

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WEST BROTHERS ROMANCE #2

DRAWING *Her Cowboy*

KATHY FAWCETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KOVBOYUNU IZIYOR

KATHY FAWCETT

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Çok Yakında](#)

[Kathy Fawcett'in diğer kitapları Yazar](#)

[Hakkında](#)

© 2020 Kathy Fawcett Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. İzinler için kathy@kathyfawcett.com ile iletişime geçin Kapak Steve Fawcett *Drawing Her Cowboy* bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek mekânlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CHAPTER 1

"W Büyükannen bu sefer ne yaptı?"

Telefonun diğer ucundaki ses kızgın değildi -Paislee'nin babası asla sakinliğini kaybetmezdi. Bazen düşünceli davranırdı ama asla bağırmazdı.

"Gigi beni bir iş için gönderdi," diye yanıtladı Paislee, "Wyoming'e."

"*Wyoming!*" Drake R. Andrews IV bu kelimeyi Sibirya'daymış gibi söyledi, Colorado'daki evlerinden bir sonraki eyalet yerine. Arabayla sadece birkaç saat.

"Sorun değil baba," diye yatıştırdı Paislee. "Bir ya da iki haftalığına uzaklaşmam gerekiyordu. Arkadaşım Daisy Shire'ın yanında kalıyorum - onu evimizde misafir olduğu zamanlardan hatırlarsın."

Ev, Andrews'un tarihi Denver'daki malikanesi.

Paislee, "Daisy'nin Wyoming, West Gorge'da küçük bir sanat galerisi var," diye devam etti.

"Pekala," dedi, "çılgın annem seni her ne kadar boşa kürek çekmeye gönderdiyse de, bundan kurtulabileceğini ve istediğin zaman eve dönebileceğini bilmeni istiyorum."

"Gigi'nin isteği onun için önemli baba ve..." Paislee sesinde bir tutuklukla, "Kim bilir daha ne kadar buralarda olacak," dedi.

Drake kuru bir kahkaha attı. "Bu numaraya kanma kızım. Annem benden, senden ve Tanrı'dan daha uzun yaşayacak. Bu sırayla."

Paislee, babasının onu Denver'a kendisi için değil, şirketteki yıldız çalışanı Zach Bolton'la birlikte olmak için geri istediğinden emindi.

First Secured Bank, FSB, yüzyılı aşkın bir süredir aileye ait olan banka. Tercihen parmağında Zach'in yüzüğüyle.

"Yakında döneceğim baba," dedi Paislee, "ama lütfen benim için endişelenme."

"Elbette endişeleniyorum," dedi. "Yukarı çıkarken dikkatli olun. Orası vahşi bir yer.

Karanlıkta bufalolara dikkat edin."

Paislee bir kahkahayı bastırdı.

"Evet, baba," dedi. "Karanlıkta bufalolara dikkat edeceğim."

Paislee konuşmaya dönüp baktığında, babasının endişelenmesi gerekenin karanlıktaki bufalo değil, kovboylar olduğunu fark etti.

Uzun boylu, yakışıklı kovboylar.

CHAPTER 2

Paislee güçlü kovboyyla bütün gece dans edebilirdi; adam onu sıkıca tutmuş, gürültülü odanın loş ışığında döndürüyordu. Onun adını bile bilmiyordu ve bu nedenle

Onun içinde bu kadar kolay eriyip, liderlik etmesine izin vermesine şaşırdı.

Kısmi gülümsemesi Paislee'yi esir alırken, Paislee sırtışının geri kalanının bir baraj gibi yıkılmasını merak içinde bekledi. Paislee bir an içinde bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapabileceğine karar verdi!

Ne yazık ki dans bile değildi. Sadece kalabalık bir sanat galerisi resepsiyonunda birbirine çarpan iki sakar insan.

"Oha, pardon!" Paislee kovboyun kollarına arkadan itilirken şaşkınlıkla haykırdı.

"Affedersiniz hanımefendi..." dedi aynı anda; dudakları eğlenen ama kendinden emin bir gülümseme oluşturmak için ayrıldı. Güçlü elleri onu yakalamak için havaya kalktı. Omuzlarını destekleyerek, devrilmemesi için nazikçe pozisyonunu düzeltti.

Paislee'ye ağır çekimde dans ediyorlarmış gibi geldi. Vücutlarının birbirine yapıştığı birkaç saniye içinde adamın kokusunu, gülümsemesini ve gözlerini ezberlemeyi başarmıştı. Onu sabitledikten ve şapkasını çıkardıktan sonra, odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek gitti. Paislee'nin başı hâlâ dönüyordu ve kolları onun sıcak ellerinin olduğu yerde karıncalanıyordu.

Kovboy uzun boylu, altın sarısı beyaz saçları ve buz mavisi gözleriyle bir İskandinav tanrısı gibiydi. Fiziği "ince" olarak tanımlanabilirdi.

Geniş omuzlarından botlarına kadar. Yarısına kadar inen inci düğmeli gömleği, iyi yıpranmış kot pantolonunun içine düzgünce giriyordu; kaslıydı ama adamın üzerinde fazladan bir kilo bile yoktu.

Paislee otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin etti. Kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü.

İskandinav tanrısının uzaklaşmasını izlerken Paislee hayatının geri kalanında dans etmek isteyeceği başka bir erkek hayal edemiyordu.

Nişanlısı da dahil.

Daisy Shire daha önce Paislee'ye, "CATER'LAR İÇKİLERİN AKMASINI VE TABAKLARIN DOLMASINI SAĞLAYACAK," demişti. "Genelde arkada durup soruları yanıtlıyorum, ama ortalıkta dolaşmamaya çalışıyorum."

Arkadaşı ona, zaman zaman kayıtsız görünseler de West Gorge'daki sanat patronlarının cömert ve kararlı olduklarını söyledi. Ama onlar da en az tablolar kadar arkadaşları ve komşularıyla dedikodu yapmakla ilgileniyorlardı. Büyük çiftliklerden oluşan bu orta büyüklükteki Wyoming kasabasında, kapı komşusu kolaylıkla on mil ötede yaşayabilirdi.

Paislee "gezinme "nin aynı zamanda "bakma" anlamına da gelip gelmediğini merak etti, çünkü bu bir sorun olabilirdi. İskandinav kovboy tanrısı odanın uzak köşesine taşınmıştı ve Paislee gözlerini ondan alamıyordu.

Paislee onun da aynı sorunu yaşıyor gibi görüldüğünü memnuniyetle fark etti.

Büyükannesi onu bir büyü için uzağa gönderdiğinde, bir şeyin ya da birinin Paislee'nin yolunu kesebileceğini tahmin etmişti.

O mıydı?

Paislee kafasının içinde çarpışmalarının bir tesadüf olduğunu biliyordu. Bu normal insanların başına günde milyonlarca kez geliyordu, *öyle değil* mi? Yine de midesinin çukurunda garip bir his hissetti. Bir önsezi gibi.

Kovboy, yemek şirketinin etkinlik için getirdiği kafe masalarından birinde tek başına durmuş, Daisy'nin akşam için bastırdığı programa bir şeyler yazıyordu. Paislee, bu tür etkinliklerde pek çok kişinin yaptığı gibi, "Resimler ya da sanatçılar hakkında notlar karalıyor olmalı," diye düşündü. Ama yine de baktığı resimlere benzemiyordu.

Daisy'nin ondan yapmasını istediği her görevden başını kaldırdığında, kovboy hemen aşağı bakıyordu. Ve ona her göz attığında, Daisy onu yakaladığı anda gözlerini kaçıırıyordu.

Flört etmek böyle bir şey miydi?

Paislee bunu kendi kendine merak etti ve Daisy'ye dünyadan habersizmiş gibi görünmeden sorabilmeyi diledi. Bir erkeğin dikkatini çekmek için daha önce hiç flört etmek zorunda kalmamıştı. Arkadaşları, babasının bankası ve ailesinin üye olduğu kulüpler arasında, çıkabilecek yaşa geldiğinden beri geçen on yıl boyunca ona sunulan yakışıklı erkeklerin sonu gelmez bir geçit töreni olmuştu.

Paislee'nin annesi Pepper Andrews, kızlarını doğru türden erkeklerle tanıştırmak için yorulmak bilmeden çabalıyordu. Ama bu yeni, farklı ve çok daha eğlenceliydi. Kovboyu kendi keşfetmişti; "Pepper onaylı" erkek öğrenci birliğindeki çocuklardan ya da konuşmak zorunda hissettiği "Drake onaylı" bankacılardan biri değildi.

Ailesinin kovboyun delici bakışlarından kesinlikle hoşlanmayacağını biliyordu.

"Küstah!" Paislee saatler uzakta olmasına rağmen Pepper'ın onaylamadığını duyabiliyordu. Sesi temizlemek için başını salladı. "Üzgünüm anne," dedi Paislee gülümseyerek nefesinin altından, "ama bana böyle bir adamdan bahsetmemiştin."

Paislee yıllardır sanat ve insan vücudu üzerine çalışıyordu ama şimdiye kadar hepsi "kitaptan öğrenme"ydi. Yalnız kovboy, doğrudan bakışlarıyla ona kesinlikle cazibe sanatı üzerine bir yüksek lisans dersi veriyordu.

Adamın, kimsenin onu beklemediği yalnız masaya doğru yolculuğuna devam etmek yerine durup kendisiyle konuşmasını diledi. Yine de bu rahatlatıcı bir şeydi. Adam onu tanımıyordu ve bu yüzden ondan daha da çok hoşlanıyordu.

Evde her zaman uğraştığı "*sen... değil misin?*" işinin hiçbirisi yoktu. Paislee bir kereliğine Denver sosyal ortamının mikroskobu altından çıkmıştı; fotoğrafçılardan ve muhabirlerden uzaktaydı.

Yakışıklı kovboy için o sadece isimsiz bir galeri asistanıydı. Babasının kim olduğunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi - çok fazla umursayan Zach Bolton gibi değil. Zach, Denver Nuggets'ta ona ilk yaklaştığında

Altı ay önceki oyunda, Andrews'in özel locasında, onun hakkında bir şeyler biliyor gibiydi. Sanki onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında bir dosya tutuyordu.

Zach'le ilk tanıştıklarında "Çok çabalıyorsun," diye düşünmüştü. Zach ona en sevdiği içeceklerden birini ve şefin kendi zevkine göre hazırladığı bufalo baharatlı karnabahardan bir tabak uzattı, sonra da kazağını isteyip istemediğini sordu. Gecenin serin olduğunu söyledi. Ürkütücüydü ama gerçekten de kazağını istiyordu. Ve adam nerede olduğunu biliyordu.

Zach, İrlanda'nın doğu yakası tarzında, yeterince yakışıklıydı. Sanki polo sahasından yeni çıkmış, kırmızı yanaklı ve kalın dalgalı saçlı bir adam gibiydi. Ama gömleğinin yakasını açış şekli çizgiyi aşıyordu. Ne de olsa o bir *Kennedy* değildi.

Paislee kazağını aldıktan sonra, "Dur sana yardım edeyim," dedi. Tüm Andrews zenginliği ve cüretiyle onun gözlerinin içine bakarak gömleğinin yakasını katladı. Zach hiç vakit kaybetmeden ona teşekkür etti ve ertesi gece için çıkma teklif etti.

Kovboyla tesadüfen karşılaşmasının aksine, Paislee'nin Zach Bolton'la ilk karşılaşması bir şekilde *tasarlanmış gibiydi* ve güvensizlik duygusunu *üzerinden* atamıyordu. Kendisi ve ona yaltaklanan ailesi Paislee'yi teklifini kabul etmesi için zorlarken bile.

Ama bu gece Paislee Denver'da değildi. Zach'in nişan yüzüğü çantasındaydı. Kovboyun gözleri mıknaş gibiydi ve onu kendine doğru çekiyordu.

CHAPTER 3

K

West iliklerine kadar yorgundu.

Pike ile birlikte Pike'daki sanatçı resepsiyonuna gitmeyi kabul etmişti.

Painted Bird Gallery, kalbinin arzusu, zavallı ağrıyan ayaklarından bahsetmiyorum bile, West Gorge kasabasındaki apartman dairesi olan #22'deki küvete dalmaktı.

Kat'in kocası Gunnar West, yaklaşık bir yıl önce, düğün günlerinde bu lüks daireyi ona hediye etmişti. Bir süre, yeni evliler için ara sıra bir inziva yeri olarak kullanıldı. Telaşlı  iftlikten ve aile evinden uzakta, iki kişilik sessiz bir yer.

Diğer zamanlarda, meşgul genç doktor, hastanenin taleplerinden uzaklaşmak için konutta uzun bir öğle yemeğ  molası verirdi.

Son zamanlarda, bu bir döner kapıydı.

Kat, Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü'nün başına getirildiğ  West Gorge Tıp Merkezi'nden ayrıldıktan sonra  iftliğ  doğru uzun bir yolculuk yapacak enerjiye her zaman sahip değildi. Ve apartman dairesi ofisinden sadece birkaç blok ötedeydi.

İş arkadaşı Josh Quell'e, günün sonunda ne kadar yorgun hissettiğ yle ilgili şaka yaparken, "Gerekirse orada s r nebilirim," demişti.

"Lütfen yapma," diye cevap verdi. "Seni her zaman götürmekten mutluluk duyarım."

Kat meslektaşıyla kurduğ  tatlı dostluğ a gülümsedi. O kadar ciddi ve gerçekçiydi ki onunla şakalaşamıyordu. Ama Kat onun için her şeyi yapabileceğinden emindi.

Gunnar'ın kardeşleri de öyle. Özellikle de Pike.

Kat, Pike West'i ve onu West ailesine -aslında erkeklerin erkeklerinden oluşan bir *hanedanlığa*- kabul edişini gerçekten çok sevmiştir. West'ler, milyarder olmuş kaba saba, tozlu kovboylardır. West'lerin her nesli sıkı çalışma, kararlılık ve akıllıca iş hamleleriyle miraslarını artırmıştır.

Bu sert çiftlik sahipleri şehirli Kat için tamamen yabancı bir türdü. Pike'ta sanat aşığı bir ruh ikizi keşfettiğinde, bu gece olduğu gibi galeri ziyaretleri sırasında bir bağ kurdular.

Pike'ın kendine ait bir kızı yoktu ama nedenini Kat bilmiyordu. Çiftlik yolunda arabasının önüne fırlayan katır geyikleri gibi, kasabadaki kızların da neredeyse kendilerini onun yoluna attıklarını görüyordu. Ama uzun boylu, yakışıklı Pike bunu nadiren fark ediyordu. Bir sanat galerisinde olmadıkları sürece her zaman milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Gunnar, "sanata bakmaktansa" en iyi botlarının içinde bir yılan bulmayı tercih edeceğini söyledi. Bu da onu Pike'la baş başa bırakıyordu. Ancak bu gece Kat kendini tablolardan çok duvardaki saate bakarken buldu. Bir ya da iki kez telefonuna göz attı.

Gunnar galerideyken ona "Kat, ben eve gelmeden sakın o küvete girip çıkma," diye bir mesaj göndermişti.

"Kim demiş!" Kat onun mesajını görünce kaşlarını çatarak telefonunun ekranına baktı.

Tuvaletteki sandalyeye oturmuş, Gunnar'ın otoriterliği karşısında suratını asmış, telefonunda bir yanıt arıyordu; kara bir bulut mu yoksa kızgın gözler mi? *Boğulmuş* hissettiğini nasıl ifade edebilirdi?

Şeytan boynuzlu küçük yuvarlak yüz baştan çıkarıcıydı ve o anki ruh haline uyuyordu.

Gunnar'ın metni sadece bir an için vaaz verir gibi ve ağır geldi. Sıcak bir şekilde yanan ama çabucak sönen bir ışık parlaması gibi. Öfkesi geçtiğinde, Kat bir minnettarlık selinin kendisini kapladığını hissetti. Ona basit bir kalp resmi içeren bir mesaj gönderdi ama dünyada hiçbir emoji Gunnar West'e duyduğu sevgiyi ve onun kendisine bu kadar derinden değer vermesini yansıtamazdı.

Kendi bağımsız ve inatçı eğilimlerine rağmen onu elinden geldiğince koruduğunu biliyordu. İlk buluşmalarında, çok yüksek topuklu, en küçük elbiseleri giymişti. Bugünlerde koşu ayakkabılarını bile zar zor giyebiliyordu. Dengesinin gittikçe bozulduğunu biliyordu, bu yüzden sabunlu su dolu kaygan küvete girip çıkmasına yardım etmekte ısrar ediyordu.

"Baban bize göz kulak oluyor ufaklık," dedi Kat büyüyen göbeğine.

Kat istediğinden daha fazla çaba sarf ederek ayağa kalktı ve kayınbiraderini bulmaya gitti. Pike için gece daha yeni başlıyordu. West Ranch'e geri dönmeye hazır değilse, onu bıraktıktan sonra galeriye dönebileceği kadar yakındı.

Kat, Pike'ın bu gece bir iki kez odanın öbür ucundaki çok güzel bir genç kadına, kasabanın yeni yüzüne baktığını fark etti. Kadın da uzun kirpikleri ve kızarmış yanaklarıyla kahverengi gözlerini Pike'a dikmişti. Ama ikisi de diğerine doğru hareket etmedi.

"Yüce Tanrım," dedi Kat çaresizce dua ederek, "bu içe dönüklere merhamet et."

Hastanenin hediyelik eşya dükkanını işleten, dışa dönük arkadaşı Marta gibi olabilmeyi diledi. Burada olsaydı, Marta ikisinden birini kolundan tutar, sonra da tanıştırmak için onları odanın diğer ucuna sürüklerdi. *Ayaklarınız gözlerinize yetişmeli*, derdi utangaç çifte ve şüphesiz ikisini de dehşete düşürürdü. Ama Marta ve kocası Nels evde kalmış olmalı.

Kat, Daisy Shire'a kızın kim olduğunu sormak istedi ama galeri sahibi bu gece son derece meşguldü. Belki de genç kadın Daisy'nin etkinliği yönetmesine yardım ediyordur, diye düşündü Kat, Daisy'nin yemek şirketiyle ve konuklarla otoriter bir şekilde konuşmasını gözlemleyerek.

Dizlerine kadar uzanan sarmal elbisesi ve western çizmeleriyle incecikti. Saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı ve parlak dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Birkaç gevşek dal, dövülmüş gümüş halkaların üzerine dökülüyordu.

Kat, *bunun iyi bir gümüş* olduğunu Gunnar'dan aldığı pek çok parlak hediyeden biliyordu.

Kat, kızın üzerinde alyans olmadığını fark etti. Sadece her iki kolunda birkaç gümüş bileklik ve serçe parmağında gümüş bir bant vardı. Bu kadın zeki ve şıktı.

Pike'ın aşık olmasına şaşmamalı, diye düşündü Kat. Kız genç, zarif ve abartısızdı - tıpkı Pike West'in kendisi gibi, gerçi kendine saygısı olan hiçbir kovboy *zarif* olarak adlandırılmak istemezdi. Bu kelimeyi bastırır ve kendine saklardı.

Kat gecenin başında kendini çok şık hissetmişti. Şişmiş ayaklarını zorla elbise botlarına sokmuş ve Gunnar'dan aldığı güzel takıları takmıştı. Ama birden her şey daralmış ve patlamak üzereymiş gibi hissetti.

Yüzükleri, kıyafetleri, hatta saçını dağınık topuz yapan toka bile onu çıldırtıyordu. Daireye gitmek ve uzun boylu, yakışıklı Gunner West'in botlarını çekip çıkarmasını beklemek için sabırsızlanıyordu.

Hazır başlamışken elbiseyi ve geri kalanını da alabilirdi, diye düşündü Kat özel bir gülümsemeyle.

Kat, kalabalığın arasından geçerken doğmamış çocuğuna, "Pike Amca'nın yanına gidelim de bizi eve bıraksın," diye fısıldadı.

CHAPTER 4

"S "Oğlum, bu gece benimle gelemezsin."

Gunnar West, geceyi şehirde geçirmek üzere West Ranch'ten ayrılmadan önce köpeği Jet'i sevmek için birkaç dakika daha ayırdı. Yavru

inleyerek Gunnar'ın kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Ama sonra ahırdan gelen Ash ve Colton, Jet için ıslık çaldılar.

Jet kuyruğunu sallayarak gencin yanına koşarken Ash, "Sorun nedir oğlum?" dedi, "Gunnar seni *yine* mi terk ediyor? Artık seni sevmiyor, değil mi? *Sevmiyor mu?*"

Jet sadece Ash'in ses tonunu ve başını kaşıyışındaki sevecenliği anlamıştı ve görünüşe göre sevgisini aktarmaya fazlasıyla istekliydi.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Gunnar, sataşmalara sinirlenerek.

Colton iyi huylu bir tavırla, "Zavallı yaşlı köpeğin," diye takıldı, en büyüğünün ses tonuna aldırmadan olaya dahil oldu. Gunnar'ın en küçük kardeşi her zaman şakalaşacak birini arıyordu ve Ash bir yıl önce çiftliğe geldiğinden beri canlanmıştı. Ash lisede olmasına ve Colton 30'una yeni basmış olmasına rağmen, benzer mizaçlara sahiptiler ve birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorlardı.

"Önce eve bir eş getirir. Sonra, bir bebek..." Colton, Jet'in başının üstünü ve kulaklarının arkasını da kaşırken devam etti. "Zavallı yaşlı unutulmuş Jet."

Gunnar sadece teslim olup ikisiyle birlikte gülebildi. Ama bugünlerde kendisini unutulmuş hissedenlerin Ash ve Colton olup olmadığını merak ediyordu.

"Evet, doğru," dedi Gunnar. "Zavallı unutulmuş Jet. Artık senin odanda uyuduğunu biliyorum Ash. Ve kemik koleksiyonunu sergiliyor. Hepiniz bu 'zavallı köpeği' çok şımartıyorsunuz."

Ash, "Sığır kemikleri Justice'in işi," dedi ve Jet'in getirmesi için bir top aldı. Köpek sevinçle yerine getirdi. "Artık sağlıklı olduğuma göre, sıradaki köpeği aşırı beslemeye başladı."

Gunnar başını salladı.

Justice Kemp, Gunnar ve kardeşlerinin küçüklüğünden beri West Ranch'in sevilen aşçısı olmuştu. Çalışanlara göre, çok başarılı biriydi. Zorlu çiftlik yazı sona erdiğinde, Justice yavaşlamadı. Aksine daha fazla yemek pişirmeye ve aşçı evindeki ticari dondurucuyu, çiftlikteki aile dondurucusunu doldurmaya başladı ve son zamanlarda Kat'in kasabadaki evine folyoya sarılı tavalarda yemek göndermeye başladı.

"Aklıma gelmişken," dedi Gunnar, "Kat'in dairesine götürmek üzere kamyonda dondurulmuş yemekler var. Eğer çözülmelerine izin verirsem, Adalet postumu alır."

"Pekâlâ kardeşim," dedi Colton, "dikkatli sür. Kar kokusu alıyorum; birkaç gün içinde burada olacak."

Gunnar Colton'ın sırtını sıvazladı ve kollarını Ash'in omuzlarına dolayarak ayı gibi sarıldı.

"Kafanı kitaplardan kaldırma Ash," dedi çocuğa. "Colton'ın seni kötü etkilemesine izin verme."

Colton çiftliğe doğru yürürken omuzlarının üzerinden, "Bunu duydum," dedi. Üç adam da kendi yollarına giderken gülümsediler.

West Çiftliği ile büyük dedelerinin yıllar önce kurduğu West Gorge kasabası arasında uzanan uzun ve karanlık yolda ilerleyen Gunnar West, kamyonunun camını indirdi ve başını soğuk havaya doğru eğdi.

Colton *karın kokusunu alabiliyorum*, demişti. Gunnar da kokusunu almıştı.

Wyoming dağlarında kar taneleri görmek için Eylül ayı çok erken değildi. Bunu Kat'e geçen yıl söylemişti ama Kat bunu bizzat deneyimleyene kadar inanmamıştı. İlk kar fırtınası, çiftliğin çayırında evlendikleri ılık Eylül gününden kısa bir süre sonra, yaprakları rüzgârda altın paralar gibi sallanan sarı kavak ağaçlarının arasına düşmüştü.

Gunnar, dantel giymiş ve kır çiçeklerinden bir buket taşıyan gelininin kendisine doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi. Gelin ve damat kalplerini ve hayatlarını birbirlerine adarken, dünya onlar için yok olup gitmişti.

"Tüm günlerimiz boyunca," diye yemin ettiler ve bunda ciddiydi. Geceler sadece tatlı bir ikramiyeydi.

Gunnar karanlık ve ıssız yolda Kat'e doğru hızla ilerlerken gaz pedalına biraz daha bastı. Kat'in bazı geceler işten sonra evde kalmaya karar vermesinden memnundu, özellikle de bebeklerini taşıdığı şu günlerde. Ona yorgunluğun çoğu akşam bir dalga gibi kendisini vurduğunu söylemişti. Çiftliğe giderken yolda uyuyakalması düşüncesi ikisini de endişelendiriyordu.

Gerçi bebeğin doğmasına daha sekiz hafta vardı. Ve Gunnar için çiftliği ya da sorumluluklarını geride bırakmak her zaman kolay olmuyordu. Babası Ridge bir şekilde oradaydı. Gerçi Gunnar'ın annesi Randi dört yıl önce öldüğünde, babasının yelkenleri kesinlikle suya inmişti.

Colton çiftlikte her gün ellerini kirletirdi. Eski model bir Ford kamyonun motoru gibi, hiç şikâyet etmeden çalışmaya devam ediyordu. Ash'in varlığı daha girişken olan kardeşine enerji veriyor gibiydi.

Pike başka bir meseleydi.

Ortanca kardeş çok çalışkandı ama ürkekti. Bir dağı yerinden oynatabilirdi ama sonra sessizleşir, huysuzlaşır ve birkaç gün ortadan kaybolurdu. Çoğu zaman arazinin uzak tarafındaki eski aile yerleşimcilerinin kulübesine ve ahırına giderdi. Gunnar bu eski binaların neden uzun zaman önce yıkılmadığını merak ediyordu ama Pike onlara düşkün görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Gunnar Pike'ı suçlayamazdı. Orada olduğu günlerde herkesten iki kat daha fazla çalışırdı; erken kalkar, geç saatlere kadar çalışırdı. Sadece kalbi hiçbir zaman çiftlikte değilmiş gibi görünüyordu, bu da Gunnar'ın onu asla suçlayamayacağı bir şeydi.

Kiralık bir çiftçinin işe kalbini getirmesine gerek yoktu, sadece beynini ve bedenini getirmesi yeterliydi.

Ama bir *Batt*?

Eğer bir West, West Ranch'i sevmiyorsa neyi seviyordu? "İşte milyon dolarlık soru bu," dedi Gunnar arabayı sürerken kendi kendine kasabaya. "Neyi seviyorsun, Pike?"

Randi hayattayken Pike'ı anlıyordu. Gunnar'la böyle şeyler hakkında konuştuklarında onun gizemli geliş gidişlerini görmezden gelirdi. Anne ve en büyük çocuğu, vadiye bakan güvertedeki ahşap sandalyelerden sabah güneşinin doğuşunu izlemeyi severdi.

"Pike'ın Pike olmasına izin vermelisin," dedi bir keresinde elinde sabah kahvesi olan Gunnar'a.

Gunnar annesine, "Ama Pike da hepimiz gibi çiftliğe ait," diye yakınmıştı.

O sabah Gunnar'ın gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Sevgili ilk oğlum Pike'ın ait olduğu yeri Pike belirleyecek, tıpkı senin gibi. Aynı Colton gibi. Zamanı geldiğinde, her biriniz bu kararı kendi başınıza vereceksiniz."

Gunnar şimdi annesinin sözlerine anlam veremeyerek nasıl başını salladığını hatırlıyor. Her gün çiftlikte olmaktan başka bir seçeneği olduğunu hiç düşünmemişti. Seçme şansı olsaydı bile, hayatında başka ne yapabileceğini hayal bile edemezdi.

West Çiftliği, West kardeşler için önceden belirlenmişti. Tıpkı daha önce gelenler ve gelecek nesiller gibi.

"En azından sen hep burada olacaksın," diye cevap vermişti Gunnar, annesinin hüzünlü baş sallamasına.

CHAPTER 5

"T şapka büyük bir başarıydı Paislee," dedi Daisy, ikisi birlikte odaları toplamaya başlarken. Yemek servisi yapanlar son bardaklarını da kamyonlarına yüklediler ve uzun masalara doğru ilerlemeye başladılar. Paislee, İskandinav tanrısının gecenin büyük bir bölümünde ayakta durduğu uzak köşedeki masaya doğru yürüdü.

Paislee *programını bıraktığını* fark etti. Daisy başka tarafa bakarken, bir anlık dürtüyle programı çantasına attı.

Paislee Daisy'ye, "Resimler iyi karşılandı," dedi. "Sanırım birçoğu satıldı."

"Aldılar," diye yanıtladı Daisy. "Kat West en pahalı olanı satın aldı, çayırdaki sarı kavakların sonbahar sahnesini; ona düğün gününü hatırlattığını söyledi."

Paislee partiden Kat West'i bulmaya çalıştı ama *West* ismi dikkatini çekti.

Daisy bir yandan konuşmaya devam ederken bir yandan da çöp poşetini peçete ve programlarla dolduruyordu. Durdu ve "Kat'le tanıştın mı?" diye sordu.

Paislee, "Üzgünüm, hatırlamıyorum," diye cevap verdi.

"Elbette," dedi Daisy, arkadaşına ve akraba ruhuna gülümseyerek.

Son birkaç yıl içinde birden fazla Denver sanat sergisinde Paislee Andrews ile karşılaşmış ve ikisi ortak ilgi alanlarına dayalı sağlam bir dostluk kurmuştu. Daisy'nin ortağı kısa bir süre önce emekli olmuş ve

ve Daisy galeride biraz yalnızdı. Paislee'ye istediği zaman ziyarete gelebileceğini söyledi.

Birkaç gün önce Paislee teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmek için aradı. Uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu ve Wyoming'e hiç gitmediğini söyledi. Ayrıca Daisy'nin kasabasının adı da ilgisini çekmişti. Özellikle de büyükannesiyle yaptığı konuşmadan sonra.

West Gorge mu dedin?

Daisy, Paislee'nin bölgeyi görebileceğini ve belki bir ya da iki davette kendisine yardımcı olabileceğini düşündü. Denver'lı arkadaşı batı sanatı ve sanatçıları hakkında bilgiliydi. Özellikle de çağdaş tuvallere damgasını vuran en yeni sesler -tarihte kuru ve tozlu bir ortam olan bu ortama canlı bir modernizm getirenler- hakkında. Kadınlar, *Yeni Batı* sanatı olarak bilinen bir akımın öncüleri olan sanatçılara duydukları ortak sevgi üzerinden birbirlerine bağlandılar.

Daisy bir keresinde bu benzetmeden hoşlanan Paislee'ye "Frederic Remington'ın Peter Max ile buluşması gibi," demişti.

Colorado'ya yaptığı son ziyarette Daisy, ailenin sanat koleksiyonunu gezmek üzere etkileyici ve tarihi Andrews evinde kalmaya davet edilmişti.

Daisy misafirperverliğe karşılık vermekten mutluydu, ancak bu çok daha küçük bir ölçekte olacaktı. Küçük bungalovunun malikanenin oturma odasına kolayca sığabileceğini biliyordu.

"Her neyse, sana Kat West'ten bahsediyordum," dedi Daisy, ikisi ayaklarını dinlendirmek için durduğunda. Yemek servisi yapanlar vedalaşmış ve galerinin kapıları sıkıca kilitlenmişti. "Kat tabloyu çiftliğe götürmemi istiyor; tabloyu bebeğinin odasına asmayı planlıyor."

"Kreş mi?" Paislee noktaları birleştirmeye başladığında midesinde bir burkulma hissetti.

"Hayal edebiliyor musun?" Daisy arkadaşının yorumunu yanlış anlayarak güldü. "Ne şanslı bir bebek. Dünyaya gelecek ve duvarında orijinal bir VanWoerkman manzarası görecek."

Paislee arkadaşına gülümsedi ama kendi çocukluk odasında asılı olan Edgar Payne'den bahsetmedi.

"Yani, Kat West..." Paislee boğuldu.

"Evet," dedi Daisy. "Muhteşem bir kadın, çok hamile bir kadın. Üstelik bir doktor, şehirdeki hastanede bulaşıcı hastalıklar uzmanı... Hey, iyi misin?"

Paislee başını salladı ve elinde tuttuğu bardaktan bir yudum su aldı.

Zavallı Kat, diye düşündü Paislee, sadakatsiz kovboyun karısına bir isim koyarak.

DAHA ÖNCE hiç bilmediği bir cesaret duygusu hisseden Paislee, bakışlarını kaldırıp köşedeki kovboyla göz göze gelmesine izin verdi. Gözleri birbirini tutarken, sanki Paislee çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi başını hafifçe eğdi.

İfade çok samimi ve baştan çıkarıcı geliyordu. Belki de Wyoming'de kimsenin onu tanımadığı bir yerde olduğu içindi ama gözlerini takip etmeye ve nereye götürdüklerini görmeye karar verdi.

"İşte başlıyor," dedi kendi kendine, cesaretini toplayarak.

Onun gerçek bir kovboy olduğunu söyleyebilirdi. Denver'daki özentiler gibi yün ceketleri, güneşi ya da poligonu hiç görmemiş deri kovboy şapkalarıyla değil, sadece akşam yemeği partilerinde ya da spor müsabakalarında localarda oturuyordu.

Köşedeki bu adam gerçek gibi görünüyordu. Gözleri nazik ve dürüsttü.

Ya da o öyle sanıyordu.

Tam ona doğru *yürümeye* başlamak için ilk hamlesini yapmıştı ki, bir kadının yaklaşıp adamın koluna girdiğini ve dikkatini çektiğini gördü. Adamın bakışları hemen dağıldı ve Paislee'nin yüzünü göremediği bir kadına kaydı.

İkili konuşurken, adam kadının sözleri karşısında ciddiyetle başını salladı ve kadının kollarından paltoyu aldı. Adam yavaşça kadının kollarına girmesine yardım ederken kadın yana doğru döndü. Paislee kadının silüetine bakınca nefesi kesildi; güzel bir vücudu ve hoş bir yüzü vardı. Ayrıca kocaman bir taştan alyans takıyordu ve çok çocukluydu.

İşte burada, diye düşündü Paislee, yüzüne bir tokat yemiş gibi hissederek. Alyans takmamayı tercih eden İskandinav tanrısının çok hamile bir karısı vardı. Ve yardımcısıyla flört ederek kendini eğlendiriyordu.

Paislee bunu fark edince yüksek sesle, "Çok şık," dedi.

Neden erkekler artık alyans takmıyor?

Paislee bunu hayal kırıklığıyla merak etti, kendisinin de en az onun kadar suçlu olduğunu biliyordu.

CHAPTER 6

"C "Seni kovboy, ve o güzel, gerçek olmayan ellerin!" Paislee karanlıkta sessizce konuştu. Daisy'de saat gece yarısını çoktan geçmişti. Shire'in misafir odası ve Paislee Andrews sarışın kovboyu düşünmekten uyuyamıyordu.

Evli bir adamla bilerek flört ettiğine dair ona herhangi bir işaret vermek istememişti. Adamın ve karısının çıkışını izlememek için arkasını döndü, adamın Paislee'ye bir kez daha bakma ihtimaline karşı - bütün akşam yaptığı gibi.

Yine de merakı onu ele geçirdi.

Kapıya yaklaştıklarında ikisine son bir kez baktı. Adamın eli karısının sırtındaydı ama bu harekette ona tuhaf gelen bir şey vardı

-*Neydi o?*

"Eli 'arkadaş bölgesi'ndeydi," dedi yüksek sesle karanlık tavana, bir vahiy gibi.

Paislee, sanat tarihi alanındaki ileri derecesi ve ustaları incelemek üzere Avrupa'da yaptığı kapsamlı seyahatler sayesinde insan bedeninin, özellikle de ellerin gizli dili hakkında otorite sahibi olarak konuşabiliyordu. Paislee'nin üniversite günlerinden hatırladığı üzere, Aristoteles'e göre el "aletlerin aleti"dir. Resimlerde bir elin konumu, diğer şeylerin yanı sıra güç, cömertlik, misafirperverlik veya istikrar anlamına gelebilir.

Karanlık odada kendi ellerini havaya kaldırırken, "Bereket ve güç," diye fısıldadı. Birkaç dakika sonra gözleri bulunduğu yere alıştı.

parmaklarının kenarlarını seçebiliyordu. "Güç ve koruma." Yavaşça bileklerini çevirdi.

Ayrıca çalışmalarından, bir erkeğin bir kadına aşık olduğunda, içgüdüsel olarak elini vücudunun tam ortasına koyacağını biliyordu

-Sırtının küçük kısmı. Şehvetli kıvrımın hemen üstünde ve hafifçe üzerinde duracaktı.

Fransa'da bir eğitmen bir keresinde Paislee ve diğer öğrencilere sanatta ellerin nüanslarını anlatırken, "*Kıçınıza değil ama, bu çok kaba*" demişti. Louvre'a girmek üzereydiler ama eğitmen devam etmeden önce gülüşmelerini ve kahkahalarını susturmak zorunda kaldılar.

Bu gece kovboyun eli hafifçe ve koruyucu bir şekilde kadının ceketinin üzerinde, ama sırtının ortasına doğru, kürek kemiklerinin hemen altında duruyordu.

Kıçına yakın bir yerde değil.

Paislee, bir erkeğin elini sırtının küçük kısmına koyarak ona olan aşkını ve arzusunu göstermesini yıllardır bekliyormuş gibi görünüyordu. Adam ne yaptığının farkında değildi ama Paislee farkındaydı.

Zach Bolton doğru anlamaktan kilometrelerce uzaktaydı ama Paislee onu düzeltecek değildi. Kolunu Paislee'nin omuzlarına öyle bir doluyordu ki, Paislee kendini bir nişanlıdan çok bir arkadaş gibi hissediyordu. Bu, ona bağlanma konusunda sorun yaşamamasının bir başka nedeniydi.

Fısıltıyla, kovboyun güzel ve zarif ellerini bir kez daha düşünürken galerideki tanımadığı karısına duyduğu acımayı tekrarladı.

"Zavallı kadın."

Parmakları uzun ve dardı. Kafe masasında tek başına durup Paislee'ye bakarken ve öfkeli notlar yazarken kalemi kendi bedeninin bir uzantısı gibi ustalıkla kullanıyordu.

"Onun programı!"

Paislee birden Daisy'yle birlikte etkinlikten sonra temizlik yaparken onun programını çantasına tıktığını hatırladı. Yatağının yanındaki lambayı yakmak için yuvarlandı, gözlerini ayarlarken sertçe kırptırdı, sonra yorgani geriye attı.

Oda küçüktü. Programı saniyeler içinde eline aldı. Yorganın altına geri dönen Paislee, adamın neler yaptığını görebilmek için sayfaları çevirdi. Üzerine notlar yazdığı resim her neyse, onun hakkında çok şey söyleyebilirdi.

Ortadaki bir sayfaya inen Paislee yüksek sesle soludu.

Not falan yazmıyordu. *Onun bir* resmini çiziyordu. Hatasızdı. Gövdesinden yukarıya doğru, şal elbisesinin temel detaylarını yakaladı; üst üste binen yakanın kıvrımlarını sarma şeklini. Çekiçle dövülmüş halka küpelerini ve saçlarının yüzünün yanında kıvrılıp dalgalanışını çizdi.

Ancak Paislee'yi hayrete düşürecek derecede ayrıntılara odaklandığı yer onun yüzüydü.

Kızın kendisine ağırbaşlı bir şekilde bakan gözlerini tamamen ve gerçekçi bir şekilde tasvir etti.

"Demek bunun peşindeydi," dedi kendi kendine.

Paislee heyecanlanmak istiyordu ve eğer bekâr olsaydı heyecanlanırdı. Ama belli ki onunla konuşulmuştu ve bu da onu kızdırmıştı. Paislee asla evli bir çiftin arasına girmezdi, hele hele bir adamla çocuğunun.

Ama onu en çok ürküten ve omurgasının buz gibi donmasına neden olan şey, bakışlarını krokinin en altına indirip P. West imzasını görmek oldu.

"P. West," dedi Paislee, "bu olamaz!"

Bir kez daha yataktan kalktı ve bavulunu karıştırmaya başladı. Bir paket çıkarıp dikkatlice açtı ve neredeyse aynı olan imzaları karşılaştırdı.

"P. West, P. West ile tanış. West," dedi.

Daisy'den sakladığı sır -ailesinde nesiller boyu çözilemeyen gizem- tam burada, Wyoming'deki West Gorge'da çözülebilirdi.

CHAPTER 7

P Sanki West onun gözlerini daha önce görmüştü, ama nerede? Bir geyiğin gözleri gibi yumuşak ve masumdular. İçgüdüğü onu ürkütmeden yaklaşmaktı ama yapamadı. ayaklarını hareket ettirmek. Utangaçlığı ve temkinliliği West Gorge'da dillere destandı ama bu gece onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ancak elleri aynı sorundan muzdarip değildi. Güzel kadını çizirken ışıık hızıyla hareket etmişlerdi. Şimdi, gece geç saatte çiftliğe dönerken, çizimi galerideki programda bıraktığı için kendini tekmelemek istiyordu. Kat'in eve, dairesine dönme telaşı yüzünden onu geride bırakmıştı.

Bu muydu - kadının gözlerini bir çizimde mi görmüştü?

Pike zihninde bir tanıma şeridi yakalayana kadar düşünceleri tekrar tekrar döndü.

"Yine de bu doğru olamaz," dedi yüksek sesle ve başını salladı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ama beklemek zorundaydı.

West Ranch WR markasının büyük boy dökme demir versiyonunun asılı olduğu devasa kütük kemerden geçerken Pike bir hüçün hissetti. Annesinin dört yıl önceki vefatından beri "eve" gelmek eskisi gibi olmamıştı. Ridge onu görmekten her zaman mutlu olsa da, aralarındaki ilişki farklıydı.

Pike'ın babası, annesinin sahip olduğu nüanslara sahip olmayan kaba ve sert bir çiftlik sahibiydi. Hayatın inceliklerini sessizce fark etme yeteneğine sahipti.

-Pike'in hayatını yöneten incelikler. Randi ve Pike onun yaşamı boyunca pek çok bakışmayı, gülümsemeyi ve sırrı paylaşmışlardı. Ve ikisi notlarını karşılaştırdıklarında, aile olayları söz konusu olduğunda benzer gözlemler keşfettiler.

Randi ortanca oğluna, "Babana senden daha fazla güvenmelisin, Pike," diye ısrar etmişti. Randi'nin, aralarındaki yakın bağın bir kısmını ona aktarmasını sağlamaya çalıştığını anlamıştı, böylece Pike sonunda kansere yenik düştüğünde tamamen kaybolmayacaktı.

"Deneyeceğim," diye annesine söz verdi.

Ridge, Pike'a hep siyah beyaz görünürdü. Mirasını devam ettirecek üç oğlu olduğu için mutlu olan bir adam, onların bunu isteyip istemediğini bilmiyordu.

Pike, kardeşleri Gunnar ve Colton ile birlikte West Gorge'a yerleşen ve çiftliği işleten dördüncü kuşak West erkekleri oldu. Büyük büyükbabaları Pickford West ya da çocuklar tarafından kullanılan adıyla Pick, yıllar önce ailesine meydan okuyarak son kapalı vagon trenlerinden biriyle batıya doğru yola çıkmıştı.

"Tükürük ve sirke," demişti Ridge bir keresinde genç çocuklara, kafalarını iyice karıştırarak, "yaşlı Pickford'un damarlarında kan yerine dolaşan şey buydu." Pike annesine baktığını, onun da kendisine özel bir gülümseme ve hafifçe başını salladığını hatırlıyordu. Sanki *sonra konuşuruz* der gibiydi.

Pickford'un hikayesindeki gerçeklerin fazla süslenmesine gerek yoktu. Genç bir adamken Pennsylvania'daki kömür madenlerinde bir gün geçirmiş ve bunun "çok fazla bir gün" olduğunu iddia etmişti. Söylendiğine göre, genç yaşta ölecekse "toprağın altında değil, güneşin altında" ölmeyi tercih edeceğini belirtmiştir.

Orada sonsuza kadar kalacağını ve acele etmek istemediğini söyledi.

o.

Delikanlı bir sonraki batı gezisini sorduğunda bir adam

Karısı ve çocuklarıyla batıya doğru giderken kulak misafiri oldu ve Pick'in yolunu ödemeyi teklif etti. Adam bir bankacıydı ve Denver şehrine gidiyordu. Çocuğa, zorlu yolculuk sırasında ikinci bir arabayı sürecektir bir adama daha ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bu dönemde trenler büyük bir hızla inşa ediliyordu, ancak tüm rayların doğudan batıya bağlanması birkaç yıl alacaktı ve

Drake R. Andrews bekleyemedi. Drake, Pickford'a batıda para ve fırsat olduğunu söyledi ve yerinde kalan adama acıdığını söyledi.

Yıl 1882'ydi ve Pickford West 17 yaşındaydı.

Louis'e giden bir trene binecekler, oradan da üstü kapalı bir vagonla Colorado'ya geçeceklerdi. Pick'in gözü Wyoming'deydi ve Bay Andrews ve ailesiyle yaptığı sözleşmeyi yerine getirdikten sonra kendi başına yola çıkmayı planlıyordu.

Eve gitti ve dünyevi eşyalarını annesinin verdiği yedek bir çarşafa sardı ve ona veda öpücüğü verdi. "Para bulursam göndereceğim," dedi ona. Pick ona bu arada ağabeylerinin bakacağını söyledi.

"Seni takip edecekler," diye yakındı annesi üzüntüyle. "Wendall gelebilir," dedi ona, "Jacob kalacak."

Ve öyle de oldu. Birkaç yıl sonra Wendall West, Pick'in Wyoming'e yerleştiği yere gitti ama sonra daha da kuzeye, Montana'ya gitmesi için çağrıldığını hissetti. Kardeşler yıllar boyunca gevşek bir şekilde iletişimde kalmışlardı. Pike'ın da kuzeyde birkaç kuzeni olduğunu biliyordu.

Ailesi onlara sevgiyle *Kuzey Batılar* diyordu.

Ama Pickford ailenin ateşleyicisiydi; fırtınanın gözüyüdü.

Pike, Pickford West'in hikâyelerini bebekliğinden beri dinliyordu.

Çocuklar geceleri "Baba, bize Pick ve vahşi ayıyı anlat," diye yalvarırlardı. Ya da, "Baba, Pick'in büyük geyiği vadiye sürdüğü zamanı anlat bize."

Pickford West söz konusu olduğunda, neyin gerçek neyin yıllar içinde büyüyen bir masal olduğunu bilmek zordu. Ancak Pickford'un korkusuz ruhunun şaşırtıcı sonuçlarını kimse inkâr edemezdi. West'ler Wyoming'deki en büyük çiftliklerden birine sahipti ve Mississippi'nin batısındaki en zengin arazi sahiplerinden bazılarıydı - Pick West ve karısı Addie'nin yıllar önceki sıkı çalışması ve azmi sayesinde.

Ama adam baltasını bir kez sallayarak bir ağacı devirebilir miydi? Elini kaldırarak bir kar fırtınasını dize getirebilir ya da vahşi hayvanları dağlarda bir aşağı bir yukarı sürebilir miydi? Ridge'i bu hikayelerin doğru olmadığına ikna etmek zor olurdu.

İyi bir hikayeye (tüylü köpek hikayesi) düşkündü ve Adalet yemek pişirirken ve diğerleri yemek yemeye çalışırken aile mutfağında mahkeme kurmayı severdi.

"Zavallı Justice," demişti Pike bir keresinde, ailenin aşçısının sadece işini yapmaya çalışırken Ridge'in hikayeleri tarafından sık sık rehin alındığını fark ederek. Ama sonra, diye düşündü Pike, belki de hikayelerden hoşlanıyordur - eğer huzur ve sessizlik istiyorsa, büyük çiftlik mutfağında yemek pişirmek yerine aşçı evine çekilebilirdi.

Pike'ın annesi Randi, sadece ikisinin olduğu ve herkesin efsaneye gösterdiği saygıyla biraz dalga geçebildikleri zamanlarda, "Pick hayattan daha büyük değil mi?" derdi. Pike annesinin Ridge'e ya da onun mirasına asla saygısızlık etmeyeceğini biliyordu ama bir hikâyenin çok uzadığını ya da çok ileri gittiğini gözlerinden anlayabiliyordu.

Ortanca oğlunun da paylaştığı bir tutum.

Randi, Ridge'le evlendiğinde West ailesinin tüm yükünü üstlenmişti ve bu *yükün* bir parçası da palavra hikâyeler koleksiyonuydu. Asla aptallıktan hoşlanmayan Randi'nin ince avukat zekâsı, hiçbir hikâyeyi olduğu gibi kabul etmesine izin vermezdi. Sessiz olmasına rağmen, Pike onun sessizce hikâyeyi incelediğini ve çapraz sorgusuna hazırlandığını görebiliyordu.

Pike, evde kanserle cesurca savaşan annesine "Onunla yaşamak zor, orası kesin," demişti.

Randi bu yorum karşısında bir süre sessiz kaldı, sonra oğluna şöyle dedi: "Kendine karşı dürüst ol, Pike West." Onun elini tuttu ve ortanca çocuğunun dinlediğinden emin olmak için gözlerinin içine baktı. "Pickford West bir insan olduğu kadar bir efsanedir de. Bu kasabayı ve bu aileyi kutsayan bir temel attı, bu doğru, ama ödenecek bir borç yok, Pike. Olmak istemediğin bir şey olmak zorunda değilsin."

Yine de Pick hakkında abartılan ve kurgulanan tüm hikayelere rağmen, büyük torunu Pike, Pickford'la ilgili gerçek olan çok vahşi bir hikaye biliyordu ve Pike bu sırrı tek başına sakladı.

Ölmeden önce Randi'ye sırrını açmıştı ve Randi hayretler içinde kalmıştı.

"Babana söylemelisin, Pike." dedi. "Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

CHAPTER 8

Ash Gibson "yerinden edilmiş hissetme" terimini ilk kez lisedeki psikoloji dersinde duymuştu. Bayan Walters, "Çocuklar genellikle yaklaşan yeni bir bebeğin gelişiyile kıskançlık hissederler," diye ders vermişti.

Sınıf. "Ufacık tefecik olmasına rağmen bu yeni doğan, anne ve babasının sevgisini kazanmak için bir rakip."

Öğretmen "rol yapma" ve öfke nöbetleri hakkında konuşmaya devam etti.

Bir öğrenci, "*Hâlâ küçük kardeşime karşı rol yapıyorum*" dedi, kahkahalar arasında.

Ash'in küçük bir erkek ya da kız kardeşi yoktu. Ya da gerçek anne babası. Biyolojik anne ve babası on bir yaşından beri ortalıkta yoktu. Büyükannesi West Gorge Huzurevi'ndeydi ve Ash'i tanıdığı günler çok azdı.

Ancak Ash yerinden edilme kavramını ilk elden deneyimlemişti. Artık çocuk olmasa da - 16 yaşındaydı.

West ailesi onu bir yıl önce, Gunnar ve Kat ile birlikte karantinaya alındıktan sonra yanlarına almıştı. O sırada eyaleti kasıp kavuran bir virüs yüzünden hâlâ iyileşme sürecindeydi. Gunnar onu West Çiftliği'ne getirdiğinde, boğulan bir fare gibi görünüyor ve hissediyordu.

Bir süre için West'ler, aşıları Justice ile birlikte onun üzerine titrediler. Onu beslediler ve iyileşirken üzerine titrediler. Herkes mutfakta toplanıp oyunlar oynuyor ve aile yemeklerinin tadını çıkarıyordu. Hiç şikayet etmeden onu okula götürüp getiriyorlardı.

Ash güçlendikçe, Gunnar ve kardeşler onu çiftlik işleriyle tanıştırdılar, bu da bir süre için heyecan vericiydi. Ama ev işleri hiç bitmiyordu.

Gunnar bir keresinde ona, "West Ranch'in organik olduğunu söyleyebiliriz," demişti. "Yaşayan, nefes alan bir varlıktır, yaşayan, nefes alan ve ilgilenilmesi gereken şeylerle doludur."

Ash açıklamadan etkilendiğini hatırlıyordu. Bugünlerde Ash, Gunnar'ın böyle baş döndürücü bir cümle kurabileceğinden şüpheliydi. Bu kış doğacak bebek ve Kat'ın kasabada daha sık kalmaya başlamasıyla birlikte Gunnar çoğu gün far ışığındaki bir geyik gibi görünüyordu.

Colton, Gunnar'ı gördüğünde Ash'e sık sık "Hayata tutunmaya çalışıyor," derdi. O ve Colton kendilerini birçok gün boşluğu doldururken buldular. Özellikle de Pike'ın kayıp olduğu günlerde.

Colton gülerek, "Hayvanat bahçesini maymunlar yönetiyor, evlat," dedi ve Ash'in sırtını sıvazladı.

Yine de West'ler için bedava işçi değildi. Gunnar bir yıl önce onun için bir banka hesabı açmış ve her ay saat gibi bu hesaba para ekliyordu. Dürüst olmak gerekirse Ash istese de hepsini harcayamazdı. Her hafta büyükannesine taze çiçekler, hemşire odasına da kocaman buketler ve çikolata kutuları getiriyordu ve her hafta hesapta son baktığından daha fazla para oluyordu.

Ash okul için bir dizüstü bilgisayar alacaktı ama West'ler ona doğum gününde bir tane verdiler. Tüm kıyafetlerini West hesabına kasabanın kıyafet mağazasından aldı. Okula gitmek için bir araba almayı düşünüyordu ama Colton eski Jeep'i kullanabileceğini söyledi. Ridge bunu öğrendiğinde, yeni frenler ve lastikler için kasabaya gönderdi. Ama tamirci çok yıpranmış olduğunu ve "sokağa uygun" hale getiremeyeceğini söyledi. İşte o zaman Ridge çocuğun kullanması için daha yeni bir model satın aldı.

Ash buna inanmakta güçlük çekiyordu ama Ridge omuz silkti. Ash, en büyük West'in kendisine yardım etmekten memnun olduğunu anlayabiliyordu ve Ridge'e beceriksizce sarılıp minnettarlığını ifade etti.

"Ah, şimdi," diye homurdandı Ridge itiraz ederek, "bütün çocuklara yaptığım gibi. Ben sadece senin *güvende* olmanı istiyorum."

Bütün çocuklar, diye düşündü Ash. O da çocuklardan biriydi. Ama o zaman neden hâlâ bazen sinirli ve öfkeli hissediyordu? Ve paranoyak! Ash *paranoyayı* psikoloji dersinden de biliyordu. Ayrıca sınıf arkadaşlarından birinin giydiği bir tişörtten.

Paranoyak olmanız sizi ele geçirmeye
çalışmadıkları anlamına gelmez.

Ash bu duygu karşısında kendi kendine, "Çok doğru," dedi.

Ash çiftliğe her girdiğinde ve aile konuşmayı bıraktığında ya da konuyu değiştirdiğinde tişört pekiştirilmiş gibi görünüyordu. Ya da Gunnar ve Kat koridorlarda yürürken, genişleyen aileleri için uzun vadeli planları tartışırken. Ya da Gunnar artan sorumluluklarıyla meşgul olduğunda.

Belki de Ash, stresli aile için fazla bir görevdi. Artık kendi başına ayakta durabildiği için Ash'ten gitmesini istemeyi mi planlıyorlardı? Arkasından fısıldaştıkları şey bu muydu? Belki de yeni bebek için onun odasına ihtiyaçları vardı.

"Aptal bebek," dedi Ash nefesinin altından, başının üzerinde kara bir bulutun çöktüğünü hissederek.

Ash hâlâ Cindy's Diner'daki bahşış kavanozuna bağışladığı küçük teneke kutusunu saklamış olmayı diliyordu. *Çalmak* daha doğru bir tabirdi ama belki de hâlâ ihtiyacı olan bir güvenlik battaniyesiydi.

Bunun üzerine Ash, mutfakta kimsenin olmadığını görünce para çekmecisini açıp içinden elli dolarlık bir banknot çıkardı ve cebine koyduktan sonra atıştırmalık bir şeyler bulmaya gitti.

CHAPTER 9

S *Çok güzel kokuyordu...*
"Pike?"

...ve çok güzel görünüyordu.

"Pike, bu konuda ne düşünüyorsun?" Gunnar'ın sesiydi bu, onu şimdiki zamana ve zihninin tamamen dağıldığı toplantıya geri çağırıyordu.

Pike birkaç gece önce Painted Bird Gallery'de karşılaştığı güzel kadını düşünmeden edemiyordu. Onun yüzünü daha önce West Gorge'da hiç görmemişti ama gözlerini bir yerden tanıyordu. Sadece biliyordu.

"Üzgünüm Gunnar," dedi Pike, kendini şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak. "Soru neydi?"

Pike odanın içinde kendisine bakan şaşkın yüzlere baktı
-Gunnar ve Colton'ın yanı sıra Ridge ve West Properties'i temsil eden üç avukat vardı. O gün dalgınlığı yüzünden ilk kez çağrılmıyordu. Ama çiftlik işlerini bitirip yollara düşmek için sabırsızlanıyordu. Kadınlı ilgili önsezisinin doğru olup olmadığını görmek istediği için bu arzu onu her zamankinden daha fazla çekiyordu.

"Söylediğim şey şuydu Pike," dedi Gunnar, muhtemelen küçümseyici bir tonda yavaşça telaffuz etti, ama Pike muhtemelen hak ettiğini düşündü, "kasaba, hastane inşaatı ile çiftlik girişi arasında kalan araziye satmayı veya bağışlamayı düşünmemizi istiyor."

"Hmm," dedi Pike, Gunnar'ı ikinci seferde de gerçekten duymamıştı.

Pike, bir insanın derinliklerini görebilme yeteneğiyle her zaman gurur duymuşken, bir kadın hakkındaki ilk izlenimlerinin bu kadar basit ve yüzeysel olmasından utanıyordu. Ama galeride onu kollarına aldığından beri, kendini onun kokusunun anısını yakalamaya çalışırken bulmuştu - onun şekerle kaplı boğucu bir çöl gibi koktuğunu düşünüyordu.

Gözleri çok yumuşak ve kahverengiydi, tıpkı ormandaki güzel bir dişi geyik gibi.

Kendini *toparla*, dedi Pike kendi kendine, ama o gitmeyecekti. O farklıydı.

"Toprak..." Pike toplantıya katkıda bulunmak için çabaladı. "Doğru. Araziyi neden bırakmayalım, Gunnar? Toplumun iyiliği içinse."

"Ben de öyle diyorum," diye araya girdi Colton.

"Şey," dedi Gunnar cevapları karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi, "çünkü artık toprak üretmiyorlar çocuklar ve söz konusu olan bizim mirasımızın bir parçası."

"İyi bir noktaya değindin," diye kabul etti Colton.

Pike, küçük kardeşinin her zaman düşünmeden konuştuğunu düşündü. Ama bir gün çocuk sesini bulacak ve silahlarına sadık kalacaktı. Rüzgar ne yönden eserse o yöne gitmek yerine.

Pike, Gunnar'ın iç çektiğini duydu.

"Baba," diye Ridge'e işaret etti Gunnar. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ridge konferans masasının başında oturuyordu. Arkasına yaslanmış, parmaklarının uçlarını kilise çan kulesi gibi bir arada tutarak oğullarının görüşlerini izliyordu.

Pike, çok da uzun olmayan bir süre önce Randi'nin de bu toplantılara katıldığı zamanları hatırlıyordu. O zamanlar daha canlı ve çok daha eğlenceliydiler. Ridge mahkemeyi yönetirken Randi Lynn West avukatın notlarını gözden geçiriyordu. Arada bir ona bakar ve gülümserdi.

Randi West aile şirketini seviyordu ve Ridge onun dokunduğu her şeye nasıl daha büyük bir vizyon kattığını gizlemiyordu. Bir keresinde onlara, "Anneniz West Gorge ile West Properties arasındaki ilişkiyi daha net görmeme yardımcı oldu," demişti.

Ridge'e, "Bir kasabaya sadece isim vermek yetmez, onu *büyütmek* de gerekir," demişti. "Tıpkı çocuklarımız gibi. Büyüdüklerinde bize ihtiyaç duymayı bırakmazlar, sadece farklı şeylere ihtiyaç duyarlar. Büyümek için alana ihtiyaçları var."

Ridge de Pike'la aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Boğazını temizledikten sonra odadakilere seslendi.

"Randi burada olsaydı..." boğazını temizlemek için durakladı, "Randi burada olsaydı, West Gorge'un büyümek için alana ihtiyacı olduğunu söylerdi. Ama Gunnar haklı, bu büyük bir karar. Biraz uyuyalım ve yeniden toplanalım."

Pike Gunnar'a baktı, o da kaşlarını çattı ama başını salladı.

O anda en büyük kardeşi için üzüldü. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu; ne kendisi ne de Colton onu hafifletmişti. Hatta Ridge'in bile. Pickford West tarafından 1800'lerin sonunda kurulan West imparatorluğu zaman zaman ağır bir yük oluyordu.

Onlar büyürken, Ridge West büyük ve yetkili biriydi. Tüm kararları veren iyiliksever bir diktatördü. Randi'nin akıllıca tavsiyesiyle.

Ancak Gunnar, ardından Pike ve son olarak Colton birer birer işletme, mühendislik, arazi yönetimi gibi çeşitli üniversite dereceleriyle geri döndüler. -ve Pike'ın durumunda, Batı'daki adamlardan büyük bir azar işittiği sanat takdiri alanında bir yan dal- Ridge, oğullarını karar verme sürecinin yakın çevresine dahil etmeye başladı.

Ama şimdi, Randi'nin gidişiyle Ridge dizginleri devretmiyordu bile. Görünüşe göre onları toprağa bırakıyordu, dünyaya yenilmişti. Pike, Ridge'in West Properties işinde en azından bir süreliğine kederini bir kenara bırakacak kadar dikkat dağınık bir amaç bulacağını ummuştu. Ama durum pek öyle görünmüyordu.

Dizginleri eline al, Gunnar, demek istedi Pike. Ama şimdi sırası değildi.

Pike ilk defa West imparatorluğunun yönetiminde gerçekten rol almak isteyip istemediğini merak ediyordu. Ya da hayatın onun için sakladığı başka bir şey var mıydı? Mirasından uzaklaşmak suya büyük bir taş atmak gibi olurdu.

Gürültülü bir sıçrama yapabilir. Ve dalgalar bir gelgit dalgasına neden olabilir.

CHAPTER 10

T Çiftliğe giden yol uzundu ama kilometrelerce uzunluğunda bir yılan gibi kıvrılıyordu. Devasa kemere tepki olarak ıslık çalan Paislee

demir WR ambleminin altına sürdü.

"Yaklaşıyor olmalıyız, değil mi?" diye sordu kendi kendine, ileride daha fazla yoldan başka bir şey göremiyordu.

Hafif bir yağmur yağmaya başladığında Paislee yeni Chevy Suburban'ının sileceklerini çalıştırdı. Babaları her yıl hepsine yeni bir araba alırdı. Kız kardeşlerinin her ikisi de spor araba isterken, Paislee'nin seyahatlerinde edindiği tablolar ve diğer büyük sanat eserleri için yük odasına ihtiyacı vardı.

Isıtıcıyı açtı. Wyoming'e geldiğinden beri hava soğuktan soğuğa, neredeyse donma noktasına gelmişti.

Arabayı sürerken kendi kendine, "Hava durumuyla ilgili anlatılanlar doğru galiba," dedi.

Birkaç gün önce Denver'dan aceleyle ayrılırken çantasına birkaç şey atmıştı. Ama Eylül ayıydı, Tanrı aşkına. Kazak havası vardı, ya da o öyle sanıyordu! Üzerindeki en sıcak tutan şey, bugün giydiği, uyumlu bir şapkası olan, kablo örgülü bir hırkaydı.

Kat'in tablosu uzun aracın arkasında düz bir şekilde duruyordu ve güvenli bir şekilde saklanması için yeni bir mobilya taşıma yastığının üzerinde duruyordu. Yanında Paislee'nin içinde küçük bir paket bulunan omuz çantası duruyordu. Bay Kat'e rastlarsa diye

P. West'i doğum sırasında görmüş ve onunla yapmak için can attığı konuşmayı hazmedebilmişti.

İki kez kaybeden biri olsa bile.

Bu sabah Daisy'nin sevimli küçük bungalovunda bir fincan kahveyi paylaşıırken Daisy, Paislee'ye yapmak istediği beklenmedik bir alışveriş gezisi nedeniyle ona bir resim teslim edip edemeyeceğini sordu.

Daisy ona, "Birkaç günlüğüne gideceğim," dedi.

"Elbette," dedi Paislee, karışık duygular beslediği tek teslimatı düşünmeden, o da Kat West'e olanıydı. Paislee'nin unutamadığı adamın kalbini çoktan fethetmiş olan bu kadınla nezaket alışverişinde bulunmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Ama kocası P. West'le konuşmak, West Gorge'a gelmesinin ilk sebebiydi. Bu beklediği şans olabilirdi.

"Harika," diye haykırdı Daisy. "Kat'e bu sabah geç saatlerde geleceğini söyledim. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Paislee yüzünü buruşturmasını bir yudum kahvenin arkasına sakladı.

"Ayrıca, şehre gelmişken West Ranch'i de görmek isteyeceksin," dedi Daisy. "Devasa evlere yabancı değilsin ama burası bir harika. Evlerinden görünen dağ ve vadi manzarası aklınızı başınızdan alacak."

"Sence kocası evde olacak mı?" Paislee sordu ve Daisy başını eğdi.

"Tanrım, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Çiftliği o işletiyor, yani orada bir yerde."

Paislee kazağını bulmaya giderken, "Yeterince makul," dedi.

"Sıkı giyinin," diye teşvik etti Daisy, "havada kar kokusu alıyorum."

Çiftlikte Kat de karın kokusunu aldı ve Ash'i elinde öğle yemeğiyle mutfaktan kapıya doğru giderken yakaladı. Elindeki çuval o kadar büyüktü ki, Kat bilmeseydi alışveriş torbası sanabilirdi - eğer Justice'in bu çocuğu beslemeye nasıl kararlı olduğunu bilmeseydi.

"Derse gitmeden önce büyük odadaki ateşe birkaç odun atabilir misin Ash?"

"Elbette Kat," dedi ve işi çabucak halletti.

Dışarı çıkarken yanından geçmeye başladığında Kat onu durdurdu ve yanağına bir öpücük kondurdu. Omuzlarından tutarak başını kaldırdı ve haykırdı: "Boyun uzuyor Ash. Son yıllarda dönüştüğün adamla gurur duyuyorum."

Geçen yıl! Lütfen bugün dikkatli sürün ve yollar kötüleşirse eve erken gelin, tamam mı? Söz mü?"

Ash kaskatı kesildi. Kat her zamanki gibi ona karşı nazik davranıyordu ama tek düşünebildiği mutfak çekmecesinden para aldığı ve Batılar hakkında kötü düşündüğü için duyduğu utançtı. Ama Kat bir söz alana kadar peşini bırakmayacaktı, o da pes etti.

"Söz veriyorum," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Ash," dedi ona, hâlâ kollarını tutarak, "bu bebeğin tüm amcalarına ihtiyacı olacak. Burada olacağına ve güvende olacağına güveniyorum." Ash tam bir yenilgi içinde başını öne eğdi. Yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıkıp okula doğru yöneldi.

Tüm amcaları.

O bebeğe gerçekten amca olabilir mi? Batılar onun hala bir hırsız olduğunu öğrendiğinde olmaz.

Kat, geyik boynuzundan avizenin altındaki etkileyici fuayede dururken, "Çiftlikte kadınlarla birlikte olmak için HER ZAMAN CAN ATIYORUM," dedi. "Paislee, değil mi? Ne güzel bir isim. Lütfen ziyaret için içeri gelin."

İki kadın birbirlerine gülümsedi ve Paislee Kat'i büyük odaya kadar takip etti. Paislee Kat'in doğal güzelliğine hayran kalmaktan kendini alamadı. Taytının ve kazağının içinde rahat bir şıklık vardı. Ev sahibi deyim yerindeyse "bebek gibiydi". Karnındaki şişlik belirgindi ve başka hiçbir yerinde fazladan bir gram ağırlık yoktu.

Kat'in elinde, birkaç gece önce galeri etkinliğinde fark ettiği büyük yüzük duruyordu.

Paislee, her biri ayrı bir nişan yüzüğü olabilecek elmaslarla çevrili bir opal taktığını düşündü. Etki çarpıcıydı ve Paislee'nin kendi yüzüğünü düşünmesine neden oldu. Hani şu çantasında sakladığı yüzüğü.

Zach'in ona önerdiği yüzük yeterince güzeldi ama gelenekseldi; bir k u y u m c u n u n reklam panosundaki bir yüzük gibiydi. Herhangi biri için olabilir, Paislee

karar verdim. Evleneceği kadını çok iyi tanımayan bir adamın alacağı türden bir yüzüktü.

Paislee kendi kendine, "İkinci ıska," diye düşündü. Ama aklının bir köşesinde, aşık bir kadının, eğer doğru adamsa kravatlardan yapılmış bir yüzüğe *Evet* diyeceğini biliyordu.

Kat büyük pencerelere bakan iki sandalyeyi işaret etti. Önlerindeki masada bir demlik çay, bir tabak yulaflı kurabiye ve bir tabak da kraker ve peynir vardı.

Yerleştiklerinde Kat, "Bugünlerde hep açım," diye güldü.

"Vay canına, Kat, manzara!" Paislee elinde olmadan ağzından kaçırıldı. Muhtemelen ona "Doktor West" diye hitap etmesi gerekirdi ama önündeki manzarayı görünce kendini unuttu.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" Kat, Paislee'ye bir fincan çay uzatırken aynı fikirdeydi. "Her sabah erkenden kocamla burada oturmayı seviyorum. Birbirimize sokulur ve ilk ışığın her ayrıntıyı gözler önüne sermesini izleriz."

Paislee yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. O gün ikinci kez, yüz ifadesini gizlemek için fincanı dudaklarına götürdü. Buz mavisi gözlü, uzun boylu, sarışın kovboyun sabahları onunla birlikte oturmasını istiyordu. Paislee ona en çok hangisinin acı verdiğini bilmiyordu; adamın müsait olmaması mı, yoksa ona layık olmaması mı?

Bir parça muziplikle, programdaki çizimi Kat'e gösterip göstermemesi gerektiğini düşündü. İyi kalpli doktor, kocasının başka bir kadını böyle kışkırtıcı bir pozda çizmesi hakkında ne düşünürdü?

"İşte kocam da geldi," dedi Kat, arkalarından Gunnar'ın sesini duyarak. "Sevgilim gel de galeriden Paislee Andrews'a merhaba de," diye seslendi.

Paislee midesi düğümlenirken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, yakışıklı kovboyun onu -galeride açıkça flört ettiği kadını- görünce nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ama yüzünü ona döndüğünde, karşısındaki adam hiç de aynı adam değildi. Odaya giren adam kovboyu andırıyordu. Yakışıklıydı ama daha tıknaz bir yapısı, daha dalgalı saçları ve mavi değil kahverengi gözleri vardı.

"Ah... neden... merhaba," diye kekeleyerek Gunnar'ın elini sıktı.

"Hanımefendi," dedi. "Sizinle tanışmak bir zevk." Sonra dikkatini Kat'e çevirdi ve ona, çocuk odası bitene kadar tabloyu güvenli bir yere koyduğunu söyledi.

Paislee'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Kat iyi olup olmadığını sordu.

"Bağışlayın beni," diye Kat'e seslendi, "ama galeri etkinliğindeki adamın..."

Paislee'nin Pike'ı kocasıyla karıştırdığını fark ettiğinde Kat güldü.

"Ah Paislee," dedi Kat iyi huylu bir şekilde, "Gunnar sanat galerilerinden benim ya da kayınbiraderim gibi hoşlanmıyor. Pike West ve onun sanata olan sevgisine şükürler olsun, yoksa burada inekler ve atlar hakkında konuşarak harcanırdım."

"*Pike* West!" Paislee nefesinin altından söyledi.

Gunnar karısına hayranlıkla gülümsedi ve onun iğnelemelerine aldırmadı.

Kat ona gülümserken, "Konuşmalarımızı hastalıklardan bahsederek tamamladığımızı da unutma," dedi.

Sonra onu kollarına aldı ve uzunca bir süre dudaklarından öptü. İsteksizce ayrıldıklarında, Gunnar karısına akşam yemeğinden önce döneceğini söyledi ve ayrılırken şapkasının kenarını kadınlara dokundurdu.

Paislee, Gunnar'ın karısını kucakladığında ellerinin Kat'in sırtının küçük kısmındaki arkadaş bölgesinin altına doğru indiğini fark etmekten kendini alamadı. Karısının vücudunun kıvrımlarına ulaşarak hafifçe bastırdı ve onu kendine çekti.

Paislee gözlerini bu samimi hareketten kaçırarak gülümsedi ve başka tarafa baktı, ancak ikisi onun varlığını fark etmemiş, hatta umursamamış gibiydi. Her iki durumda da gülümsemesi genç aşıklar adına değil, yakışıklı sarışın kovboyun Kat'le evli olmadığını bildiği içindi.

Tüm kalbiyle onun evli olmamasını umuyordu.

CHAPTER 11

"M Pike birkaç günlüğüne ya da haftalığına gitmiş olabilir," dedi çiftlik aşçısı Paislee'ye gülerek. "Asla bilemeyiz."

Paislee West Ranch'teki mutfak adasının karşısında duruyordu. Kat ona büyük çiftlik mutfağında sona eren bir tur attırmıştı. Onu Justice ile tanıştırdıktan sonra, bir telefon görüşmesi için izin istedi ama onu uğurlamak için geri döneceğini söyledi.

Pike'ı görmediği ve onunla resmi olarak tanışmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Artık Kat'in kocası olmadığına göre, onu aramak ve omuz çantasındaki küçük paketi sormak için kendini özgür hissediyordu. Pike'ın taslağındaki imza, P. West, çok büyük bir tesadüftü.

Ama o gitmişti ve bu bir sorun yarattı. Paislee, Gigi'nin gizemini çözmeden Denver'a dönmekten nefret ediyordu. Özellikle de gerçek cevaplara her zamankinden daha yakın hissederken.

"Şehirden ayrıldı mı?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi Justice, "muhtemelen hâlâ arazide, muhtemelen eski çiftlik evinde. Biraz ötede, iki şeritli eski bir yolun üzerinde, *şu tarafta*." O konuşurken aşçı genel bir yönü işaret etti. "Muhtemelen gelirken yoldan geçtiniz, kesilmiş bir çam ağacının yanında."

Paislee yolu gördüğünü hayal meyal hatırladı ve başını salladı.

Justice, "Pike onun için hazırladığım dondurulmuş yemekleri aldı, yani uzakta değil," dedi.

"O yokken ne yapıyor?" Paislee aşçıya sordu, o da başını salladı.

"Tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdi Justice, "sanırım bir şeye kapılmış."

Paislee, programdaki taslağı düşünerek, "Bir şeye *çekilmek* doğru," diye düşündü.

Kat geri geldi ve Paislee'yi ön kapıya doğru götürdü. Kat gergin bir gülümsemeyle, "Seni dışarı atıyorum," dedi. "Hava hızla yaklaşıyor. Kasabaya dönerken kar fırtınasına yakalanmanı kesinlikle istemem Paislee. Bu Wyoming kar fırtınaları aniden ortaya çıkıyor."

"Ben de öyle duydum," dedi Paislee, "ve evet, gitmeliyim."

Paislee omzunun üzerinden Justice'e misafirperverliği için tekrar teşekkür etti. Mutfakta dururken ona yulaflı kurabiyeleri için iltifat etmişti ve o da ona "yol için" küçük bir kutu vermişti.

Bu kadar yaşlı bir karaktere göre, fırın tepsisine hafif bir dokunuşu vardı, diye düşündü.

Kat'e de teşekkür ettikten sonra West Gorge'a doğru yola koyuldu. Paislee kesilmiş ağacın bulunduğu iki şeritli yola ulaştığında birkaç küçük tanecik düşmeye başlamıştı. "Sadece bir toz bulutu," dedi yüksek sesle, Suburban'ı Pike'a doğru taşlık yola çevirirken.

DRAKE R. Andrews IV'ÜN KIZI hiçbir zaman bir şey istemedi - en azından maddi olarak. Büyük büyük dedesi, ilk Drake R. Andrews, bunu görmüştü. Rocky Dağları'na kadar fırsat kovalamış ve bir banka kurmuştu.

Karısını, kızlarını ve yeni doğan oğlu Drake R. Andrews'u kapalı bir vagonda yanında getirerek büyük bir tehlikeye attı. Ancak tren hattının tamamlanması için birkaç yıl daha beklemek ve çiftçilerin, madencilerin ve altın arayıcılarının dolarları için rekabet etmek üzere sıraya giren "yumuşak elli bankacılardan" biri olmak istemedi.

"Batı yumuşak değildir," diye karısını uyardığı söylenir. Ancak Denver'a sağ salim ulaştılar ve Colorado'nun İlk Güvenli Bankası'nı kurdular.

Para, arabasını çeken atların dizginlerini tutmaktan nasır tutmuş kaba parmaklarından akıyordu. Sert, kavgacı ve hafife alınmaması gereken bir üne sahipti. Banka soyguncuları ve hırsızlar Drake'le uğraşmaktansa başka bankalara gidiyorlardı. Sonra yoluna daha çok para çıktı.

Paislee'nin aile tarihçisi olan büyükannesi bir keresinde ona, "Bir süre sonra çayırdaki kır çiçekleri gibi para yetiştirdi, fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı," demişti. Bugün FSB, tefecilerin, yatırım bankacılarının ve risk sermayedarlarının bir araya gelmesinden oluşuyordu.

Paislee, Zach Bolton'ı cezbeden şeyin güven fonu değil kendisi olduğuna inanmak istiyordu ama emin olamıyordu. Belki de hiçbir zaman emin olamayacaktı. Yüzüğünü şimdilik çantasına saklamasının bir nedeni de buydu.

Yeterince güzeldi, biliyordu ama bu kadar para çok ateşliydi. Özellikle de Zach gibi hırslı bir adam için. Yine de tüm dünyevi standartlara göre, bir FSB bankacısı olarak iyi gidiyordu. İyi bir geçim kaynağı olabilirdi, istikrarlı ve dürüst. Ama Zach, Paislee onu fark etmeden çok önce peşine düşmüştü ve Paislee onun, gönülsüz sosyetik ve sanat koleksiyoncusu Paislee Andrews'un değil, Drake R. Andrews IV'ün en büyük kızının peşinde olduğu hissinden asla kurtulamadı.

Annesi bu ilişkiden memnun görünüyordu.

Babası bir okul kızı kadar hoppaydı - muhtemelen olması gerektiği kadar hoppaydı.

Sadece büyükannesi onun huzursuzluğundan şüphelendi ve Capital Grille'de karanlık bir kabinde öğle yemeği yerken onu yıprattı. Paislee eğlenerek onu izlerken, minik "Gigi" bütün bir Porterhouse bifteğini oydu ve yedi. Ancak o zaman salatasını seçti. Elmas saati, çatalı her kaldırışında masanın üzerinde gürültüyle şingirdiyordu.

"Sebzeler," dedi Gigi, "iğrenç!"

Paislee sevgiyle, "Bunlar senin için iyi, Gigi," dedi.

"Batı sığır *eti* ve altın üzerine kurulmuştur," diye homurdandı Gigi, "marul üzerine değil."

Gigi gösterişli bir zenginlik gösterisini severdi. Evden her zaman sosyete sayfaları için fotoğrafının çekileceğini varsayarak ayrılırdı ki sık sık öyle olurdu.

Paislee'nin de fotoğrafları çekilirdi ama görünüşüne ailesindeki diğer kişilerin verdiği önemin çok azını verirdi.

Zach kolunda Paislee ile görülmeyi çok severdi. Şehirdeki "doğru" spor, hayır ve kültür etkinliklerine her zaman bileti vardı ve kıyafetlerini koordine etmek için sık sık Paislee'yi arıyordu. Bu durum Paislee'nin kendini daha bilinçli ve rahatsız hissetmesine neden oluyordu.

"28 yıldır kendi kendime giyiniyorum," diye yakındı.

"Bebeğim, *ping* almak istemeyiz, değil mi?" Zach onun itirazlarına genellikle en sevmediği ses tonuyla karşılık veriyordu; azarlayan bir öğretmen gibi konuşuyor ve kendisini çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Paislee hayatı boyunca hiç *pinglenmemişti*. Gençliğinin başlarında abartısız bir zarafet tarzı benimsemiş ve görünüşü üzerinde hiç düşünmemişti. "*Dünyayı görmek için buradayım*," demişti ona, "dünya tarafından görülmek için değil."

Paislee sadece Zach'in kendine güvenmesini ve ona daha fazla güvenmesini diliyordu. Ama erkek arkadaşının ne kadar sıkı çalıştığından ve hırslarından gurur duyması gerektiğini de biliyordu. Denver gazetesinin sosyal sayfalarında Andrews ailesiyle birlikte görülmek kariyerine sadece yardımcı olabilirdi.

Ama Zach Bolton beklediği koca ve büyük aşk mıydı? O ve diğer herkes öyle düşünüyor gibiydi ama *onun*, yani *gelinin* -Sen de mi öyle düşünüyorsun? İşler Paislee için çok hızlı ilerliyordu.

Zach aralarında yeterince sevgi olduğunu düşünüyor gibiydi, ailesi de öyle. Ama onu sevdiğinden hiç emin değildi. Bazı günler ondan neredeyse hiç hoşlanmıyordu. Gerçekten sevmek istiyordu, çünkü bu ailesini çok mutlu ediyordu ve o gerçek bir büyük çocuktü.

Bir zevk.

Bir düğün planlamanın heyecanına kapılmamak zordu, tüm o duşlar, öğle yemekleri, partiler ve gazetelere ilan vermek. Tüm bu şamataı ve daha fazlasını kendisi için değilse bile annesi için istiyordu.

Paislee, Pepper'ın patlamayı bekleyen bir silah gibi olduğunu biliyordu; konfetiler, çiçekler ve gerçekçi olmayan beklentilerle dolu bir silahtı bu; tetiği çekmek için harekete geçmesini bekliyordu. Ve sabırla beklemiyordu. Müdür

Columbine Clubhouse'un sahibi Pepper'ın "büyük etkinlik" için birkaç randevusu olduğunu ağzından kaçırdı.

Ancak Paislee, düğün bir kez harekete geçtiğinde, bunun kendi başına bir hayat süreceğini biliyordu.

O çılgın trende sadece bir yolcu olacak, frene basamayacak ya da trenden inemeyecekti. Bu yüzden Zach'in doğru kişi olduğundan kesinlikle emin olmak istiyordu.

Tüm bu düşüncelerini ve korkularını Gigi ile paylaştı.

Havuçlu kek ve kahve eşliğinde -Gigi havuçlu kekin bir sebze olduğunda ısrar ediyordu- Paislee, annesinin taze istiridye sosu yaptığı Zach Bolton ile evlenme konusundaki şüphelerini itiraf etti. Babasının her başarılı satın almada sırtını sıvazladığı adamla.

Paislee babasının gergin olduğundan şüpheleniyordu ve bunu büyükannesine itiraf etti. Yüz yılı aşkın bir süredir aile soyadını devam ettirecek bir erkek çocuk doğurmamış olan ilk Andrews'du. Sadece Paislee ve iki küçük kız kardeşi Sage ve Poppy vardı.

Belki de babası Zach'te üzerinde hakimiyet kurabileceği birini görmüştü. Andrews ailesine katılmaya o kadar hevesli biriydi ki, kalıba sokulabilir ve şekillendirilebilirdi - iyi eğitilmiş bir Andrews varisi gibi numaralar yapacak ve çemberlerden atlayacak biri.

Gigi torununa yakından baktı ve Paislee'nin bir sonraki adımlarını tartıp ölçtüğünü görmekten memnun olduğunu söyledi. "Bu Zach denen adam en başından beri ilişkinizi düzenliyor," diyerek Paislee'nin biraz kıpırdanmasına neden olsa da ona karşı çıkamadı.

"Seni takip etti, gölgeledi ve sen onu fark edip içeri girmesine izin verene kadar seni yıprattı," diye vurguladı Gigi, "ama sen bunu göremeyecek kadar yakınsın."

Paislee Zach'i savunmak için ağzını açtı ama Gigi ona fırsat vermedi.

"Bir süreliğine git! Kendi yolunu bul, Kedicik," dedi. "Eğer çocukla evlenmek için geri dönersen, yine de şüpheleneceğim. Ama ağzımı kapalı tutacağım. Çoğu zaman."

"Ama belki," diye devam etti büyükannesi, "önemli bir şey ya da biri yolunuzu kesiştirir."

Gigi o sırada Hermes çantasından sarılı bir paket çıkardı ve Paislee'ye uzattı. Genç kadın kağıdı açıp içinden P. West imzalı küçük bir manzara resmi çıkarırken, Gigi ona Paislee'nin kendi Büyük Büyük Teyzesi Prim'in, ilk Drake'in en büyük kızının, 1882 yılında üstü kapalı bir vagonla ülkenin yarısını geçmesinin ve genç bir çocuk tarafından kendisine verilen hediyenin inanılmaz hikayesini anlattı.

Küçük resim rustik ve zarıftı. Paislee resmin ham bir yetenek tarafından yapıldığını görebiliyordu ama Moran ya da Remington gibi potansiyeli olan biri tarafından yapılmıştı. Tabloyu ters çevirdiğinde arkasında bir mesaj gördü ve keskin bir nefes aldı.

Yollarımız tekrar kesişecek, sevgilim.

- P. WEST, WYOMING TOPRAKLARINI ARAMAK İÇİN YOLA ÇIKTI
GEÇİT, 1882

PAISLEE başını salladı ve nefes verdi - nefesini tutuyordu. "Bunu kim yaptı, Gigi?" bilmek istiyordu, bilmesi gerekiyordu.

"Sen söyle, Kedicik," diye yanıtladı büyükannesi. "Elimde birkaç ipucu var. Ben ölmeden önce bu aile gizemini benim için ilk ve son kez çözecek kişi sensin." Gigi, Paislee'nin bu yorum karşısındaki itirazlarını savuşturmak için elini kaldırdı. "O doğu yakası *şarlatanı*yla evlenip çocuk sahibi olmadan önce cevabı bulmanı büyük bir iyilik olarak kabul ediyorum."

CHAPTER 12

Pike son kucak dolusu odunu sobanın yanına bıraktı, sonra ceketindeki karı fırçaladı. Paltosunu ve şapkasını ahır kapısının yanındaki askıya astı, sonra da çizmelerini çıkardı. İçeri adım atarken

geyik derisinden terlikleriyle pencereden dışarı, beyaz bir dünyaya baktı.

Rüzgar endişe verici bir hızla artıyor, mevsimsiz karı ahıra, yakındaki kulübeye ve ağaçlara doğru savuruyor ve sürüklüyordu. Henüz gece olmamıştı ama gökyüzü o kadar karanlık ve ağırdı ki öğleden sonra yerine gece yarısı gibi hissediliyordu.

Kar ilk başladığında çok güzeldi. Pike huzur hissetmek istedi ama sadece suçluluk hissetti. Çiftlikteki sorumluluklarını önden yüklemiş olmasına rağmen, kar fırtınası ciddi bir şekilde vurmadan önce yapacak çok şey olacağını biliyordu, oysa hiçbir yerde bulunamayacaktı.

Bu noktada, denese bile çiftliğe geri dönemezdi. İstedikinden de değil; ahırın çekiciliği daha da güçleniyordu. Pike, Gunnar'la aralarında zor bir konuşma geçeceğini biliyordu; görünüşe bakılırsa ikisi de bundan kaçınıyordu.

Pike birkaç ışık yaktı ve soluklanmak için oturdu.

İlk kar taneleri düştüğünde, ahırın sundurmasını daha büyük odunluktan aldığı kütüklerle doldurmak için çabalamıştı. Kar yağmaya devam ederse yakacak odunlara ulaşmanın daha kolay olacağını biliyordu, ki tam da öyle oluyordu. Kar taneleri önce sağanağa, sonra da tipiye dönüşmüştü.

Pike sessizliği bozmak için yüksek sesle, "Bu kar iş demek," dedi.

Şimdilik ahırın elektriği vardı ama yoğun kar elektrik hatlarının üzerinde durduğu için her an gidebilirdi. Neyse ki ormandaki propan deposu doluydu, bu yüzden Pike'ın gerektiğinde acil durum gücü olacaktı. Isınma her zaman olduğu gibi odun sobasından sağlanacaktı.

Justice öngörülü davranarak Pike'a odun sobasında ısıtması için bir sandık dolusu hazır yemek göndermiş ve Pike'ın ekmek, süt, elma ve kahve gibi erzaklarla doldurduğu kutuyu tamamlamıştı.

Pike, ailesi bir ya da iki gece kamp yapmak için yerleşimcinin ahırına geldiğinde anne ve babasının "Hadi öncü olduğumuzu düşünelim," dediğini hatırlıyor. Sık sık at sırtında geldikleri için bu daha da büyük bir maceraydı.

Genç Gunnar, Colton ve Pike uyku tulumlarını kaba yontulmuş merdivenlerden çatı katına çıkarmak için çabılıyor, kendilerini tüm dünyada vahşi doğanın fatihleri gibi hissediyorlardı.

Ridge ve Randi ana odada duran çift kişilik pirinç yatağı alacaktı. Pick ve Addie'nin yatağı, Ridge ve Randi büyüyen ailelerine yetecek kadar geniş bir alan yaratmak için onu ahıra taşıyana kadar yıllarca küçük yerleşimci kulübesinde durmuştu.

Geniş ve modern çiftlik evleriyle kıyaslandığında, ahır çocuklara arkaik ve rustik görünüyordu. Bu ahırın yıllar önce Pick ve Addie için nasıl bir zafer olduğunu bilmiyorlardı. İlk zorlu kışlarını, güneşte sertleşmiş gübre yığınları olan bufalo "tuğlalarından" yapılmış alçak kulübelerde geçirmişlerdi.

Sonunda ahırını inşa edebildiklerinde, zavallı tatlı Addie, Pick'in kulübeyi inşa edebileceği zamana kadar alanı çiftlik hayvanlarıyla paylaşmak zorunda kaldı.

"Addie'nin Sarayı", yaşlı Pick'in karısı için nihayet bitirdiği kulübeye verdiği isimdir. Addie, gübre tuğlalarını ve ahırını geride bırakıp 1892'de, yani sınırdaki evliliklerinden on yıl sonra gerçek bir eve yerleştiği için şüphesiz çok mutluydu. Addie sonunda yorganlarını Pick'in hediyesi olan pirinç yatağın üzerine sevgiyle yerleştirmekten ve teneke tava ve tabaklarını Pick'in kendisi için yeni dökme demir ocağın yanına inşa ettiği ahşap raflara koymaktan büyük mutluluk duymuş olmalı.

Kulübenin penceresinin yanında, el yapımı küçük bir masa sürekli olarak iki kişilik olarak kurulmuştu.

Sears kataloğu postaneye ulaştığında, Addie ekstra bir sıcaklık katmanı ve okuma materyali için kaba duvarları özenle sayfalarla kapladı. Günlüğüne yazdığı gibi, Pick'le birlikte o yaşa kadar yaşayacak bir çocukları olursa, bu sayfaları küçük çocuğa harfleri öğretmek için kullanmayı umuyordu.

Sonunda, Pickford West'in arazi varlıklarını genişlettikçe, aile adını verdikleri kasabaya daha yakın olmak için taşındı; severek büyüdükleri vadiye daha yakın. Bir sonraki evleri, West'lerin nesillerinin uzun yıllar boyunca yaşadığı ve öldüğü mütevazı bir çiftlik tarzı evdi.

Pick ve Addie çiftlikte üç çocuk doğurduktan sonra gömdüler ve hayatlarının sonlarında Edwin West adında bir oğulları oldu. Ed ve eşi Clara'nın kendileri de çocuksuzdu, ta ki çiftin deyimiyle "tam zamanında" bebek Ridge dünyaya gelene kadar.

Ridge ve Randi birbiri ardına üç erkek çocuk sahibi olduklarında, daha önce gelen nesillerin sıkı çalışmaları ve fedakarlıklarına layık büyük bir ev inşa etmenin zamanının geldiğine karar verdiler. Gelecek nesiller için hazır olacak bir ev.

Çiftlik evi de başka bir ek bina haline geldi - sık sık boş kalan bir misafir evi.

Yerleşimcinin kulübesi, yerleşimcinin ahırıyla birlikte, Pike dışında unutuldu.

Pike bir süre önce, tamamen bakıma muhtaç hale gelmemeleri için iki eskimiş binayı kontrol etmek ve bakımlarını yapmak için gönüllü olmuştu. Batı topraklarının karşı ucunda yer aldıkları için gezilerini her zaman boşa çıkarırdı. Zamanla, yerleşimcinin kulübesini mühürledi ve hava koşullarından korudu. Son kalan yetersiz mobilyaları da pirinç yatağın yanına taşıdı, ayrıca eski kâğıtları ve aile adına tasnif etmesi gereken eşyaları kasalara doldurdu.

Pike yavaş yavaş ahır çiftlikten uzakta kendi özel inzivasına dönüştürdü. Elektrik ve modern su tesisatı eklemek için bir servet harcadı.

çok uzak olduğu için. Duvarlardaki boşlukları onardı, ardından yalıtım ve sağlam bir çatı ekledi.

Bir yaz, içeri ışık girmesi için uygun pencereler ve tavan pencereleri taktırdı.

Moderndi, ta ki öyle olmayana kadar. Sert havalarda elektrikler mutlaka kesilirdi ama ahır odun sobasıyla sıcak kalırdı. Birkaç gazyağı feneri ışık sağlamak için her zaman hazırdu. Pike'ın aylarca ısınmaya yetecek kadar odunu ve bu süre boyunca ya da daha uzun süre yetecek kadar yiyeceğı vardı.

Odun ya da yiyecek biterse, baltası ve tüfeğı vardı.

Her şeye hazırlıklıydı - yoluna çıkan şey hariç.

CHAPTER 13

W

Pike'in ahırını nerede olabilir?

Paislee'nin parmak eklemleri direksiyonu tutmaktan bembeyaz olmuştu.

Suburban'ın tekerleği. İki şeritli yolda ne kadar zamandır araba kullanıyordu - sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu! Görünürde ne bir kulübe ne de bir ahır vardı. Bu noktada, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Rüzgâr şiddetini artırmış, yoğun karı korkutucu bir şiddetle ön cama doğru savuruyordu.

"*Şu tarafta, biraz ileride...*" Adalet ona söylemişti.

Harika.

Belli ki boşlukları duymak istediklerine göre doldurmuştu. Neyse *ki yolu* doğru tarif etmişti, devrilmiş bir çamın yanında sadece iki şeritli bir *yol* vardı ama '*bir yol*' kısmı çok yanıltıcı.

Ona göre, '*bir yol*' dakikalarla ölçülüyordu. Saatlerle değil.

Yolculuğun ilk bir saati boyunca, orman ve dağ manzarasının tadını çıkararak iki izi kolayca takip etti. Wyoming'in manzarası birkaç dakikada bir değişiyordu; araba büyüklüğünde kayalarla işaretlenmiş çalılık düzlüklerden kırmızı kenarlı kanyonlara ve tepelere kadar. Dönülen her köşede, yolun yanından akan dereler, düşen dalların ve kayaların üzerinden sıçırıyordu.

Kışlık evlerine doğru yol almakta olan antiloplar küstahça gözüne çarptı, sonra da sürülerine katılmak için atladılar.

Düşen birkaç kar tanesi sadece güzelliğe katkıda bulunuyordu. Ancak gökyüzü karardığında ve daha yoğun kar yağmaya başladığında şöyle düşündü

geri dönmeyi düşündü ama bu fikri reddetti.

"Kulübe ve ahır hemen köşeyi dönünce olabilir," dedi kendi kendine. Ama değildi. Bir sonraki ya da daha sonraki köşede de değildi.

Rüzgâr başladığında, güvenli bir şekilde geri dönmek için artık çok geçti. Tanrı bilir ne kadar süre sürüklenen karda mahsur kalmadan önce çok uzağa gidemezdi. Burada olduğunu kimse bilmiyordu bile. Yapılacak tek şey, bir şekilde Pike'ı bulmaya yakın olması için dua etmektir.

Dört tekerlekten çekişli Suburban, kalın kar yığınları arasında ilerliyordu. Yol, eğer bir yoldaysa bile, daralıyordu. Arada bir camını birkaç santim indirip ağaçların olması gereken yerde olup olmadığına bakıyordu.

Arabanın kontrolünü elinde tutmaya odaklanarak, Gigi için cevaplar bulma arayışını düşündü. Daisy Shire'ı düşündü, onun bungalovundan kaybolduğunu bile bilmeyecekti. Denver'daki ailesini düşündü, kızlarının ve kız kardeşlerinin Wyoming'in vahşi doğasında yok olabileceğinden haberleri yoktu.

Pike ve onun mavi gözleri aklından geçti. Hayal etmişti...

Ne hayal etmişti? Tesadüfen ailesinin atalarının evinde belireceğini ve adamın onu kollarını açarak karşılayacağını, öpeceğini ve kalabalık galeri kokteylinde ona aşık olduğunu söyleyeceğini mi?

Şimdi, eğer başarabilirse, vahşi doğada şiddetli bir kar fırtınasının ortasında kapısının önünde belirecekti - umarım canlı olarak. Bu, mirasçının yapmayı umduğu soğukkanlı ve hesaplı bir giriş değildi.

Üzerinde uzun süre düşünmediği bir konu da Zach Bolton'dı.

Zach'e bir arkadaşını ziyaret etmek için birkaç haftalığına uzaklara gideceğini söylediğinde, Zach ona sözlü olarak başını okşadı ve "çok güzel canım" gibi bir şey söyledi. Arkadaşının kim olduğunu ya da neden gittiğini merak etmedi. Sanki onun asıl derdi kendisiymiş gibi, meşgul olacağına dair güvence verdi.

Ve şimdi, isteksiz nişanlısının bir fırtınada mahsur kaldığını bilseydi ne derdi? Paislee'nin bir kar yığınının içinde donmuş haldeyken keşfedilmek için doğru kıyafeti giyip giymediğini merak eder miydi? Acaba Paislee'nin

Mevsim dışı giyinmek - kar fırtınasında kazak ve moda botlar giymek gibi mi?

Evet, muhtemelen çarpılacaktı - eğer *çarpılmak* donarak ölmek anlamına geliyorsa. Paislee herhangi bir ağaca, kayaya ya da bir uçurumun kıyısına çarpmayacağından emin olmak için camını tekrar indirdi. Bunu yaptığında, inanmakta güçlük çekti ama odun dumanı kokusunu aldı. Kar yağıyordu Arabanın içine üflüyordu, bu yüzden camı uzun süre kapalı tutamadı.

Olabilir mi?

Camını tekrar açtı, heyecandan zor nefes alıyordu, sonra tekrar indirdi. Evet, kesinlikle odun dumanının tatlı kokusunu alıyordu ve sola doğru giden bir açıklık gördü. Bunun bir yol olup olmadığını söylemek imkânsızdı ama o tarafa dönüp bir sığınak bulmaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Direksiyonu hafifçe çevirince, ağır Suburban hafifçe sağa kaydı ve arabasını derin bir setin içinde aniden tamamen durma noktasına getirdi. Paislee önce geriye sonra tekrar ileriye doğru yuvarlanmaya çalıştı ama hiçbir yere gidemeyeceği açıktı - yaya olarak gitmek dışında.

Motoru kapatan Paislee birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturdu. Nefesini tutuyordu ve midesi ağrıyordu. Kalbinin göğsünde çarptığını duyabiliyordu ve doğru düşünmekte zorlanıyordu.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım," dedi kimseye - belki de Tanrı'ya. Her şeyi gören bir Tanrı'ya inanmak için bir zaman varsa, o da buydu. Çünkü sıcak arabadan dışarı adımını attığında yüzünün iki santim önünü bile göremeyeceğini biliyordu.

"Tamam, aklını başına topla kızım ve diğer her şeyi," diye kendi kendine yüksek sesle konuşarak cesaretini topladı. Uzanarak, içinde tablonun ve yulaflı kurabiyelerin bulunduğu omuz çantasını aldı. İçini karıştırırken, toplanmış bir çift eldiven buldu ve onları giydi. İnceydiler ama hiç yoktan iyidiler. Çantayı fermuarını çekerek omzuna sıkıca astı.

Paislee örgü şapkasını başına geçirerek yüzünün mümkün olduğunca büyük bir kısmını örttü. Kazağının düğmelerini boynuna kadar ilikledi. Aşağıya baktığında, hiç çekiş gücü olmayan ve daha da az sıcak tutan moda botlar giydiği için cesareti kırılmıştı.

Arabadan çıkmadan önce torpido gözüne uzanarak annesinin ısrarla almasını istediği acil durum fenerini çıkardı.

"Teşekkürler anne," dedi Paislee ve feneri Pepper'mış gibi göstererek küçük bir öpücük verdi. Birden annesini deli gibi özlediğini ve Gigi'yle birlikte ona da içini dökmüş olmayı dilediğini hissetti.

Paislee el fenerini yakarak Suburban'ın kapısını açtı ve karanlığa, patikaya ve umarız bir kulübeye doğru adım attı. Daha beş adım atmamıştı ki ayağı kayıp derin kara yuvarlandı. Kolu büyük bir kayaya sertçe çarptı ve el feneri elinden uçup gitti. Battı ve gözden kayboldu.

Paislee gerçek bir çaresizlik içinde gecenin karanlığında "Aman Tanrım," diye bağırdı. Korkunç bir hata yaptığını biliyordu - hayatına mal olabilecek bir hata.

CHAPTER 14

"D ammit Paislee," diye bağırdı Zach Bolton telefonuna ve FSB'deki masasının üzerine sertçe bıraktı. İş arkadaşlarının uğrayıp bir şeyler sormasını engellemek için her zamanki gibi kapısını kapatmıştı.

hafta sonu ya da planları hakkında anlamsız sorular.

Zach onların planlarını umursamıyordu ve kendi planlarını da paylaşmak niyetinde değildi.

Bu hafta sonu ne yapıyorum? Patronun kızının gözüne girmeye çalışıyorum, böylece bir gün şirketin başına geçebilirim. Ya sen?

Birkaç ay önce FSB varisi ile çıkmaya başladığından beri, ofisteki insanlar ona daha geniş bir alan açmaya başlamıştı. Ve haklı olarak, diye düşündü Zach. Bir kez şirket liderlerinin nadide havasında seyahat etmeye başladığınızda, artık "adamlardan biri" değildiniz.

Bu Zach'in işine geliyordu.

Planı bir araya geliyordu. Yakında Paislee'yle evleneceklerdi ve o da kendi katındaki diğer tüm finans uzmanlarının üzerinden, tıpkı bir tiddlywinks oyununda kazanan gibi atlayacaktı. Şüphesiz, en üst kattaki yeni ofisine taşınacaktı.

Kendisini C-suite'de, Pazarlama Ofisi Şefi, İstihbarat Şefi, Operasyon Şefi ve benzerleriyle birlikte hayal edebiliyordu. Drake ya da Zach'in deyimiyle Baba emekli olduğunda Zach'in de kendi unvanı olacaktı: *Tüm Şirketin Baş Varisi*.

Ya da tercihen, vefat etti.

O görkemli gün geldiğinde Zach Bolton, minnettar Andrews ailesi ve FSB yönetim kurulu tarafından Şirket başkanı olarak atanacaktı. Ne de olsa FSB kuruluşundan bu yana aile tarafından yönetiliyordu. Drake'in yerini başka kim doldurabilirdi ki? Kesinlikle sanatsever Paislee ya da onun müzisyen kız kardeşi Sage değil.

Sadece Poppy FSB'de çalışmaya ilgi göstermiŐti ama o da iÇin başına geçmek için çok gençti. Tabii... Drake uzun bir ömür sürmez ve Poppy Şirketteki rolüne alıŐmazsa. Zach'in öngörebildiği tek engel buydu. Ama her Şey sırayla. Evliliğini güvence altına almalı, sonra da bir ya da iki çocukla anlaŐmayı m h rlemeliydi.

Zach, Paislee ile bir ilişki baŐlatmanın Şaşırtıcı derecede kolay olduğunu düşündü. Ödevini yapmıştı ve kadınların hayalini kurduğu ve kız arkadaşlarıyla konuŐtukları mükemmel "sevimli buluŐmayı" yaratmaya hazırdı.

Denver Nuggets maçındaki özel loca ideal görünüyordu. Şimdi, bir yabancının kazağını alıp ayaklarını yerden keŐtiĐi o soğuk geceyi her zaman hatırlayacaktı.

KuŐkusuz ikinci kısmın tartıŐmalı olduğunu Zach de biliyordu. Paislee onunla birlikte olmaktan yeterince mutlu görünüyordu ama aşık bir kadın gibi davranmıyordu. PaylaŐtukları öpücükler hi   de tutkulu değildi. Adam birkaç kez tutkularını arttırmaya çalıŐtıĐında Paislee kendini geri çekmişti.

Bazen telefonla aradığında Paislee'nin sesi onu duyduğuna ŐaŐırmıŐ gibi geliyordu ve bu da açıkçası onu kızdırıyordu. Onu eğlendirmek ve düğünlerde, cenazelerde ve kız  Ğrenci birliği yemeklerinde hevesli bir "artı bir" olmak için çemberlerden atladığını fark etmiş olmalı.

"Oh... merhaba, Zach," derdi bazen,  rkek e. Yine de, tekil bir amaç için çabalamaya devam etti.

 lk birkaç buluŐmalarından sonra Zach, onu sadece kendisiyle meşgul edecek sonsuz bir plan dizisi için biletsiz kalmadı. Birlikte Şehir dıŐına çıktıklarında giydikleri kıyafetleri koordine ederek onun kendisine olan bağımlılığının artmasını sağladı.

Onun seçimlerini sorgulamak hata değildi. Kendine güvenen genç kadının içinde en ufak bir Şüphe kalmasını istiyordu.

ona daha fazla yaslanmak için. Planının bu kısmı kısmen başarılı oldu -zaman zaman Zach onun sadece kendisiyle dalga geçtiğini düşündü.

Ailesinin onayını kazanmak kolaydı. Drake ve Pepper Andrews'un üç kızları vardı ama oğulları yoktu. Zach, çiftin kızlarının iyi bir evlilik yapması konusunda endişeleri olduğunu doğru bir şekilde tahmin etmişti. Bu yüzden olabildiğince düşünceli davrandı.

Zach, Columbine Kulübü'ndeki eski arkadaşlarına karşı neşeli ve küçümseyiciydi. Pepper'ın gururunu okşuyordu, ki bu hiç de zor değildi. Ellili yaşlarının başındaki yaşlı bir kadına göre şaşırtıcı derecede güzeldi ve Zach'in şakalarına hemen gülüyordu. Drake'e gelince, FSB'nin kendi katında gerçekleşen finansal anlaşmalar hakkında içeriden bilgi aktarıyordu, böylece yakında "babası" olacak kişi onun içeriden bilgi aldığını düşünecekti.

Zach, yeni algılanan nüfuzunu kullanarak, kendisini anlaşmalarının dışında bırakmaktan korkan diğer bankacıların kuyruğuna takılmayı başarmıştı. Bir sonraki adımı, finans patronuna erişimi sayesinde herkesten önce Drake'e rapor vermektir.

Bu nedenle Drake, Zach'i bir tür *harika çocuk*, mükemmel bir damat olarak görmeye başladı.

Sadece Paislee'nin büyükannesi, kartal gözlü Gigi, Zach'e hak ettiğini düşündüğü hayranlığı göstermiyordu. Ve Paislee onun dünyalara bedel olduğunu düşünüyordu. Ama yaşlı kadın sonsuza kadar yaşayamazdı, diye düşündü Zach, yaşına göre şaşırtıcı derecede sağlamdı ve tüm yetilerine sahipti.

Şehirden ayrılmadan önce Paislee'ye "Onunla Capital Grill'de öğle yemeği yeme," diye yalvarmıştı, "onun yerine benimle öğle yemeği ye." Ama yalvarışları kulak ardı edilmişti.

Görünüşe bakılırsa yaşlı yarasa Paislee'yi birkaç günlüğüne ya da haftalığına şehirden ayrılmaya ikna etmişti ve Paislee'yle tamamen irtibatı kesilmişti. Zach, bir nişanlı için endişe verici derecede irtibatsız olduğunu düşündü.

Doğru, Paislee onun yüzüğünü ya da evlenme teklifini resmen kabul etmemişti.

Aşkını ilan edip kadife kutuyu açtığında Paislee soğukkanlılıkla karşılık verdi. Sanki erkek arkadaşlarından düzenli olarak güzel elmaslar teklif ediliyormuş gibi. Gülümsemesi neredeyse acır gibiydi ve kibarca reddetmeye çalıştı. Ama adam ısrar etti ve anında özlü bir şeyler uydurdu.

Sevgilim, dedi, bu mütevazı simgeyi sakla ve kararını kalbine bırak.

Paislee kutuyu çantasına koyarken ona gülümsedi ve konuşacaklarını söyledi.

"Seni aptal!" Zach çok erken evlenme teklif ettiği için kendini azarladı. Şansını tamamen mahvetmiş olabilirdi. Ama Paislee 30'una merdiven dayamıştı ve Zach onu çaresiz sanmıştı. Belki de ilişkilerine Paislee'den daha fazla önem veriyordu.

Bunu tersine çevirebilir
miydi? O yokken olmaz.

CHAPTER 15

K büyük odada bir ileri bir geri volta atıyor, çiftlik sahiplerinin soğuktan içeri girmesini bekliyordu. Bir süredir Şöminedeki odunlar sıcacık yanarken, büyük resimli pencerelerden bütün öğleden sonra yağın ve sürüklenen yoğun karı izledi. Ara sıra oturuyor, hatta deri koltukta biraz kestiriyor, üşüyen bacaklarının üzerine yumuşak bir kürk örtü çekiyordu.

Justice fırtınayı atlatmak için aşçı evine geri dönmüştü ama ocakta ısınan bir tavuk yahnisi ile bir tepsi taze bisküvi ve cevizli turta bırakmıştı.

Kat'e "Bu rahatlatıcı bir yemek, sade ve basit," dedi, "bu gece hepimizin ihtiyacı olan şey de bu."

Kat kabul etti.

Güveçteki adaçayı ve kekik o kadar güzel kokuyordu ki, Gunnar ve Colton'ın tüm binaların güvenliğini sağlamaktan ve hayvanları uğuldayan rüzgârlardan ve savrulan kardan korumaktan gelmelerini beklerken bir bardak içmek zorunda kaldı. Ridge bile çiftliği fırtınaya karşı sıkı sıkıya korumaya yardım etmek için dışarı çıkmıştı. Pike çoktan yerleşimcinin ahırına gitmişti, bu yüzden Gunnar ve Colton'ın fazladan yardıma ihtiyacı olacaktı.

Kat, Randi West'in çiftlik işlerine katılıp katılmadığını ya da çiftlik işleri söz konusu olduğunda kumda net bir çizgisi olup olmadığını merak etti. Bir gün Gunnar'a sorması gerekecekti.

Randi, Ridge ile uzun zaman önce tanışıp evlendiğinde Ford Motor Company'de avukat olarak çalıştığını biliyordu. Daha sonra enerjisini West Vakfı'nı kurmaya ve yönetmeye harcamıştı. Kat bu konuda da daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Tıp kariyerinden herhangi bir şey için vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu ama böyle bir gecede evi ve ocağı için ekstra minnettardı.

Uğuldayan bir rüzgâr buz gibi karı resimli pencereye doğru savurarak Kat'i düşüncelerinden uyandırdı.

Telefonuna baktı ve annesinden gelen bir mesaj gördü, iyi olduğundan emin olmak istiyordu - mevsimsiz fırtına ulusal manşetlere çıkıyordu. Kat'in annesi Trudy Tate, kızına Illinois'de erken bir sonbahar gününün tadını çıkardığını, Illinois Nehri üzerindeki eski bir kanal yolunda arkadaşlarıyla gömlek kollarıyla yürüyüş yaptığını söyledi. Kat ona evde güvende olduğuna dair güvence verdi.

Paislee'nin çiftlikten kasabaya dönmek için bol bol vakti varken ayrılmış olmasından memnundu.

Fırtına çıktığında kasabada olan Ash, çiftliğe geri dönmeye teşebbüs etmemişti.

"Fırtına geçene kadar büyükannemle birlikte huzurevinde kamp kuracağım," dedi.

Kat bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşündü.

Kat ona, "Büyükannem senin varlığınla rahatlayacak, Ash," dedi.

Bu doğru olabilir de olmayabilir de, ikisi de biliyordu. Büyükanne bugünlerde Ash'in kim olduğunu nadiren biliyordu ama bu, çocuğun her fırsatta onu ziyaret etmesini engellemiyordu. Kat onun kan bağı olan son ailesinden savaşmadan vazgeçmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Geniş çiftlik evinde tek başına kalan Kat birden kendini çok küçük ve yalnız hissetti. Jet havladığında bir mil sıçradı. Ama adamların ona katılmak için içeri geldiğini duyunca rahatladı.

Çiftliğin alt katında, kendi dairesi büyüklüğünde bir çamur odasına açılan bir giriş vardı. Gunnar ve diğerleri karlı botlarını buradan çıkarıyor ve buz tutmuş paltolarını buraya asıyorlardı. Çamurlukta sıcak bir duş, bol miktarda havlu ve erkekler için temiz pazen gömlekler vardı.

Kat, o durumdaki birinin zıplayabileceği kadar *zıplayarak* koltuktan kalktı ve mutfığa doğru ilerledi. Masayı ailenin demir taşlarıyla donattı.

Bulaşıkları yıkadı, soğuk çiftçiler için taze bir fincan sıcak kahve koydu. Kat bisküvileri ısıtmak için fırına attı, sonra da tuzlu yahniyi derin çorba kaselerine doldurmaya başladı.

Mutfağa gelen ilk adam Gunnar'dı, arkasından yaklaşıp kollarını ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Kocacığım, hâlâ donuyorsun," dedi Kat telaşla ve onu kucaklamak için arkasını döndü.

"Beni ısıtacak sığın, değil mi?" dedi onu bir, iki, üç kez öpmeden önce.

"Bu güveç içinizi ısıtacak," dedi gülerek.

"Ya olmazsa?" diye sordu, omuzlarını ve sırtını okşayarak. "O zaman ben devralırım," diye fısıldadı kulağına.

Ridge mutfağa girerek, "Pekâlâ, siz ikiniz," dedi. "Siz öpüşmeye devam edebilirsiniz ama Colton'la ben yemeğe hazırız, bize aldırmayın."

Colton ateşe birkaç odun daha atmak için büyük odaya gitti, sonra diğerleriyle birlikte oturdu. Kat bisküvileri fırından çıkarıp masaya koydu, sonra da adamların her birine birer fincan kahve doldurdu. Masaya krema ve şeker, bisküviler için de bir kap bal koydu.

"Teşekkür ederim Kat," dedi adamların hepsi güveç lokmaları ve sıcak sıvı yudumları arasında.

"Ben sadece Cuma Kızı'yım beyler," dedi ve kendi tavuk yahnisi kâsesiyle onlara katılmak üzere oturdu. "Bütün yemekleri Justice yaptı. Açıkçası onsuz ne yapardık bilmiyorum ama bunu düşünmemiz gerekebilir. Yakında."

Herkes bir dakikalığına yemeyi bıraktı ve telaşla Kat'e baktı.

"Karı görünce," diye açıkladı Kat, "bunun son kışı olacağını söyledi."

Ridge kıkırdadı ve rahatladı. "Yaşlı Justice her kış aynı şeyi söyler."

"Ama bir gün ciddi olacak," dedi Batılı adamlara.

Onlar bunları düşünürken mutfakta telefon çaldı; çiftliğin ana hattı. Gunnar telefona cevap vermek için izin istedi.

"West Ranch, ben Gunnar West," dedi telefonda. "Oh, merhaba..."

Diğerleri sessizleşirken, Gunnar'ın ciddi gibi görünen konuşmasının sonunu duydular.

"O ne? *Nerede?*" Gunnar haykırdı ve sonra sessizlik oldu, Gunnar sadece başını sallayabildi.

"Anlıyorum. Anlıyorum," dedi. "Pekala memur bey, yapmanız gerekeni yaptınız."

Memur mu?

Kat, Colton ve Ridge çatallarını yarıya kadar indirmiş, bir açıklama bekliyorlardı.

"Evet, haklısın. Birkaç gün sürebilir," dedi Gunnar, sırtı masaya dönük bir şekilde.

"Mm hmm," dedi, "katılıyorum."

Sonunda Gunnar telefonu kapatıp aileye döndüğünde solgun ve üzgün görünüyordu.

"Ash karakolda kilit altında," dedi. "Huzurevinde çanta çalarken yakalandı. Fırtına yüzünden kefaletle serbest bırakamıyoruz, o yüzden birkaç gece parmaklıklar altında yatacak."

CHAPTER 16

"T

Bu çok garip," dedi Pike yüksek sesle.

Sıcacık ahırdaki kanepede oturuyordu ve ağaçların arasından yola doğru bir ışık parlaması olduğuna yemin edebilirdi. Şüphesiz gözleri ona oyun oynuyordu. Kar yoğun bir şekilde yağıyor ve rüzgâr onu iterek beyaz bir duvar oluşturuyordu. Ama bir anda, rüzgâr bir nefes aldığı anda, ormanın içinden bir ışığın sıçradığını gördü.

Araba olamazdı çünkü yollar geçit vermiyordu. Kendi Land Rover'ı muhtemelen şimdiye kadar yarı yarıya gömülmüştü.

"Kes şunu Pick," dedi Pike boş odaya. Çocukken ailesi eski ahırda kamp kurduğunda, anne babası her beklenmedik olaydan Pickford West'in hayaletini sorumlu tutardı. Gıcırdayan bir kapı, sönmüş bir mum ya da tıkırdayan bir pencere Pick'in işiydi ve sorun yaratmaya çalışıyordu.

Büyüdükçe Pike, anne babasının bu sesleri bir oyun haline getirmeye ve çocukları rahatlatmaya çalıştığını anladı. Ama büyük büyükbabasını suçlama alışkanlığı devam etti.

Ateşi harlayan Pike tekrar pencereden dışarı baktı ve kalbinin daha sert çarpmasına neden olan daha küçük bir ışık parlaması daha gördü.

"Yıldırım mı?" Boş odaya yüksek sesle söyledi. Pike gördüğü şeyin bu olup olmadığını merak etti.

Odun sobasına birkaç kütük daha attı ve tekrar oturmaya gitti. Geç olmuştu - sıcak kalmak ve hayatta kalmak dışında bir şey yapmak için çok geç. Pike

Yalıtımlı duvarların içinde olduğu için minnettardı. Pencereden, yağın karın altında ve arkasında gizlenmiş olan yerleşimcinin kulübesine doğru baktı.

"O zamanlar çok sefil olmalı, Pick," dedi uzun zaman önce ölmüş olan büyük büyükbabasının hayaletine, efsanevi adamın ailesini ve hayvanlarını güvende tutmak için uzun kış geceleri boyunca ayakta kaldığını hayal ederek.

Pike başını kanepeye yasladı ve neredeyse uykuya dalıyordu.

Rüzgâr uğulduyor, buz parçalarını ve ağaç dallarını ahıra ve ön kapısına doğru savuruyor, sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Hissettiği artan gerginliği hafifletmek için "Uyu Pick," dedi. Yine kapıya vuruluyor ve tırmalanıyordu. Bir hayvan olabilir mi?

Şüphesiz bir ayı ya da geyik, ahırında olmaktansa ormanda devrilmiş bir ağacın altında ya da bir mağarada olmayı tercih eder.

Ama rüzgâr kısa bir an için dindiğinde, Pike kapısının hemen dışında bir sesin haykırdığını duyduğuna yemin edebilirdi. "İmkânsız," dedi, kapıyı açmanın ve kendini rüzgâra, kara ya da vahşi hayvanlara açmanın aptallık olacağını biliyordu. Ama ayağa kalktı ve dikkatle yürüdü.

Ağır ahşap sürgüyü açan Pike, kapıyı yavaşça araladı.

Kapısının eşiğindeki kar yığınının arasından ağır bir battaniyenin görünmesi onu şaşırttı. Sol ayağıyla kapının açılmasını engelledi ve battaniyeye dokunmak için sağ eliyle aşağıya uzandı. Dokunduğunda bunun bir battaniye değil, bir insana bağlı bir kazak olduğunu fark etti.

Bir kadın.

Rüzgârı ve karı unutan Pike haykırdı ve onu aceleyle ahıra, sobanın sıcaklığının önündeki kilimin üzerine çekti. Kızın ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu ama buz ve kar onu tepeden tırnağa kaplamıştı.

Kapıyı tekrar iterek kapattı, pirinç yatağın üzerinden bir yorgan aldı ve ısınması için odun sobasının yanına yerleştirdi. Ardından kadının başındaki ve yüzündeki karı temizlemeye koyuldu, tamamen yetersiz olan kazağını, botlarını ve şapkasını vücudundan çıkardı.

Pike'ın bir kenara bıraktığı bir omuz çantası vardı.

"Ah," dedi fısıltıyla, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Benimle kal," dedi Pike ona. "Seni ısıtalım ve kim olduğunu öğrenelim."

"Mmm," dedi, sanki bayılmış gibi başını yana çevirerek.

Pike hızla, giydiği buzlu kot pantolonu çıkardı; bacakları soğuktan kıpkırmızıydı. Aynı şekilde, kazağının altına giydiği soğuk örgü gömleği ve hafif botlarının altına giydiği ince çorapları da çıkardı.

Kadının hazırlıksızlığı karşısında başını sallayarak onu pazen bir yorganın üzerine taşıdı ve sıkıca bir kozanın içine sardı. Ayaklarını örtmek için kendi yün çoraplarından bir çift bulmaya gitti ve daha fazla vücut ısısı kaybetmesini önlemek için başına yavaşça termal örgü bir şapka taktı.

"Hadi bakalım," dedi, ayaklarını ısıtmak için öfkeyle ovarken.

Pike kadın bohçasını aldı ve onu pirinç yatağa götürüp yerleştirdi. Ballı sıcak çay içmesini ve vücudundaki dolaşımı artırmasını istiyordu ama kadın yanıt vermiyordu.

Kadının hareketsiz yattığını görünce bir pazen bezi ılık suya batırdı ve kadının yanına gitti. Şefkatle, cildini eritmek için yanaklarına, gözlerine ve alnına kompres olarak uyguladı. Bunu yaparken kadının saçlarını geriye iten Pike, onun tanıdık geldiğini düşündü.

Kadın kısa bir an için gözlerini açtı ve Pike onun kim olduğunu anladı - Boyalı Kuş Galerisi'nde karşılaştığı ve ayrılmaktan nefret ettiği güzel kadın. Adını bilmiyordu ve sorma şansı da olmamıştı.

Kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak ona baktı, şüphesiz gözlerinin odaklanmasını sağlamaya çalışıyordu. Ama gözlerini açtığı kadar çabuk kapattı.

"Co...co...soğuk..." diye kekeledi, başı bir kez daha yana düştü.

"Üşüdüğünü biliyorum," dedi Pike nazikçe, "ama güvendesin."

Çatı katına çıkıp birkaç yorgan daha aldı ve onları odun sobasının yanına katladı. Teker teker, baştan aşağı ısındıklarında, onları yatağa götürdü ve kadının üzerine serdi.

Birkaç saat sıcak yorganların üzerinde döndükten sonra, varlığının büyüklüğü Pike'a çarptı.

"Burada ne işi vardı, beni nasıl buldu?" Pike merak etti. "Beni mi arıyordu, yoksa bu bir tesadüf mü?" Olamazdı; ahır herhangi birinin rastlayamayacağı kadar uzaktı. Güzel galerici kadına soracak milyonlarca sorusu vardı.

Sonunda Pike kadının uzun ve duyulabilir bir nefes verdiğini duyabildi ve o da aynısını yaptı. Odun sobasına, ahır gece boyunca sıcak tutmaya yetecek kadar odun yükledi ve kadın titremeye devam ederken, Pike yanındaki yatağa sürünerek onu kendine çekti. Ona sıcaklığını verdi.

CHAPTER 17

Paislee'nin göz kapakları dalgalandıkça ağırlaştığını hissetti, bu yüzden tekrar kapattı. Kapalı göz kapaklarının arasından biraz ışık sızdı, bu yüzden gündüz olması gerektiğini biliyordu.

Sıcak bir ateşin tatlı dallarının kokusunu alabiliyordu.

Rüzgârı duyabiliyordu ama uzaktan geliyordu; en son hatırladığı, fırtınanın içinden geçmeye çalışırken kulaklarında uğuldayan ve yüzünü yakan rüzgâr gibi değildi. Ya da onu kayaların ve devrilmiş ağaç dallarının üzerine itiyordu.

Paislee kollarında kırık ya da morluk olup olmadığına bakmak istedi ama onları hareket ettiremiyordu. Bir şey tarafından sıkıştırılmışlardı. Tıpkı bacakları gibi. Onları kurtarmaya çalıştı ama mücadele etmek çok zordu. Ayrıca, kendini bir şekilde sıcak ve güvende hissediyordu, bu yüzden acelesi yoktu.

Sonunda gözlerini açmaya çalışan Paislee çevresini netleştirdi. Başının yanında bir yastık ve kırkyama bir yorgan vardı ve odun sobası ısıltılı ısıltılı yanıyordu. Pencereden dışarıda hâlâ yağın karı görebiliyordu. Kar tarafından çaresizce esir alındığını hatırlayınca ürperdi.

Titremesi başka bir şeyin kıpırdanmasına neden oldu; kendi kolunun üzerinde ağır bir kol; flanel gömlekli bir adamın kolu. Adamın arkasında huzurlu bir şekilde nefes aldığını duyabiliyordu. Adam onu kendi bedenine yakın tutuyordu, tahminine göre ısınması için. Tepeden tırnağa kıcı şu anda iyi hissettiren tek şeydi. Geri kalan her şey ağrıyor ve acıyordu.

Sevgili Tanrım, neredeyim ve bu düşündüğüm kişi mi?

"Dün gece öldüm mü?" Paislee usulca, neredeyse fısıldayarak söyledi.
"Burası cennet mi?"

Adam kolunu hafifçe hareket ettirerek nefes verdi.

"Kime sorduğuna bağlı," diye fısıldadı arkasından bir adamın derin sesi.
"Kardeşlerim buranın başka bir yer olduğunu söylerlerdi ama benim için cennet."

Adam hızla yataktan kalktı ve Paislee'nin onu görebileceği bir yere doğru yürüdü. Küçük tahta bir sandalye çekti ve Paislee'nin yanına oturdu.

"Hey," dedi güven verici bir şekilde gülümseyerek.

Pike West. Sarışın kovboy.

Paislee gülümsemeye çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı.

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar ve Pike nazikçe elini tutup kızın gözlerinden birkaç bukleyi uzaklaştırdı. Sonra uzanıp yorganın kollarının etrafındaki sıkı kıvrımları gevşetti, böylece yeniden hareket edebilecekti.

"Gecenin bir yarısı, kar fırtınasının ortasında kapımı çalan çok fazla insan olmuyor," dedi. "Beni gafil avladınız."

Pike ona o kadar nazik bir şekilde gülümsedi ki Paislee kendini içine soktuğu tehlikenin büyüklüğü karşısında birdenbire bunalmış hissetmekten kendini alamadı. Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının dökülmeye başladığını hissetti. Kendini hâlâ çok zayıf ve yorgun hissediyordu. Bacakları iliklerine kadar ağrıyordu.

"Başarabileceğimi sanmıyordum," dedi zayıf hıçkırıklar arasında. "Arabam mahsur kaldı. Kar çok derindi ve düştüm, tekrar düştüm ve tekrar..."

"Şşş," dedi Pike yatıştırıcı bir sesle.

Sıcak elini nazikçe kızın yüzünün yan tarafına koydu.

Paislee'nin tek yapabildiği yastığa doğru usulca ağlamaktı. Çok yorulmuştu.

"Sadece dinlen, güzel bayan. Güvendesin," diye mırıldandı Pike. "Ben gidip Sana biraz sıcak çorba vereyim, sonra da oturup birkaç lokma almana yardım edeyim." Pike da aynen öyle yaptı.

Paislee pirinç yatağın üzerinde yuvarlanıp etrafını görebilmek için çok uğraştı ama tek başına ancak bir yere kadar gidebildi. Pike'ın odun sobasının üstüne bir çaydanlık ve çorba olduğunu düşündüğü bir tencere koyduğunu görebiliyordu. Sonra elinde birkaç yastıkla geldi ve ayaklarının dibine koydu.

"Hazır mısın?" diye gülümsedi ona. Kadın da ona zayıf bir şekilde gülümsedi.

Battaniyeleri biraz daha açarak iki kolunu da onun altına soktu. Pike tek bir kolay hareketle onu oturttu ve arkasına yastıklar yerleştirdi, böylece hem oturuyor hem de uzanıyordu.

Ona yarısı et suyu, havuçlu tavuk, soğan ve erişte ile dolu büyük bir porselen kupa uzattı. Bardağı bırakmadan önce, kadının bardağı tek başına tutabilecek güce sahip olduğundan emin oldu. Eli yatağa düşme tehlikesi geçirdiğinde, bardağı geri aldı ve kenarına oturdu.

"Vay canına, çok zayıfsın," dedi endişeyle.

Paislee bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzülürken yenilgiyle başını salladı.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Pike, elinde bir kaşıkla. "Yemene yardım edeceğim ve kısa sürede gücünü geri kazanacaksın."

Tekrar başını salladı, dudakları titriyordu.

Pike bir kaşık çorbanın buharını üfledi ve yudumlarken dudaklarına götürdü.

Paislee gözlerini kapadı ve vücudunda dolaşan sıcaklık damlacıklarını hissetti. Pike'ın hazırda beklettiği başka bir ısırik için dudaklarını araladı.

"İşte böyle," dedi Pike, genç kadın için endişelenerek kaşlarını çatarak. Geçen gece galerinin karşısından, güzel elbisesi ve gümüş takılarıyla ona hayranlıkla bakmıştı. Gözleri onu büyülemiş ve ona tanıdık gelmişti. Şimdi buradaydı, çok uzak bir ahırda pirinç yatağına sokulmuştu.

Bu pek olası olmayan bir senaryoydu ve Pike'ın soruları vardı. Ama beklemek zorundaydılar.

"G ö r d ü ğ ü n gibi," dedi Pike pencerelerin dışındaki gürültülü rüzgâra karşı usulca, "sen ve ben birkaç günlüğüne hiçbir yere gitmiyoruz."

Paislee başını salladı ve muhteşem çorbadan bir ısırik daha aldı.

"Ama bize bir şey olmaz," dedi. "Bol miktarda yiyeceğimiz ve ateş için odunumuz var. Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu."

Pike onunla bir çocuğa peri masalı anlatır gibi konuştu. Kendini güvende hissetmesini istiyordu. Rahatlamasını ve kan dolaşımının işini yapmasına izin vermesini istiyordu. Bu kadının ihtiyacı olan son şey titremek ya da ateşlenmekti. İyileştirme gücü sınırlıydı. Tıbbi yardım almanın hiçbir yolu yoktu. Geçmiş kışlarda, Pike acil bir kaçış için hazırda bir kar arabası bulundururdu ama bu kadar kar onu bile şaşırtmıştı.

Pike, "Bugün yapman gereken tek iş," dedi, "bana adını söylemek."

Paislee nefesini verdi ve çorbanın sıcaklığının bedenini ve ruhunu doldurmasına izin verdi. Pike ona güvenebileceğini söylemişti ve o da ona inanmıştı. Ailesiyle tanışmıştı. Onun hayatını kurtarmıştı.

Güçsüzlüğünde, onun nazik gözlerine bir kez daha baktı ve gözyaşlarını durduramadı. Ona söylemek ve göstermek istediği o kadar çok şey vardı ki ama buna gücü yetmemişti.

"Benim... çantam mı?" diye sormayı başardı, içinde Gigi'nin ona verdiği küçük yadigâr tablonun bulunduğu omuz çantasını kaybetme düşüncesiyle aniden paniğe kapıldı.

"Güvende," dedi Pike, "diğer eşyalarla birlikte ateşin yanında çözülüyor.

Başını salladı ve tekrar yastıklara gömüldü.

Pike çorba bardağını yere bıraktı ve ateşin yanında ısınmakta olan bir başka yorganı getirdi. Yorganı kadının bacaklarının üzerine serdi ve kadın bu his karşısında zevkle iç çekti.

"Ben Paislee," dedi gözleri kapanırken; nefes alıp vermesi düzene girmişti.

"Paislee," diye tekrarladı Pike, onun adının duyulmasından hoşlanıyordu.

Sonra derin bir uykuya dalmadan hemen önce, Pike'ın çenesinin düşmesine neden oldu. "Sen Pike West'sin, biliyorum. Sanırım beni büyük deden gönderdi."

CHAPTER 18

I

Hapishane mi?

Kat ve diğerkleri, önlerinde soğumakta olan tavuk yahnisi eşliğinde masaya otururken Gunnar'ın şaşırtıcı sözlerini tekrarladılar.

"Ash huzurevinde hırsızlık mı yapıyordu?" diye sordu Ridge kuşkuyla.

Gunnar başını salladı ve yerine oturdu. Bir bisküviye tereyağı sürdü ve düşüncelerini topladı.

"Memurun bana söylediğı buydu," dedi Gunnar. "Bir hemşire onu boş bir odaya cüzdan götürürken yakalamış. Cüzdandan para alırken ve kalanını çöp kutusuna atarken izlemiş. O sırada kadını görmüş ve onunla pazarlık yapmaya çalışmış ama kadın polisi aramış."

"Şimdi, neden hırsızlık yapsın ki?" Colton yüksek sesle merak etti. "İstedığı ve ihtiyaç duyabileceğı tüm paraya sahip."

Ama Kat cevabı bildiğini düşünüyordu.

Ridge, "Bunun parayla ilgili olduğunu sanmıyorum," diyerek onu şaşırttı.

Bir süre sessiz kaldılar, her biri Ash hakkında kendi düşüncelerinde kayboldu; Ash'in geçmişi ve gizli konuşmalarında Ash için tartıştıkları gelecek hakkında. Kat, Batı'nın Ash için planlarının değişmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Haklısın baba," dedi Kat, "onun davranışları parayla ilgili değil."

"Sebepleri ne olursa olsun," dedi Gunnar, "birkaç gün parmaklıklar altında otururken *düşünmek* için bolca vakti olacak. Fırtınanın dinmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok."

"Bu çok korkunç, Gunnar," dedi Kat.

"Belki öyle, belki değil," dedi. "Memur onun reşit olmadığını biliyor. Başka koşullar altında olsa birkaç saat içinde hapisten çıkardı. Ama fırtına sağ olsun, hırsızlığa devam ederse sonunun nereye varacağını uzun uzun tadacak."

Colton ve Ridge başlarıyla onayladılar. Gunnar'a baktıklarında üçü de hınzırca sırıttı ve biraz kıkırdamaya başladılar.

Kat dehşete düşmüştü.

"Bunun komik olduğunu düşündüğüne inanamıyorum!" Ellerini koruyucu bir şekilde karnındaki bebeğin üzerine koydu. "Çocuğumuzun hapiste kalmasına asla izin vermezsin, değil mi Gunnar?"

Gunnar gülümsemesini kaybetti ve elini güven verici bir şekilde Kat'ın elinin üzerine koydu. "Sevgilim, eğer genç oğlumuz hırsızlıktan tutuklanırsa," dedi, "ben

Ash gibi birkaç gün hapiste kalmasına kesinlikle izin verirdim. Hapishane onun gideceği yer. Büyük olasılıkla, orada geçireceği birkaç gün davranışlarını değiştirmesine neden olacaktır. Senin ve benim onu *ikna etmemizden* daha fazla."

Kat her şeyi içine sindirerek başını salladı.

Gunnar'a katılmıyordu ama konuşmasını kesmesini istiyordu çünkü sözleri ve görüşleri ona çok yabancıydı. Daha önce hiç bebeklerle ya da küçük oğlan çocuklarıyla birlikte olmamıştı ama birdenbire, tüm erkeklerin çok kaba saba olduğu West Ranch'te bir çocuk yetiştirmekten korkmaya başlamıştı.

O ne yapmıştı?

Kat masanın etrafında kibarlık bulmayı umarak baktı, ama bunun yerine sofistike olmayan kovboylar gördü - sert sevgiye inanan ve çocukların parmaklıklar ardında çürümesine izin veren erkeklerin *adamları*. Küçük çocuğunun Batı'nın kanunlarına tabi olduğunu düşünmek onu çok üzüyordu - yani Batı'nın kanunlarına. Görünüşe göre affetmeyen bir topluluk.

Büyük olasılıkla bu aileyle evlenerek korkunç bir hata yapmıştı.

"Affedersiniz," dedi Kat gruba, "kendimi birdenbire iyi hissetmiyorum."

GUNNAR, karısına özel sütlerinde katılmadan önce biraz zaman tanıdı.

"Seni üzen ne Kat?" diye sordu, olabildiğince nazik bir şekilde.

Kat West birkaç yastıkla desteklenmiş, kitap okuyordu. Lekeli yüzünden ve komodinin üzerindeki bir yığın mendilden ağladığını anlayabiliyordu.

Başını salladı ve elindeki kitabı bıraktı. Gunnar yatağın kenarına, onun yanına oturup elini sevgiyle çocuklarının üzerine koyarken çenesi titriyordu.

"Oh!" dedi sevinçle. "Bir tekme hissettim!" Kat onunla birlikte zayıfça gülümsedi.

"Sevgili karıcığım," dedi, "küçük bebeğimizi hapse atmayacağımı, onu kurtlara yem etmeyeceğimi ya da kafanda kurduğun diğer zalimlikleri yapmayacağımı bilmelisin."

Kat başını salladı ve dinledi - çok heyecanlanmıştı. Gunnar bunları dile getirdiğinde düşünceleri aptalca göründü.

"Ridge ve Randi bizi yetiştirirken düşünceli ve nazik davrandılar. Ellerini asla öfkeyle kaldırmadılar, sadece sevgiyle kaldırdılar," diye devam etti Gunnar. "Sanırım onlar da bazı hatalar yaptılar, biz de yapacağız. Ama Kat, sen ve ben hatalarımızı birlikte yapacağız. Birlikte ebeveyn olmayı öğreneceğiz, tüm günlerimiz boyunca."

Tüm günlerimiz için!

Kat, Gunnar'ın güzel bir Ağustos gününde vadinin kenarında ona evlenme teklif ettiği zamanı hatırlıyordu. İyi günde de kötü günde de onun karısı olacağına söz vermişti. Şimdiye kadar her gün bir öncekinden daha tatlı geçmişti. Yine de burada, hiç yoktan var olmayan sorunlar yaratıyordu. İhtiyacı olan her şey olmak için her gün elinden geleni yapan bir adamla arasına bir duvar örüyordu.

Kat, "Beni affet," demeye çalıştı ama Gunnar başını sertçe sallayarak onun özür dilemesini engelledi.

"Ben sadece," diye devam etti kocasına uzanırken, "o kadar çok birdenbire *korkmaya* başladı."

Gunnar onun kucaklamasına kollarını tamamen dolayarak ve onu kendine çekerek karşılık verdi.

"O zaman sana hatırlatmama izin ver," dedi boynunu, çene çizgisini ve yüzünün yan tarafını öperek, "ben onlardan biri değilim."

CHAPTER 19

"C "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Paislee yatakta doğrulmaya çalışıyordu ama ağırlaşmıştı. Birkaç yorganın altında yatıyordu ve bacakları hâlâ ağrıyordu. Çorbayı yedikten sonraki gün sabahın erken saatleriydi ve kendini daha güçlü hissetmeye başlamıştı ama yeterince güçlü değildi.

Uyanık olan ve sobaya odun atan Pike arkasını döndü. "Elbette," dedi.

"Orada bir..." Paislee "tesisler... var mı?" diye sormaya başladı. O anladı.

"Evet, küçük bir tuvalet var," dedi ona. "Elektrikler kesik, bu yüzden içerideki her şey buz gibi soğuk ama çalışabilir durumda."

Paislee bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamaya çalıştı ama kendini son battaniyeden kurtarmak zorunda kaldı. Bunu yaptığında, üzerinde ne kadar az şey olduğunu fark etti. Yakışıklı kovboyun onu soyduğunu bildiği için bir utanç dalgası hissetmek üzereydi ama bacaklarına vuran acı ön plana çıktı.

"Ooh," diye haykırdı, "yürümek için kendime güvenmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Pike. Elinde kalın bir flanel gömlekle yatağın yanına geldi ve kollarını gömleğin kollarına sokmasını işaret etti.

"Bu sana çok uzun gelecek ama bu senin bornozun olsun," dedi nazikçe. "Düğmelerini ilikledikten sonra sana yardım edeceğim, düşmeni istemiyorum."

İkisi de düğmelerle uğraşırken Paislee acı dolu bir kahkaha attı. "Karda pek çok kez düştüm. Kayalara, kütüklere..." Geldiğinden beri ilk kez Pike'ın gözlerine baktı ve o kadar çok şefkat ve ilgi gördü ki tekrar ağlamak istedi.

Kollarını ona doladı ve bakışlarını tuttu. "Şimdi ağlamak yok," dedi. "Gücünü bu küçük yolculuk için saklamayı istiyorum, tamam mı? Buraya kadar geldin. Güvendesin."

Paislee başıyla onayladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Hemen bacakları büküldü ama Pike onu yakaladı.

"Bunu biz hallederiz Paislee," dedi, "sen ve ben. İşte başlıyoruz."

İkili küçük tuvalete doğru ilerledi. Bacakları her adımda yanıyor ve ağrıyordu ama kan kaslarından ve damarlarından aktıkça biraz daha iyi hissediyordu.

Paislee tuvalete yalnız gitmek için ısrar etti. Pike başlangıçta itiraz etse de, onunla birlikte içeri girdi ve ona ellerini nereye koyabileceğini ve gerekirse neye tutunabileceğini gösterdi. Sonra Paislee onu çağırana kadar kapının önünde huzursuzca volta attı.

"Biraz kanepede oturabilir miyim?" diye sordu ve Pike onu kucağına sıcak bir yorgan alarak yerleştirdi. Ayaklarına yeni bir çift sıcak çorap geçirdikten sonra Pike başını kaldırıp gülümsedi.

Paislee gözyaşlarının akmaması için dua ederek, "Bana karşı çok sabırlı ve nazik davrandın," dedi.

İkili küçük kanepede yan yana oturmuş, odun sobasındaki ateşin pencerelerin dışında hâlâ şiddetini koruyan kar ve rüzgârla mücadelesini izliyordu. Ocaktaki tencere kaynamaya başlayınca Pike ayağa kalktı ve iki fincan çorba doldurup birini konuğuna uzattı.

"Mmm," dedi. "Kahvaltı çorbası."

Pike gülümseyerek, "Sınırdaki hiçbir şey boşa gitmez," dedi ve Paislee günlerdir ilk kez içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Güzel bir gülümseme var Paislee," dedi.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Sen de öyle Pike," diye fısıldadı. Adam tekrar kanepeye yerleştiğinde Paislee yorganının bir tarafını kaldırdı. ve soğuğa karşı Pike'ın kendi bacaklarını örttü.

"Teşekkür ederim," dedi, bu samimi jest karşısında şaşırmıştı.

"Şeref," dedi ve dostça bir sessizlik içinde çorbalarını içtiler. Çok geçmeden, Pike Paislee'nin kollarının yeniden güçsüzleştiğini hissetti, çünkü elindeki fincan düşmeye başlamıştı. Hemen araya girerek iki fincanı da masanın üzerine koydu. Paislee'nin uykuyla savaşıırken başını salladığını görebiliyordu.

"Sana borçlu olduğumu biliyorum..."

cevaplar," dedi. "Biliyorsun," diye

cevapladı adam sessizce.

"Ama ben sadece... çok... yorgunum." Paislee'nin başı tam o sırada Pike'ın omuzlarına düştü ve tüm vücudu Pike'a yaslandı. Pike kolunu Paislee'ye doladı ve onu sıcak tutmak için kendine çekti. Yorganı içine soktu, böylece soğuk hava ona dokunamayacaktı.

"Sorun değil," dedi Pike uyuyan güzele, "hiçbir yere gitmiyorum."

Sonra kendi başını arkaya koydu ve onun yanında uykuya daldı.

CHAPTER 20

Paislee akan suyun sesiyle uyandı. Pencerelelerden gelen zayıf ışığa bakılırsa öğleden sonraydı. Saatlerdir kanepede uyuyordu - bir şekilde geçiş yapıyordu,

Pike'a yaslanmaktan uzanmaya kadar.

"Ne kaçırdım?" Büyük bir çabayla doğruldu ve arka planda meşgul ayak seslerini duyduğu Pike'a seslendi.

"Banyonuzu hazırlıyorum leydim," diye seslendi Pike. "Artık biraz yürüyebilecek kadar güçlü olduğunuza göre, ağrılarınızı ve üşümenizi kovmak için bacaklarınızı ılık suda bekletmeniz gerekiyor."

Üşümenin kaynağını pekiştirmek istercesine, şiddetli bir rüzgâr pencerelere doğru eserek Paislee'ye kar yığınları ve buzlar arasında yaptığı tehlikeli yürüyüşü hatırlattı.

Paislee tuvalete gitmek için ayağa kalktı ve Pike'ın hem küvette su akıttığını hem de odun sobasında ısıttığı kaynar sudan tencere tencere eklediğini gördü. Pike'ın onun iyileşmesi için harcadığı emeğe inanamıyordu ve bu onun kalbine dokunmuştu.

Dikkatle, ilerlerken mobilyalara tutunarak, yeni bir tay gibi sallantılı bacakları üzerinde Pike'a doğru ilerledi.

"Şu depoya dönersen," diye araya girdi Pike, "birkaç giysi bulacaksın, ne istersen alabilirsin. Uzun donum tıpkı pazen gömleğim gibi üstünüzden sarkacak," dedi gülümseyerek, "ama..."

"İpek iç çamaşırı mı?" Paislee gülümseyerek söyledi.

Pike utangaç bir şekilde gülümsedi. Paislee'ye geçen geceden kalan yetersiz anılarıyla saygısızlık etmek istemiyordu. Onu yeniden hayata döndürme telaşıyla, çıplak bacaklarının bir ıstakoz kadar kırmızı olması ve neyse ki donmamış olması dışında neredeyse hiç fark etmemişti.

"Sıcak bir şeyler bulun ve sıcakken banyonun tadını çıkarın. Su hızla soğuyacaktır."

Paislee depodaki pencereden Pike'ın pazen gömleklerini ve bir çift yn don buldu. Pike haklıydı, üstünden dşeceklerdi ve iki gündür üzerine sardığı yorgandan daha iyi değillerdi. Ama sonra gözüne bir şey takıldı. Tahta bir sandığın içinden çıkan bir kumaştı bu. Onu çekip çıkardığında ve hafifçe salladığında, tam da aradığıydı. Kutuyu biraz daha eşeleyince birkaç eşya daha buldu. Tuttu

tuvalete girerken göğsüne bastırdı.

Dakikalar sonra Pike, Paislee'nin kendini küvete bırakırken haykırdığını duyabildi.

"İyi misin?" Sesinde endişeyle ona seslendi.

"Harikayım, teşekkürler," diye karşılık verdi. "Su konusunda haklıymışsın. Ağrıyan bacaklarıma iyi geliyor."

O kapalı kapının arkasında mırıldanıp temizlenirken, Pike Justice'in erzaklarından çözülmüş bir köfteyi dilimledi ve iki sandviç için kalın dilimlenmiş ekmeği yağladı. Ateşi yaktı, sonra mavi benekli kahve cezvesini üstüne yerleştirdi.

"Dışarı çıktığında geç bir öğle yemeği yiyeceğiz," diye tekrar seslendi. Paislee'nin küvetten çıktığını duydu ve hazırladığı ısıtılmış havluyu bulduğuna güvendi.

"Harika," diye seslendi, "açlıktan lyorum."

"Bu iyiye işaret..." Pike söylemeye başladı ama sonra dönüp kapı aralığında duran Paislee'yi gördü. Nemli saçları omuzlarına dökülmüş, galeride olduğu gibi kulaklarının arkasına toplanmıştı. Yüzü temizlenmişti ve Paislee geldiğinden beri görmediği kadar sağlıklı görünüyordu. Ama giysileri adamın nefesini kesmişti.

"Bunu depoda buldum," dedi utangaç bir ifadeyle. "İyi korunmuş ve mükemmel."

Paislee, büyük büyükannesi Addie West'e ait olması gereken uzun bir pazen kır elbisesi giyiyordu. Mavi peygamber çiçekleri solmuştu ama dikişler, yerleşimcinin kulübesinden getirdiği tahta sandıkta duruyordu.

"Fanila çok kalın," dedi Paislee, "artık bu kadar kalın fanila bulabileceğinizi sanmıyorum. Bir de etek altı ve yüksek yün çoraplar buldum. Sonunda bacaklarım ısındı."

Paislee, Pike'ın şok olmuş yüzüne bakarak, onun iyi niyetini aşıp aşmadığını merak etti.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi utangaç bir sesle. "Hayır! Hayır, hiç sakıncası yok," dedi Pike.

Paislee gülümsedi ve sandviçlerin bulunduğu iki tabağı alarak küçük ahşap masaya getirdi. Kahve cezvesini görünce iki fincan ve şeker kaşığı almak için geri döndü. Hâlâ sersemlemiş olan Pike başını salladı, sonra kandillerden birini yakıp masanın üzerine koydu. Paislee'nin oturması için bir sandalye çekti.

Kız ona gülümsedi ve adam birden galeri etkinliğinde gözlerini neden ondan alamadığını hatırladı.

"Ellerin titriyor, Pike," dedi endişeyle.

Mutfağa geri döndü ve "buz kutusundan" küçük bir tabak krema çıkardı, bu küçük dolap dışarıdaki hava koşullarına yakın olduğu için yiyecekleri soğuk tutuyordu.

Pike oyaladığını biliyordu.

Paislee masada sabırla onu bekliyordu. Ama uzun kır elbisesi içinde o kadar güzel görünüyordu ki, daha önce başka bir şey giyerken gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi. Ateş yanarken ve kandil yanarken, hangi yüzyılda olduğumuzu hatırlamakta zorlanıyordu.

Kendini Pickford West gibi hissetti, birdenbire sevgili Addie'sine bakarken -Tam da bu odada. Pirinç yatak, odun sobası ve rustik duvarlar.

Pike'ın yıllar boyunca içine yerleştirdiği tüm modern kolaylıklar odayı daha sıcak ve daha az cereyanlı hale getirmişti. Ama elektrikler kesikken Pike kendini bir yere taşınmış gibi hissediyordu. Sanki yüz yıl önce büyük büyükbabasının yaptığı gibi bir zaman tüneline yaşıyordu.

"Yemeklerini yerlerken Paislee, "O ayaklı küveti benim için doldurmak için harcadığın onca zahmet için teşekkür ederim, Pike," dedi. Sıcak kemiklerim sana teşekkür ediyor!"

"Rica ederim," dedi Pike. "Kendini daha iyi hissetmene sevindim."

"Çok tuhaf, değil mi?" Paislee etrafına bakınıp ev yapımı yamalı yorganlara, bez kilimlere ve çatı katına çıkan kaba yontulmuş merdivenlere bakarak sordu. Pike'ın düşündüğü şeyleri o da düşünüyor olmalıydı.

Başını salladı, Paislee'nin doğal güzelliği karşısında birdenbire çaresizce dili tutuldu. Yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı ve saçları kurudukça disiplinsiz dalgalar halinde kıvrılıyordu. Tahta sandalyede dimdik oturuyor, kırların ya da en azından bu ahırın sahibesi olarak odaya hükmediyordu.

"Birkaç hafta önce," dedi, "Gigi'm, yani büyükannem, aile mirasımın hiç bilmediğim bir kısmını paylaştı ve beni 1800'lerin sonlarına götürdü. İşte bu yüzden seni aramaya geldim, Pike. Gerçi galerideki o geceye kadar aradığımın *sen* olduğunu bilmiyordum."

Pike o geceyi düşündü ve Paislee'nin çizdiği resmi birinin bulup bulmadığını merak etti. Onun gözlerini hatırlamaya çalışıyordu. Ama Paislee'ye şimdi kır elbisesi içinde bakarken, Pike birden önsezisini hatırladı.

"Paislee..." Pike çatı merdivenlerine koşup haklı olup olmadığına bakmak istedi ama bunu yapamadan kadın onu durdurdu.

"Bekle Pike," dedi, "lütfen otur. Sana anlatacak bir hikâyem var."

CHAPTER 21

"C '08'deki fırtına dışında bu kadar kötü ve bu kadar erken bir fırtına hatırlamıyorum," diyor West Gorge polis memuru Jason Scott. "Of Elbette bunu hatırlamak için çok gençsiniz."

Ash boş yemek tepsisini hapishane parmaklıklarındaki açıklıktan geçirirken genç memura başıyla onay verdi. Bir gün önceki öğle yemeğinin aynısıydı. İşlenmiş beyaz ekmek üzerinde kansız bir hindili sandviç, yanında jelatin küpleri ve küçük, sert bir elma.

Ash her lokmayı yemişti ve yemeden önceki halinden daha da acıkmıştı.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Ash. Justice'in adam boyunda, ballı ve hardallı biftekli sandviçlerinden birini, bol tuzlu garnitürlerini ve turtalarını özlemle bekliyordu. Justice Kemp geçen yıl Ash'i beslemeyi, şişmanlatmayı tam zamanlı işi haline getirmiş gibiydi.

Adaleti hafife mi almıştı? Ash merak etti ve eğer bu beladan kurtulabilirse bunu bir daha asla yapmayacağına dair sessizce yemin etti. Zaten hapse girdikten sonra Adalet'e yüzünü göstermeye utanacaktı. Bundan sonra tanıdığı herhangi biriyle yüzleşmeye katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

West Ranch'teki tüm erkekler, Ridge ve Gunnar, Colton ve Pike ve Justice, Kat'ten bahsetmiyorum bile, geçen yıl ona sarayın uzun zamandır kayıp prensi gibi davranmışlardı. Onu beslediler, giydirdiler, üzerine titrediler ve her şeyde başarılı olması için onu zorladılar. Şimdi onların bu iyiliğinin karşılığını yine yaşlı kadınlardan çalarak ve parmaklıklar ardına girerek ödüyor.

Kanunla başı dertteydi ve ne için? Gunnar ve Ridge onun her ihtiyacını ve birçok isteğini karşılamıştı. Ash'in Batı'nın cömertliğiyle dolup taşan bir banka hesabı vardı ama o burada birkaç dolar çaldığı için tutuklanmıştı.

Onun alamayacağı dolarlar.

Ash başını öne eğerek onu buraya getiren mantığı bir kez daha düşündü; düşünecek zamandan başka bir şeyi yoktu, bu yüzden süreci aceleye getirmeye gerek yoktu.

"Her şey bebekle başladı," dedi Ash yüksek sesle, yankılanan cüruf blok duvarlar ve köşede her hareketini kaydeden küçük kamera dışında kimseye, ki bunlardan birkaç tane vardı. Ama asıl ilgi çeken oydu - kar fırtınası sırasında West Gorge hapishanesinde mahsur kalan tek suçlu.

Bebek haberini paylaştıktan sonra Kat elinde bir not defteriyle çiftlikte dolaşmaya başladı; bir o odaya bir bu odaya, bir o süite bir bu süite bakıyor, karalıyor ve yüksek sesle *yer karoları*, halılar ve müteahhitler hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Ash birdenbire kendini savunmasız hissettiğini hatırladı, sanki ayak altında dolaşıyormuş gibiydi. Sanki odasını geri istiyorlardı. Sanki artık orada yaşamamasını diliyorlardı - her ne kadar ev devasa olsa da.

Sonra, o odaya girdiğinde kesilen ama onun adı etrafında dönen konuşmalar oldu.

"Ash bunu yapar mıydı?" Duyduklarını "*Ash çiftliği terk eder miydi?*" diye tercüme etmişti.

"Ona sormalıyız," diye duydu, bu kesinlikle *Ash'ten yoluna devam etmesini istemeliyiz* anlamına geliyordu.

Ash bir gün hep birlikte büyük odadayken Kat'in, "Bazı şeylerin değişmesi gerekecek," dediğini duydu. Hemen onun hakkında konuştuğunu düşündü; belki de Ash için artık bir yer yoktu, küçük bir çocuk geliyordu. Kendisi gibi sahtekâr değil, gerçek bir aile üyesi olacak küçük bir çocuk.

Ash kıskançlığın ekşi süt gibi midesinin derinliklerinde kıvrandığını hatırlıyordu. Ve bu ekşi duygu onda bir şeylere vurma ya da kendisine ait olmayan bir şeyi alma isteği uyandırdı. Bir an için, belki de kontrolün kendisinde olduğunu hissedebilirdi.

cüzdanlardan para aldığı ve kaçmaya hazırlandığı zamanlardaki gibi.

Gerçi şimdi düşünecek zamanı olmadığından, Kat'in bahsettiği "değişiklik" herhangi bir şey olabilirdi - bir çocuğun ellerini dürtebilecek sivri boynuzları olan geyik boynuzu lambaların ya da keskin köşeleri olan alçak masaların yerini değiştirmek gibi.

Belki de pahalı eserleri biraz daha yükseğe koymayı ya da büyük odadaki şöminenin önüne çocuk korumalı bir perde koymayı kastediyordu.

Ash neden onun gitmesini istediğini düşündü?

Neden yıkıcı duygularının onu ele geçirmesine izin verdi?

Ash Kat'in burada olmasını ve onunla konuşabilmeyi diledi, Kat onun için her zaman bir arkadaş olmuştu. Ama onu karakola götürdüklerinde telefonunu, cipinin anahtarlarını, cüzdanını ve saatini de aldılar. Colton^{ım} ona 16. yaş gününde verdiği saat.

Fırtına olmasaydı Ash, vasisi Gunnar tarafından bir saat içinde "kurtarılmış" olacaktı. Ama şimdi iyi durumdaydı ve günlerce parmaklıklar ardında kalacaktı. Memurun söylediğine göre yağmur hâlâ şiddetliymiş ve rüzgâr geçit vermez sürüklenmelere neden oluyormuş. Yağmur dursa bile, kar küreme araçlarının sokakları temizlemesi için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti - uzun çiftlik yolundan bahsetmiyorum bile.

Çiftliktekiler çiftlikte sıkışıp kalmışlardı.

Kasabadakiler kasabada sıkışıp kalmışlardı. *İkisi asla karşılaşmayacak*, diye düşündü Ash.

Ash yüksek sesle, "Bahse girerim burada değil de orada sıkışıp kalmayı diliyorlardır," dedi. Batı Çiftliği'nde yapılacak ne kadar çok iş olduğunu düşünüyordu, tüm hayvanlarla ve binalarla ilgilenmek. Pike'ın yerleşimcilerin kulübesinde ve ahırında olduğunu biliyordu. Eleman sıkıntısı çekeceklerdi.

Ona hiç sorulmadı, bir kez bile. Hiçbir zaman "Ash, bu sabah atları beslemek ister misin?" ya da "Ash, okuldan önce bir çiti onarmak ister misin?" diye sorulmadı. Bunlar sadece yapılması gereken şeylerdi ve West Ranch'te yaşayan herkes kendi payına düşeni yaptı. Bu işler böyleydi. Gunnar onu uyarmıştı.

Ash bazen ev işlerini isteksizce yapardı. Ama yapardı.

Şu anda, kızdığı bu işleri yapıyor olmak için her şeyini verebilirdi. Aslında, soğuk ve yalnız bir hapisane hücreinde oturmakla karşılaştırıldığında, patlamış mısırla karnavalda geçirilen bir gün gibi görünüyorlardı - yakında çıkmayı ve hayatı boyunca bir daha asla görmemeyi umduğu bir yer.

Memur Scott onu kontrol etmek için hücreğine geldi ve başıyla onayladı. Memurun, hastanenin hediyelik eşya dükkânını işleten Marta ve kocası Nels'in oğlu olduğunu biliyordu. Marta'yı bir yıl önce hastanenin kapatılması sırasında tanımıştı - Wyoming'i bir virüs sardığında gerekli hale gelen karantina.

Marta'yı ve herkesin birbirine ne kadar bağlı olduğunu, birbirlerinin işlerine nasıl karıştıklarını hatırlayan Ash yüksek sesle inledi.

"Tanrım!" diye haykırdı beton tavana doğru. "Lütfen sonumun West Gorge dua zincirinde olmasına izin verme." Kasaba halkından şefaath duası isteyen yazıyı hayal edebiliyordu.

Lütfen şehrin dışındaki West Ranch'te tanınmış ve isimsiz bir aileyle yaşayan "isimsiz bir genç" için dua edin. Ash'in başı kanunla büyük dertte.

CHAPTER 22

"P Gunnar Kat'e, "Ash çiftlik yerine burada olmalıydı," diye homurdandı. "Ash hapiste oturmak yerine burada olmalıydı."

"İkinci kısma katılıyorum," dedi Kat kocasına. Büyük odada kıvrılmış, yün bir örtü ve bir fincan sıcak kahveyi paylaşıyorlardı. Gunnar sabahı Colton ve Ridge ile dışarıda geçirmişti ve karısının yardımıyla ısıniyordu.

Gunnar onun bu yorumu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ama Pike yetişkin bir adam, Gunnar," dedi Kat.

"Annem gibi konuşuyorsun," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle, Kat bunun sağlıklı bir işaret olduğunu düşündü. Elini uzatıp onun yüzüne sevgiyle dokundu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu bana söylediğin en güzel şeylerden biri."

Gunnar onun elini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü.

"Elimiz kolumuz bağlıken babamdan ihtiyacı olduğu gibi öne çıkmasını istemek çok zor," dedi.

"Kat, "Dışarıda işe ihtiyacı olan adamlar varken, elinizdeki eleman sayısı az olmamalı," dedi.

"Mmm," diye homurdandı Gunnar, kabul etmeden.

"Ama baban yardım etmeli, Gunnar," dedi Kat. "Daha altmışlı yaşlarında. Bir salıncakta oturup kuşları seyretmek için çok genç.

Tekrar çalışması ya da bir şeyler yapması gerekiyor."

"Bugün bütün cevaplar sende değil mi?" diye alay etti Gunnar.

"İşte bu, Gunnar," diye haykırdı Kat, "Cevapların hiçbirine sahip değilim. Hem de hiç. Bu küçük Batı bebeğini taşımak beni sonsuz sayıda soruyla doldurdu."

"Ne gibi?"

"Mesela," diye devam etti, "küçük bir oğlumuz olursa, hayatını çiftliğe vermesi beklenir mi? Ya annesi gibi doktor olmak isterse? Ya da büyükannesi gibi bir avukat? Ya da bir *kahve baristası*... ya da ikimize de tamamen yabancı bir şey?"

Kat kahvesinden bir yudum alırken Gunnar kaşlarını çatarak, "Anlıyorum," dedi.

"Eğer bir kızımız olursa," diye devam etti Kat, "burada olmak *isterse* çiftlikte onun için bir yer olacak mı yoksa kendi mirasının tam ortasında bir yabancı gibi mi hissettirilecek?"

Gunnar başını sallayarak, "Vay be kadın," dedi ve kupayı Kat'ın elinden aldı.

"West Ranch bir evden çok daha fazlası, Gunnar," dedi, "bir miras. Bir ekosistem. Sürekli bakım ve ilgi gerektiren doyumsuz bir canavar."

Gunnar başını salladı, "doğru," dedi.

"Ama değişim geliyor, Gunnar," dedi Kat. "Sadece bu bebekle ilgili değil, buradaki herkesle ilgili... Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum. Belki de çok yakınsın. Justice'in çıkış stratejisini planladığına inanıyorum. Ridge yeni normalini bulmaya çalışıyor. Colton burada ama o da Pike gibi başka bir şey için huzursuz. Ve Ash..."

Son cümlesini yarıda bıraktı ve ikisi sessizce oturup ateşin alevlerini izlemeye başladılar.

"Görünüşe göre çiftlik batan bir gemi ve herkes sıçanlar gibi atlıyor," dedi Gunnar sonunda, onun laf kalabalığını sineye çekerek. "Hiçbir yere gitmiyorsun, değil mi Kat?" Gunnar yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona sordu.

"*Birbirimizden ayrılmayacağız*," diyerek kocasına gülümsedi ve ona yaklaştı. "Ne olursa olsun."

Kat'in çiftlik ve West'lerle ilgili daha milyonlarca sorusu, fikri ve düşüncesi vardı. Gunnar'la evlenmeyi kabul ettiğinde, sadece onsuz yaşayamayacağı adamı düşünüyordu. Gunnar'ın aile çiftliğine göbekten bağlı olduğu gerçeği, bebekleri dünyaya gelmeye başlayana kadar aklına bile gelmemiştir.

West Ranch'in çocukları için bir yük ya da ömür boyu hapis cezası olmasını istemiyordu. Bunun *kendi* ömür boyu hapis cezası olmasını istediğinden emin değildi ama bu çok daha uzun ve derin bir tartışmaydı. Çiftlikte "her şeyini ortaya koyan" biri varsa o da Gunnar'dı.

Bu arada, Gunnar'la odaları yeniden düzenlemek ve bazı banyoları güncellemek hakkında konuşmak için küçük fırsatlar bulacaktı. Süslü ya da aşırı dekorasyonlu bir şey değildi ama otuz yıldan fazla olmuştu ve artık güncelleme ve bakım zamanı gelmişti.

Bir noktada, o ve Gunnar'ın biraz bebek koruması yapmaları ve ortak odayı biraz daha az vahşi yaşam alanı haline getirmeleri gerekecekti.

Çocuk bakımı ve çiftliğin kasabadan bu kadar uzakta olmasının zorlukları hakkında konuşmaları gerekiyordu, özellikle de kar fırtınasının ortaya çıkardığı gibi sert havalarda. Ya Tanrı korusun, Kat *günlerce* hastanede mahsur kaldığında bebek çiftlikte bir dadiyla kalırsa?

Bu düşünceyle ürperdi ama korkmamaya çalıştı.

Gunnar çıtırdayan ateşe birkaç odun atarken Kat bebeğinin karnını sevgiyle ovuşturdu. Sırtı ve kolları çok güçlüydü; bu işi kolaymış gibi gösterirken kaslarının dalgalanışını görmek hoşuna gidiyordu. O kadar iyi bir adamdı ki, ailesine ve mirasına olan bağlılığından dolayı kalbi sevgiyle dolup taşıtı. Onun çocuğunun babası olmasından gurur duyuyordu.

Onu genç yaşta kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan babasının aksine Kat, Gunnar'a hayatı boyunca güvenebileceğini biliyordu.

Kovboy tam o sırada arkasını döndü ve onun gözlerindeki parıltıyı fark etmiş olmalıydı.

Adam, kızın yüzünün kızarmasına neden olacak şekilde ona gülümsedi.

"Söyleyin bana Bayan West," dedi yavaşça ona doğru yürürken. "Aklınızda daha kaç şey var?"

Kanepeye ulaştı ve onu kollarının arasına aldı.

"Gerçekten, sadece bir tane," diye güldü ve adam onu odalarına götürürken gülümsedi.

CHAPTER 23

"**L** Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Pike hayretle. "*Senin* büyük büyük büyükbaban Drake R. Andrews, *benim* büyük büyükbabam Pickford West'i üstü kapalı arabasını Denver City'ye götürmesi için 1882." kiraladı.

"İnanılmaz, değil mi?" Paislee de kendisi için yeni olan bu hikaye karşısında duyduğu şaşkınlığı paylaştı.

"Denver'a üstü kapalı bir vagonla gittiğini biliyordum," dedi Pike, "ama ayrıntıları bilmiyordum. Ailelerimiz arasında nasıl bir bağlantı kurdun?"

"Drake'in en büyük kızının adı Prim'di - Gigi'min büyük teyzesiydi. Arkasında Pick adında bir çocuktan ve başka bir şeyden bahseden bir günlük bıraktı," dedi Paislee.

"Pickford ve Prim diyorsun..."

Pike parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu - Pick'in hayatında başka bir kız olduğunu hiç duymamıştı. Pick, Addie ile evlendi ve ölene kadar birlikte oldular. İkili West Ranch'i tamamen kendi çabaları ve alın teriyle inşa etti. Wyoming West'leri kurdular ve miras Pike, kardeşleri ve yakında Gunnar ve Kat'in beklediği bebekle devam etti.

"Belki aşktı, belki de sadece okul bahçesindeki bir aşk. Prim gençti, sadece 14 yaşındaydı," dedi Paislee. "Gigi'ye göre Drake, Pick'in Denver City'de kalmasını ve bankada onun için çalışmasını istemiş, sonra da Prim yeterince büyüyene kadar beklemiş.

Evlenmek. Ama Pickford'un gönlü Wyoming Toprakları'nda ve Pennsylvania'dayken adını duyduğu bir geçitteydi."

"Pickford kuzeye gitmek için Denver'dan ayrıldı," dedi Pike. "West Gorge kasabasını kurdu ve adını da o koydu." Bu kadarını zaten biliyordu.

"Ve Prim'i bir daha hiç görmedi," dedi Paislee, düşüncesini tamamlarken. "Reşit olduğunda babasının bir çalışanıyla evlendi."

Paislee bu son kısmı söylerken midesinde bir şeyler düğümlendi. Belki de Prim'le aralarındaki benzerliği fark ettiği içindir - babasının çalışanıyla evlenmek için baskı hissetmişti.

Ancak bunu Pike ile paylaşmadı.

Pike düşüncelerinde kaybolmuş, her şeyi kavırıyordu. Bu, ailesinin hikâyesinin kimsenin bildiğinden şüphe ettiği bir parçasıydı.

Paislee ayağa kalktı ve omuz çantasından paketi çıkarıp Pike için açtı. Paketi ona uzattığında, dağların küçük manzarasını ve altındaki büyük büyükbabasının imzasını hayretle inceledi.

Paislee, "Pickford bunu Prim için, bir veda hediyesi olarak çizdi," dedi. "Arkasına bak."

Pike, Pickford West'in tanıdığı el yazısını okumak için resmi ters çevirdi.

Yollarımız tekrar kesişecek, sevgilim.

- P. WEST, WYOMING TOPRAKLARINI ARAMAK İÇİN YOLA ÇIKTI
GEÇİT, 1882

PAISLEE'YE DÖNDÜ. "Ama neden ben? Neden bu hikâyeyi Ridge'e ya da Gunnar'a anlatmıyorsun?"

Paislee ona gülümsedi. "Çünkü sen de Pickford gibi *P. West*'sin," dedi. "Galeri programında çizdiğin taslağı gördüğümde, senin

söyleyecek olan sendin, Pike. Bu yüzden buraya kadar geldim. Gerçi bu kadar tehlikeli bir yolculuk olacağını hiç düşünmemiştim."

Tehlikeli yolculuk! Bu cümle Pike'ın aklına Paislee'yi ilk gördüğünden beri etrafında dönüp durduğu bir anıyı getirdi. Haklı olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Eğer öyleyse, bu West ailesinin geçmişinde kimsenin bilmediği bir başka parça olacaktı.

"Benimle gel!" dedi. "Seni bile şaşırtacak bir şeyim var, Paislee Andrews."

Paislee Pike'ın heyecanına keyifle gülerken, Pike ayağa kalktı ve elini uzatarak onu ayağa kaldırdı.

"Çatı katında ve yeterince gün ışığı var," dedi Pike. "Ayağını kaybetme ihtimaline karşı sen önden git. Bu merdivenler dik."

Bu maceranın heyecanı ile tekrar gülümsedi ve engibeli merdiveni tırmanmak için döndü. İlk adımını atarken Paislee'nin ayağı takılmasın diye aşağı uzanıp uzun elbisesinin eteklerini yukarı kaldırması gerekti.

Pike ona, "Boştaki elinle parmaklıklara tutun," dedi.

"Düşersen beni yakalarsın," diye alay etti, omzunun üzerinden Pike'a gülümseyerek. Pike ona gülümseyerek, "Görüyorum ki birileri enerjisini geri kazanıyor," dedi. "Şimdi Gidelim kadın, gün ışığını yakıyoruz."

Pike yine onunla flört mü ediyordu? Paislee merak etti, düşündükçe içi ısınıyordu.

Kısa bir an için tekrar onun kollarına atılmayı düşündü, sadece tekrar onun kollarında olmak için. Kanepede uyuduğunu sandığında kollarını ona nasıl sardığını. Kollarının ona çorba getirmeden önce yatakta oturur pozisyona gelmesine kolayca yardım etmesi... Babasının Yıldız Çalışanı'nın onun için yapabileceğini hayal bile edemeyeceği şeylerdi bunlar.

Çatı katının tepesine ulaştığında Paislee sevinçle haykırdı. Alan düşündüğü gibi karanlık ya da kasvetli değildi. Tavan çok yüksekti. Çatıdaki tavan pencereleri ve sondaki büyük resim penceresiyle oda aydınlık ve havadardı. Rustik mekanı bozmayan modern eklemeler, sadece güzelliğini vurguluyordu.

Odanın ortasında, kolunun üzerinde yün bir örtü bulunan kanatlı bir sandalye duruyordu.

Yanında bir şövale vardı ve altında ne varsa koyu renkli bir örtü ile örtülmüştü.

"Otursana," dedi Pike ve onu sandalyeye doğru yönlendirdi.

Paislee odayı incelerken o da birkaç sandığı karıştırmaya başladı. Kenarlar boyunca, saçakların altında, kapalı kasalar ve koyu renkli örtüler ve battaniyelerle kaplı diğer kutular duruyordu. Çerçevelerin dışarıya baktığını gördü ve bir bezin arkasına gizlenmiş şövalenin üzerinde ne oturduğunu bilmek istedi.

Paislee bir an için Pike meşgulken örtüyü kaldırıp bakmayı düşündü. İpeksi örtüye dokunmak için elini uzattı, ama sonra aradığı şeyi buldu.

"İşte burada," dedi ve sandıkları tekrar yerlerine koydu. Sandalyenin ayak ucuna bir kutu çeken Pike, üzerine oturdu ve Paislee'nin kucağına deri ciltli bir fotoğraf albümünü yerleştirdi.

"Dikkatli ol," dedi, "bu kağıtlar kuru ve yırtılmaya meyilli."

O konuşurken mavi gözlerine baktı, parmakları hafifçe kitaba dokundu. Kapağı yavaşça ve dikkatle açan Paislee, ortaya çıkan çizimler karşısında derin bir nefes aldı. Kendi giydiğine çok benzeyen bir kır elbisesi giymiş genç bir kızın çizimleri vardı. Kızın arkasında, sanatçı kapalı bir arabanın kaputunun ve kemerli ahşap yaylarının ipuçlarını doldurmuştu. Çizimler 1882 tarihliydi ve P. West tarafından imzalanmıştı.

Kendi gözleri ona baktı.

"Bu Prim!" Paislee gözyaşları dökülmek üzereyken soluk soluğa kaldı. "Batı yolculuğunda."

Pike başını salladı.

Paislee ona tanıdık geliyordu çünkü Pickford'un sakladığı kasalarda Prim'in çizimlerini görmüştü. Genç kızın kim olduğunu hiç bilmese de gözleri Paislee'ninkilerle aynıydı.

"Bak Pike," diye haykırdı Paislee duygu dolu bir sesle. Prim'in üstü kapalı arabanın koltuğunda otururken, çayırdaki dururken ve ateşin yanındaki kütüğün üzerinde otururken çizilmiş kara kalem resimleri vardı. Başka insanlara dair ipuçları da vardı; bir bebek, belki bir anne ve bir baba. Ama Prim Andrews her çizimin yıldızıydı. Ve hepsi P. West tarafından imzalanmıştı.

Birlikte baktıktan sonra Pike kitabı nazıkçe kapattı ve elinden aldı, ama sadece hassas sayfaları düşen gözyaşlarından korumak için. Ardından arka cebinden yumuşak bir bandana çıkardı ve Paislee'nin ıslak yanaklarını kurulamak için uzandı. Pike o kadar yakındı ki gözyaşlarını öpüp uzaklaştırabilirdi ama bunu yapma isteğiyle savaştı.

Paislee'nin kalbi Pike'a tabloyu gösterdiğinde, Pickford'un Paislee'nin kendisine çarpıcı bir benzerlik gösteren Prim'in eskizlerini gördüğünde ve son olarak Pike'ın nezaketiyle dolup taşı. Onun yakınlığı.

İşte buradaydı, ondan sadece birkaç santim uzakta, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı gibi onu yakalamaya hazırdı. Gözyaşlarını yakalamak için. Düşerse onu yakalamak için. Kalbini yakalamak için - mavi gözlü kovboy için hızlı ve sert düşüyordu.

Adam ona baktıkça, kadın da kendini onun gibi daha da yakınlaşırken buldu. Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu ve elini yavaşça onun elinin üzerine koydu. Onu uzaklaştırmak için değil, yakın hissetmek için.

Gözleri dudaklarından önce buluştu. Paislee devam etmek için izin ararken onun bakışlarında kendini güvende ve sıcak hissetti. Kızın gülümsemesi ve başını eğmesi ona bilmek istediklerini anlatıyordu.

Öpücüklerine gömülüp gözlerini kapattı ve onun sıcak teninin ve tatlı tadının keyfini çıkardı. O bir kovboydu ama aynı zamanda bir beyefendi.

Sonunda Pike'tan uzaklaştığında, aklına Pickford ve Prim hakkında bir düşünce geldi.

"Yolları yine kesişti Pike," dedi, "az önce!"

CHAPTER 24

"**I** *Pastırma mı o?"*

Pike'ın burnu ertesi sabah onu uyandırdı. gözler vardı hazır için Açık. O olabilir tespit etmek ve Pişmekte olan kahvaltının ve odun sobasının üzerinde süzülen kahvenin eşsiz kokusu.

Sırt üstü dönüp esnemeye çalıştı ama kanepede uyuduğu için bu garip ve acı vericiydi. Pike, Paislee ile paylaştığı öpücüğü düşünerek ısrar etmişti. Kendisi için kesinlikle bir çekim söz konusu olsa da, onu çok az tanıyordu. İkisini de riskli bir duruma sokmak istemiyordu.

Ama şimdi kar fırtınasında ölümden döndükten sonra kendini yeniden iyi hissettiğine göre, günü onunla geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Görünüşe göre erken başlıyorlardı.

"Kıpırdadığını mı duyuyorum, Pike?" Paislee, çtırdayan ateş, demlenen kahve ve dışarıdaki rüzgârla güzelce karışan alçak bir sesle sordu.

"Duruma göre değişir," dedi gözleri hâlâ kapalıyken. "Kahve kokusu alıyor muyum?"

Paislee usulca güldü. "Ve pastırma, bisküvi ve yumurta - ne zaman hazır olursanız."

Pike tekrar gerinmek için ayağa kalktı, sonra yorganını katladı ve Paislee'nin çoktan toplamış olduğu pirinç yatağın ayak ucuna yerleştirdi. Dönüp yorganı düzeltti ve kuş tüyü yastıkları dolgunlaştırdı. Etrafına bakındı,

Bir gün öncesinden kalan bulaşıkları yıkadığını, sonra da kahvaltı için küçük ahşap masayı hazırladığını görebiliyordu.

Sobanın yanında taze bir odun yığını duruyordu. Fener masanın ortasında, bisküviler için bir kap bal ve kahve için fincanlar ve kremanın yanında parlıyordu.

Paislee'nin pazen elbisesinin eteğini kaldırıp sıcak kahve cezvesini masaya taşımak için kullandığını görmek için tam zamanında küçük mutfağa baktı - tıpkı Addie'nin zamanında yapmış olması gerektiği gibi. Muhtemelen o elbiseyle.

Pike'ın kalbi bu görüntü ve tek odalı bir ahırda, odun sobası ve doğru insanla bulunabilecek basit zevkler karşısında kabardı.

Paislee o kişi miydi?

Tanrı biliyordu ki ikisinin de lüks bir yaşam sürmek için bolca parası ve vakıf fonları vardı ama Pike'ın istediği hiçbir zaman bu olmamıştı. Paislee ne istiyordu? Önceki gece paylaştıkları öpücüğe bakılırsa Paislee onu istiyordu, o da Paislee'yi. Ama ne kadar süre için? Asıl soru buydu.

Cevap aceleyle getirilemezdi, bu da Pike'ın işine geliyordu.

Acele etmemeyi severdi.

Paislee, Addie'nin ev yapımı elbisesini giyerek eğleniyordu ama Andrews ailesinin parası vardı. Bugün ateşin başında pastırma ve bisküvilerin tadını çıkarıyor olabilirdi ama abartılı seyahatlerin ve dünyevi lükslerin şampanyalı hayallerini kurabilirdi - Paislee'nin paylaşmadığı hayaller.

"Ne yapabilirim ki?" Pike sordu.

"Oturun ve keyfini çıkarın," dedi ve onun karşısına oturmadan önce kahve fincanlarını doldurdu.

"Teşekkür ederim Paislee," dedi Pike uzanıp onun elini sıkarken. Kız ona minnettarlıkla baktı ve Pike onun gergin hissediyor olabileceğini fark etti. Kendi gözleriyle onun gözlerini yakaladı ve gülümsedi. "Bu beklenmedik ve harika bir şey."

Paislee kızardı ve başını salladı.

Sonra, "Yatakta çok fazla uzanıyordum. Erken kalkıp... *koşuşturmayaya* başlamak çok iyi geldi sanırım," diyerek güldü. "Bu ahırda ve bu elbisede bana Prim Teyze, Addie ve Pickford için hayatın nasıl olduğunu düşündüren bir şey var."

"Hayal edebileceğimizden çok daha zor," dedi Pike bir bisküviyi yağlarken. "Haklı olduğunuza eminim," dedi.

Paislee, Pike'ın kahve fincanını dolu tutarken, bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler.

"Bazen," diye söze başladı Paislee, kelimelerini dikkatle seçerek, "tüm kolaylıkları ve süsleriyle modern dünya da o kadar kolay değil."

Pike başını eğerek ona yakından baktı.

"Yani bir aile servetinin varisi olmak sorun mu yaratıyor?" Gülümseyerek söyledi.

"Sorunlardan ziyade... *beklentiler* gibi," diye cevap verdi. "Denver gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir şehirde mikroskop altında yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığına eminim. Her zaman resminizin çekilmesi; doğru etkinliklerde, doğru insanlarla birlikte olmak zorunda olmak."

"Beklentiler hakkında her şeyi biliyorum," dedi Pike, sesinde bir öfkeyle.

Paislee ona daha dikkatli baktı, sanki onu ilk kez akraba bir ruh olarak görüyordu. Şüphesiz kendine ait bir servetin varisiydi. Elbette onun da hayatından beklentileri vardı.

"İyi bir evliliğe ne dersin, bu bir beklenti mi?" Pike bir gece önceki öpüşmelerini düşünerek dikkatle sordu. "Yoksa bu tür şeyler yıllar önce pencereden dışarı mı çıktı?"

Paislee kızardı ve gözlerini kaçırdı. *Nişanlı olduğunu* ya da nişanlanmayı düşündüğünü *biliyor muydu?* Pike'ın bir gece önceki tutkulu öpüşmeleriyle onu baştan çıkardığını düşünmesini asla istemezdi.

Asla unutamayacağı bir öpücüktü. Zach'ten aldığı öpücüklere hiç benzemiyordu. Ya da ona verdiği, bu konuda. Ama Paislee'ye nefes almak kadar doğal gelmişti.

Paislee, "Sanırım iyi bir evlilik yapmak ve aileni memnun etmek modası hiç geçmeyen beklentiler," dedi ve konuyu kapattı.

"Söyle bana Paislee," diye sordu Pike, neyse ki konuyu değiştirerek, "mükemmel hayatın nasıl olurdu - eğer senden hiçbir beklenti olmasaydı?" "Bu çok kolay," dedi gülümseyerek. "Ülkeyi dolaşıp güzel tablolar ve heykeller satın alırdım, sonra da hepsini bir arabanın arkasına yüklerdim.

Suburban'ım."

Pike onun hayallerinden bahsederken yüzünün aydınlanmasına gülümsedi.

"Suburban'ım dolduğunda, büyük bir ev satın alacağım ve Duvarımdaki tablolar," dedi. "Sonra arada bir her şeyi bir müzeye bağışlar, Suburban'a atlar ve her şeye yeniden başlarım."

Pike, "Kulağa profesyonel bir sanat küratörü gibi geliyor," dedi.

"Yapmak için çalıştığım şey buydu," dedi. "Şu anda daha küçük ölçekte yaptığım şey bu, etrafta dolaşıp sanat eseri satın almak. Ama sadece kendim için."

Pike, "En çılgın hayaliniz çok ulaşılabilir görünüyor," dedi.

"Göreceğiz," dedi Paislee, tabakları toplamaya başlarken bir parça hüznle. Zach Bolton söz konusu sanat olduğunda onun yargılarına güvenmezdi; her zaman etiket fiyatına ya da başkalarının söylediklerine bakardı.

Pahalı olduğuna göre iyi olmalı, değil mi Babe?

Öğrenmekle, hatta onun fikirlerini duymakla bile ilgilenmiyordu. Zach, Güzel Sanatlar yüksek lisansını *MRS* derecesi için üstü örtülü bir atlama taşı olarak görüyordu - sanki zaman öldürüyor, bir kocanın gelip onu kurtarmasını bekliyordu.

Paislee yine Prim'i, sevdiği çocuk Pickford West'i beklemek yerine babasının bir çalışanıyla evlenmeyi düşündü. Paislee bulaşıkları mutfağa taşıırken kendi kendine, "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," dedi.

Yoksa öyle miydi?

CHAPTER 25

"G iyi şeyler beklemeye değer."

Pike annesinin sık sık yaptığı gibi sabırdan bahsettiğini duyabiliyordu. Ama koroya vaaz veriyordu.

"Yavaş ve istikrarlı" doğasıyla Pike West, yanlış kadınla evlenmek, hatta bir süreliğine çıkmak için acele etmezdi. Fikrini söylerken, atını fırçalarken ya da bir resim çizerken acele etmemeyi severdi. Ve yalnızlığa oldukça iyi tahammül edebiliyordu. Pike kendi arkadaşlığında mutluydu ve bir kadını asla sadece bir boşluğu dolduracak biri olarak düşünmedi - çünkü zaten bildiği bir boşluk yoktu.

Pike, hiç beklemediği bir anda aşkın onu bulacağına inanıyordu. Kendi ailesi bu teoriyi defalarca kanıtlamıştı.

Ailesi için de böyle olduğunu biliyordu. Annesi Randi bir gün durup dururken West Properties'e girmiş ve gülümsemesiyle Ridge'in aklını başından almıştı. Michigan'da erkeklerin gönlünde taht kuran Randi, bir daha ne Wyoming'den ne de Ridge West'in yanından ayrılmıştı.

Bir de Gunnar ve Kat vardı. Felaketle sonuçlanan tanışma randevuları Gunnar'ın hastanede mahsur kalmasına yol açmış, ikili birbirlerine bir kez daha bakma ve aşık olma şansı yakalamıştı. Şimdi, aşk hikayeleri ilk çocuklarının doğumuyla devam ediyordu.

Ama bu hikâye pastayı aldı. En beklenmedik koşullarda, mevsimsiz bir kar fırtınası sırasında, güzel bir kadın kapısının önünde belirmişti.

Geçmişiyile bağlantısı olan biri. Belki de geleceğiyle.

Bunu zaman gösterecekti ama o bekleyip görecekti. Bazıları ikisinin bir romantizmi hızlandırmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığına inanabilirdi ve Pike'ın bir kısmı bu düşünceyi çekici buluyordu - o bir aziz değildi. Ama aptal da değildi. Bu kadar önemli bir şeyi aceleye getirmenin büyük bir hata olacağını biliyordu.

Bir çocuğun kar küresindeki büyüğü bir sahne gibi, o ve Paislee üretilmiş romantik bir ortamda sıkışıp kalmışlardı. Ancak Pike gerçek dünyaya, yani baskıların, beklentilerin ve diğer insanların dünyasına dayanabilecek bir aşk istiyordu.

Sadece birkaç kağıttan kar tanesine dayanmak değil.

Paislee'nin öpücüğü yeterince gerçek görünüyordu, Pike bunu kabul ediyordu. Ama bir kar küresinin içinde oldukları için, büyüyen duygularını bastırmak için daha fazla nedeni vardı.

Neyse ki Paislee Andrews, West Gorge'daki bazı kadınların yıllar boyunca yaptığı gibi kendini onun kollarına atmıyordu. Kadınlar çekici, dışa dönük Gunnar'ı ve eğlenceyi seven Colton'ı çok seviyordu. Ancak Pike'ın "güçlü, sessiz tip" olarak ün yapmış olması onu bazıları için daha cazip kılıyordu.

Bir keresinde bir kadının düğün resepsiyonunda kız arkadaşlarına yüksek sesle "O Fort Knox gibi," dediğini duymuş. "Sadece *içeri girmek* istiyorum."

Arkadaşlar güldüler ve masaya vurarak ileri geri sallanmaya başladılar. Birbirimizi kışkırtıyoruz.

"Ben de. Pike West'in şifresini *kırmak* istiyorum," dedi bir diğeri sarhoş bir şekilde, daha fazla kahkaha eşliğinde.

"O durgun sular bebeğim, *çok derin* akıyorlar," diye bağırdı bir başkası canlı grubun sesi üzerinden gruba.

Pike kulak misafiri olduğu bu konuşmayı çıkmak için bir işaret olarak kabul etmek istedi.

Bunun yerine, gürültülü masaya geri döndü.

"Hanımlar," diye mırıldanarak şapkasını onların şaşkın yüzlerine doğru eğdi.

"Pike!" Her biri biraz daha dik oturdu, suçüstü yakalandıktan sonra en iyi şekilde görünmeye çalışıyorlardı. Ama Pike masanın arkasına doğru yürüdü.

Brinn Johns, liseden tanıdığı sessiz bir kızdı. Kolasını yudumluyor, konuşulanları duymazdan geliyordu.

Kısa pixie saç kesimi ve berrak gözleri hoşuna gitmişti. Ayrıca, mavi elbisesinin western çizmelerinin üzerinde vücudunu sarma şeklinin de çok güzel olduğunu düşünüyordu.

"Dans etmek ister misin, Brinn?" Pike elini uzattı.

"Teşekkür ederim, evet Pike," dedi Brinn. Önce iki adım, sonra da bir çizgi dansı yaptılar. Son olarak, diğerleri kıskançlıkla bakarken *The Way You Look Tonight*'ta yavaşça dans ettiler.

O haftanın ilerleyen günlerinde Pike Brinn'i sinemaya, ardından da hamburger yemek için Cindy's Diner'a götürdü. Brinn ona, ağabeyi Deniz Kuvvetleri'nde denizası görevdeyken ağabeyinin karısıyla birlikte kalmak üzere Pensacola, Florida'ya taşınacağını söyledi.

Arkadaşça ayrıldılar. Pike ona danslarına değer vereceğini ve bir sonraki etkinlikte onu göremeyeceği için üzüleceğini söyledi.

Bu arada, beklerken, kalbinde aşk ve evlilik için gerçek bir tutku vardı ve iyi kitabın dediği gibi, aşkın *hoşuna* gideceği bir zamana kadar bunu bastıracaktı. Kontrol etmeye çalışmadığı tutkuyu başka arayışlara yöneltti.

CHAPTER 26

"S Artık rüzgâr da yavaşlıyor," dedi Gunnar içeri girdikten sonra Kat'e. Ridge ve Colton'ın yanında olduğu günler elinden geleni yapmakla meşguldü. Yanlarında fazladan Sığırlara saman ve yem verdikten sonra ellerinden geldiğince rüzgâr bariyerleri kurdular.

Göletler buz tutmuştu ve sığırların su içebilmesi için kesilmeleri gerekiyordu.

Adamlar üşümüş ve bitkin bir halde geldiler ama çalışmaktan çok keyif aldılar, özellikle de Ridge.

Akşam yemeğinde ailesine "Kendimi yaşlı bir adam gibi hissetmeye başlamıştım," dedi ve ellerini tekrar ısıtmak için çırpıtı.

Gunnar, "Duyduğuma göre keder insana bunu yapıyormuş," deyince Ridge başını salladı.

"Sanırım, ama bir noktada insanın kederle yürümeyi öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum," diye kabul etti Ridge. "Ne yazık ki, sanırım çok uzun zamandır onunla yatıyorum; onunla yerde bir topun içinde kıvrılıyorum. Beni altına çekiyor."

Colton elini babasının omzuna koydu ve onu sertçe okşadı.

Gunnar babasının neler yaşadığını daha önce bildiğinden daha iyi anladığını düşünüyordu. Yakın zamana kadar bir oğul olarak annesi için yas tutmuştu. Ridge ise karısını ve ortağını kaybettiği için yas tutuyordu. Çiftlikteki başka kimsenin anlayamayacağı bir şeydi bu.

Ama şimdi Gunnar'ın Kat'i ve yolda bir çocuğu olduğu için, kaybın bir erkek için ne kadar yıkıcı olabileceğini bildiğini düşünüyordu.

Kat ona korkularla dolu olduğunu söyledi, ama o da bunları hissettiğini söylemedi.

Ya Kat çiftlikte mutsuz olur ve şehirde yaşamak ya da onu tamamen terk etmek isterse? Ya bebek hastaysa ve küçük West Gorge hastanesi çocuğunun sağlığı için yetersizse? *Peki ya...*

Çoğu gün durup derin bir nefes almak ve nimetlerini saymak zorunda kalıyordu. "Yarından dert ödünç almayı bırak," derdi annesi, "bugünün kendine ait yeterince derdi var." Bunun doğru olduğu kanıtlanmıştı. Genç bir adamken korktuğu, ona eziyet eden şeylerin çoğu hiçbir zaman gerçekleşmemişti - Pike ya da Colton'ın çiftliği yönetmek için doğuştan gelen hakkına meydan okuyacağı; çiftliğin onun liderliğinde başarısızlığa uğrayacağı aceleyle evlenip boş zamanlarında tövbe edecekti.

Yanlış şeyler için endişelenmekten çok uykusu kaçmıştı. Geriye dönüp baktığında, annesinin kansere yakalanması ve onu hayatının baharında kaybetmesi konusunda endişelenmeliydi. Yeni kızı ve ilk torunuyla tanışmadan.

Ama endişelenmek annesinin hayatına bir gün bile katmazdı. Endişenin tek yaptığı onu tüketmek ve olaysız, huzurlu günlerin neşesini kaçırmaktı.

Annesi de ona birden fazla kez "Korkuları uzaklaştırmanın en iyi yolu sahip olduklarını düşünmek ve şükretmektir" demişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Kat yanında kitap okurken sıcak yatağına tırmanıp onun çıplak omzunu öptü ve vücudunu onunkine yaklaştırdı.

"Senin için minnettarım Kat West," dedi yorgun gözlerini kapatarak.

"Buna ne sebep oldu?" Kat başını ona doğru çevirdi.

"Gunnar uykulu bir sesle, "Korkularımdan kurtulmak için şükrediyorum," dedi. "Korkacak neyin var Kovboy?" Kat aniden sordu

Çok ilgimi çekti.

Gunnar gözlerini yarı açtı ve gözlerini kısarak ona baktı, yorgunca gülümsedi.

"Asılsız korkular konusunda piyasayı ele geçirmiş değilsiniz Şerif," dedi.

"Korkularımın yersiz olduğunu kim söyledi?" Kat bilmek istedi.

"Ben," dedi Gunnar, basitçe.

"Sayma işinde ne kadar ilerledin?" Kat kitabını kapatarak sessizce sordu.

"Sadece bir tane," dedi esneyerek. "Sen."

Kat ona gülümsedi ama o bunu göremedi. Gözleri kapalıydı. Nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve sabitleşiyordu.

Çok çalışıyor, diye düşündü, şefkatle alnından öptü ve yüzünün yan tarafını okşadı. Kat kitabını masanın üzerine koydu, sonra ışığı kapattı.

Karanlık odada yatarken, Gunnar'ın sıcaklığını ve gücünü yanında hissederek, bu sefer tek taraflı olsa da konuşmayı bitirdi.

"Çok haklı bir korkum var," dedi sessizce, büyüyen bebek yumrusunu ovuştururken. "Korkarım evde olmaktan keyif almaya başlıyorum."

CHAPTER 27

"S Pike başını dışarı çıkardıktan sonra Paislee'ye, "Şimdi rüzgar diniyor," dedi. Pike'ın ahırda kahvaltıya uyandığı ikinci sabahı, birlikte geçirdikleri dördüncü gündü.

Bugün, akçaağaç şurubu, dilimlenmiş portakal ve kahve ile krep servis etti.

Sobaya odun attıktan sonra Paislee'nin ısrarı üzerine masaya oturdu.

Paislee, odun sobasında yemek pişirerek ve pazen kır elbisesiyle etrafta "koşuşturarak" gittikçe daha fazla evde görünüyordu. Onu küçük ahır toplarken, kilerin ve buzluğun envanterini çıkarırken ve elbisesinin eteğini fırın eldiveni olarak kullanırken izleyen Pike, yaşlı Pickford'un Addie'den hiç bu kadar memnun olup olmadığını merak etti. Yoksa Pick'in hırsı onu hayatın basit zevklerine karşı kör mü etmişti?

"Seni bir Suburban'la dolaşırken hayal etmek zor," dedi Pike Paislee'ye kahve fincanını doldururken, "şimdi sana bakınca, Denver sosyete etkinliklerinde kokteyl elbiseleri ve topuklu ayakkabılarla boy gösterdiğini hayal edemiyorum."

"O hayatı hatırlamak benim için de zor," dedi onun karşısında otururken. "Omuz çantamda bir yerlerde bir cep telefonu olduğunu biliyorum - her gün saatlerce elimde tuttuğum bir telefon - burada bir kez bile düşünmedim."

Pike, "Elektrik olmadan telefon burada pek işe yaramaz zaten," dedi. "Şarj edebilseniz bile, şehrin bu kadar dışında nadiren sinyal alabiliyorum."

"Sorun değil," dedi. "Bu çok güzel."

Pike uzun bir süre ona baktı ve karla kaplı bir ahırda Paislee Andrews'la birlikte olmanın çok hoş olduğunu fark etti. Muhabbetleri eksik değildi ama ikisi de sessizlikte rahat görünüyordu, bu da Pike'ın daha önce pek çok kadında bulamadığı bir şeydi.

"Bugün ne yapmak istersin?" Paislee tabağına bir krep koyarken Pike sordu.

Gülümsedi ve küçük bir kahkaha attı.

"Şaşırt beni," dedi ona. Kız parıldayan kahverengi gözlerini Pike'ın mavi gözlerine diktiğinde, Pike göğsünde bir yerde bir çekilme hissetti. Birden Paislee Andrews'u şaşırtmanın ve memnun etmenin sonsuz yollarını düşünmek istedi. O nadir bulunan bir yaratıktı; güzel ve zekiydi, yaşama ve sanatsal ifadeye tutkuyla bağlıydı.

Pike onu şaşırtmanın ve memnun etmenin tek bir yolu olduğunu biliyordu ama bu daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kendini açmak anlamına geliyordu. Bu, Paislee'ye kendi ailesinden sakladığı sırrı vermesi anlamına geliyordu. Bunu bir kez yaptığında, cini bir daha asla şişeye geri koyamayacağını biliyordu.

Ama bunu yapmazsa Paislee'yle hiç şansları olmayacağını da biliyordu.

Ve Pike bu kadınla bir şansa sahip olmayı genç hayatında daha önce hiçbir şey istemediği kadar çok istiyordu.

PAISLEE, Pike'ın gülümsemesiyle karşılaşmak için tekrar yukarı baktığında, yüzünün ciddileştiğini gördü. Kaşlarını çatmıyordu ama düşüncelerinde bir şey ağır basıyordu. Ne olduğunu tahmin etmek istedi ama bunun yerine kendini tuttu. Pike West'in hayatı kendi ölçülü hızında yaşadığını öğreniyordu. Onun yöntemlerine saygı duymak istiyordu.

Adımlarını daha ölçülü atsa iyi olur, diye düşündü. Öyle olsaydı Zach'in yüzüğünü almaz, sonra da düşünmek için bir süreliğine ondan kaçma ihtiyacı hissetmezdi.

İlişkilerinin üzerinde düşünme kısmı uzun zaman önce halledilmiş olmalıydı.

Paislee Pike'a Zach Bolton'dan bahsetmesi gerektiğini biliyordu, hem de yakında. Pike'la ahırın çatı katında paylaştıkları öpücüğü hatırlayınca, bunun Pike'ın kendini tutmaya çalıştığı bir başka alan olduğunu anladı. Ama Pike'ın ona nasıl baktığını görünce bacakları yeniden güçsüzleşti. Kar fırtınasından geldiği zamanki kadar güçsüz.

Pike West'in sevgisiyle oynamak onun için korkunç bir hata olurdu. O saygı duyulmaya değer bir adamdı. Bir kez kaybettiğinde, geri alabileceğinden şüpheliydi.

Ama Pike'a başka bir adamla nişanlanmak üzere olduğunu nasıl söyleyecek ve onun güvenini kaybetmeyecekti? Ya da önemli bir ilişkinin tatlı başlangıçlarının tadını çıkarmaya devam edebilirdi?

Paislee, Pike'ın hayran bakışlarını yakalamak için işlerinden başını kaldırmaktan keyif alıyordu. Yanına gelip neye ihtiyacı varsa ona yardım ettiğinde midesinde kelebekler uçuşuyordu -ateşe daha fazla odun atmak, sürahiye taze içme suyu koymak, ocaktan sıcak bir tavayı almak gibi. Hatta onunla paylaşmayacağı pirinç yatağın üzerindeki yorganları bile düzeltiyordu.

Pike'ın bu küçük dokunuşları sarhoş ediciydi. Kalbinin daha hızlı atmasına, nefes alış verişinin ağırlaşmasına ve daha da zorlaşmasına neden oluyorlardı. Pike ona yaklaştığında elleri titriyor ve başının döndüğünü hissediyordu.

Pike'ı memnun etmek istiyordu.

Ama her zamanki yöntemlerinden hiçbirine sahip değildi. Onun için süslenemez, Andrews malikanesiyle onu etkileyemez ya da zengin arkadaşlarıyla ve Denver toplumu üzerindeki etkisiyle gösteriş yapamazdı.

Yüz yıl önce modası geçmiş uzun bir pazen elbisenin içindeydi, makyajsız, kürksüz, pırlantasız. Çantasında sakladığı büyük taş hariç.

Zach Bolton onu şu anda, temizlenmiş çıplak yüzüyle, kullanışlı bir elbise giyerken görse dehşete düşerdi. *Bebeğim, hadi seni basın için hazırlayalım, derdi.*

Yine de Pike'ın ona bakışı ve onunla gerçek bir takdir ve hayranlıkla konuşması, onun gözünde kendisini kraliyet ailesinden biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Her ne kadar gerçekte kim olduğunun özüne kadar soyulduğunu hissetse de.

Paislee onun kapısına geldiğinde yarı ölü ve donmuş haldeydi ve o da onun hayatını kurtarmıştı. Şimdi onun gerçekte kim olduğunu görüyor gibiydi. Ve o da görüyordu.

Belki de ilk defa.

Onu düşüncelerinden uzaklaştıran Pike çatalını bıraktı ve boğazını temizledi.

"Üst katta başka neler olduğunu görmek ister misin?" diye sordu ona, gergin bir şekilde, diye düşündü.

Paislee çatı katındaki şövaleyi ve örtünün arkasında ne olabileceğine dair merakını hatırladı. Kutuları ve üst üste yığılmış tuvalleri düşündü, hepsi gözlerden uzaktı.

Pickford West'in en eski tablolarından birine sahipti. Daha yakın bir zamanda, genç P. West'in bir galeri programındaki eskizini çöpten kurtararak *küratörlüğünü* yapmıştı. Her iki sanatçının da daha fazla eserini görmek için can atıyordu ama Pike'ın her ne sebeple olursa olsun bunları kendisine göstermeye hazır olmadığını hissediyordu.

Sadece çizimlerinden bile onun gerçekten yetenekli olduğunu anlıyordu. Ama yine de onun gösterdiği sabrı göstermeye çalışmıştı. Artık onun yanında kendini güvende hissettiğine göre, üzgün değildi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi gülümseyerek.

CHAPTER 28

TÇatı katındaki resimli pencereden giren sabah ışığı Paislee'nin Pike'la birlikte burada olduğu son zamankinden daha parlaktı. O Kanatlı koltuğa yerleşti. Soğuktan korunmak için kucağına küçük bir yorgan örttü, sonra da kaba yontulmuş merdivenlerde arkasından yürürken doldurup yukarı taşıdığı kahveden bir fincan uzattı.

Pike, "Bu, şarap ve peynir galerisi resepsiyonuna en yakın bulabildiğim şey," dedi.

Paislee sevinçle güldü.

"Sanırım seninle kahve ve yorgan içmeyi tercih ederim," dedi, "Pike."

Son kısmı sessizce ekledi ama adam onun sözlerini ve tatlı tonunu yakaladı.

"Teşekkür ederim Paislee," dedi Pike.

"Biraz gerginim. Senin eğitimli bir sanat eleştirmeni olman falan." Paislee hemen, "Ben asla bir eleştirmen değilim," dedi. "Ben bir... meraklısıyım."

Pike ondan uzaklaştı ve çatı katının arka saçağına, çatının zeminle buluştuğu yere gitti, sonra bir yığın tuvali kaldırdı. Onları Paislee'nin güneş ışığından en iyi şekilde yararlanmak için çevrilmiş olan sandalyede oturduğu yere getirdi. Pike onun ayaklarının yanında boş bir sandığın üzerine oturdu.

Pike, "Bunları yerleşimcinin kulübesinin tavan arasında buldum-Pickford'un resimleri," dedi.

Teker teker, ön yüzleri P. West tarafından imzalanmış, arka yüzleri Pickford West'in kendisi tarafından imzalanmış ve tarih atılmış, çeşitli boyutlarda bir düzine yağlı boya tabloyu sergiledi. Prim'in tablosunun arkasındaki el yazısının aynısıydı.

Kendi kendini yetiştirmiş ve kendi başına yola çıkan genç bir adam olarak, engebeli Rocky Dağları, bir bufalo sürüsü, bir vagon treni ya da bir şelale gözünü korkutmamıştı.

Paislee tekniğe ustalıkla bakarak, "Evet," dedi. "Onun çalışmalarını nerede görsem tanırım. Özellikle de artık Pick'in resimlerinden birine sahip olduğum için. Gökyüzünün derinliğini yansıtmak ve dağ zirvelerini belirginleştirmek için nasıl ıslak-ıslak çapraz tarama kullandığına bakın."

Pike başını salladı.

Paislee gözlerini tuvallerin üzerinde teker teker gezdirirken "Çok güzel," diye haykırdı.

"Çok güzel," dedi tekrar, "ne içgüdülerini vardı."

"Dağların üzerindeki kar ne kadar da parlak, Pike, şuna bir bak."

Paislee'nin eğitimi tam o anda devreye girdi. Dinleyicileri ya da çevresi tarafından kısıtlanmadan gözlemlerini kelimelere dökmeye başladı. Eski bir ahırın çatı katında oturmak yerine Louvre'da bir ustalık dersi veriyor olabilirdi.

Pike onun konuşmasını büyük bir ilgiyle izledi ve her kelimesini dikkatle dinledi. Bir sınıf dolusu öğrenci onun bakış açısıyla, ayaklarının dibinde bir sandığın üzerinde oturan tek bir kovboydan daha fazla ilgilenemezdi, diye düşündü.

Anlatmaya devam ederken resmin gözüne çarpan kısımlarını vurgularken elleri zarıfçe hareket ediyor, ancak tuvalin kendisine asla dokunmuyordu.

Pike bedeninin ve ruhunun kıpırdadığını fark etti.

Yanında oturan bu güzel kadın kimdi - bir resmin yüzeyinin ötesini, sanatçının niyetini görebilen bir kadın? Bir eliyle dağ sahnesini desteklerken, boştaki eli farkında olmadan Paislee'nin kapitone kucağına uzandı ve orada dinlendi. Birkaç saniye içinde Paislee'nin boştaki eli de onunkine uzandı.

O konuşurken parmakları birbirine dolandı.

"...gördüğünüz gibi dağlarda ağaçlar kadar ayrıntı yok," Paislee monologunu yavaşlattı, Pike'ın gözlerini kendi gözleriyle yakaladığında yerini unutmuş gibi görünüyordu. "Ağaçların... bu manzarada... daha fazla... ağırlığı ve önemi var."

Pike neden ve nasıl olduğunu bilmeden tabloyu diğerlerinin yanına indirirken Paislee'ye doğru eğildi. O da aynısını yapmaya başladı. Kollarını Pike'ın omuzlarına doladı, belini sardı ve ona uzun, kalıcı bir öpücük verdi.

Ayrılmadan önce Pike yüzünü onun ipeksi saçlarına gömdü, sonra boynunun yanını, yüzünü ve alnını öptü, kokusunu hafızasına işledi. Tekrar arkasına yaslandı ama bırakmadan önce yüzünü bir süre ellerinin arasında nazikçe tuttu.

"Harikasın Paislee," diye fısıldadı Pike, başparmağını kızın ipeksi teninde gezdirirken.

Paislee'nin gözleri inkârla dalgalandı, "Bu olamaz," dedi.
doğal bir görünüm ve yetersiz kıyafetler.

Pike gülümsedi. "İltifat mı bekliyorsun?"

"Hiç de değil," diye gülümsedi, "sadece ne kadar... kaba göründüğümü tahmin edebiliyorum."

Pike'ın gülümsemesi soldu ve Paislee'nin gözlerinin içine bakarak onun dikkatini çektiğinden emin oldu.

"Gençsin Paislee, ama güzelliğin derin ve zamansız." Pike konuşurken sözleriyle büyüleyiciydi. "Güzelliğin yıllar geçtikçe daha da artacak çünkü aptal ya da kibirli değilsin. Nazik ve başkalarına karşı düşünceli birisin. Gözleriniz zekâ ve içgörü barındırıyor. Her türlü dünyevi bilginin ötesinde derin şeyler görüyor ve hissediyorsun. Ve bu çok güzel."

Paislee'nin nutku tutulmuştu. Daha önce kimse ona böyle şeyler söylememiş ya da yüzeysel iltifatların ötesine geçmemişti.

"Tekrar söyleyeceğim," dedi Pike, "harikasınız."

Paislee'nin tek yapabildiği Pike'a bir kez daha eğilip şükran öpücüğü vermek oldu. Sahip olduğu her aynayı Pike'ın güzel görüntüsüyle takas edebilirdi.

Pike West'in ona geri yansıttığı kendisi.

İkisi de birbirlerine gülümseyerek derin bir nefes verdi.

"Bu sandalyenin nesi var?" Paislee ona küçük, baştan çıkarıcı bir kahkaha atarak sordu.

Pike başını salladı.

"Sanırım sorun bu çatı katı," dedi. "Ruhum burada özgür - başka hiçbir yerde olamayacağı kadar özgür. Ve inanıyorum ki... sana güvenebilirim."

Paislee kalbinde acı verici bir suçluluk duygusu hissetti, ona güvenmemesi için kesinlikle bir neden olduğunu biliyordu. Ancak aynı anda Pike West'e duyduğu karşı konulmaz sevgi duygusu bir okyanus dalgası gibi ona çarptı.

Onun inandığı gibi bir kadın olmak istiyordu. Bu iyi adamın güvenine layık biri. Onun elini tutup gözlerinin içine bakarak, ruhunun özgür olmasıyla ilgili söylediklerini anlamaya çalıştı.

Sonra göz ucuyla odanın ortasında ne olduğunu hatırladı.

"Bana güvenebilirsin, Pike," dedi. "Şövalenin üzerinde ne olduğunu bana gösterir misin?"

Paislee onun yüzünü bir bulutun kapladığını görebiliyordu ama başını salladı. Pickford'un resimlerini bir kenara bırakan Pike ayağa kalktı ve güneşle dolu odanın ortasına doğru ilerledi. Paislee arkasına bakarak başıyla onu cesaretlendirdi.

Pike'ın dik ve kararlı duruşunu seviyordu. Birkaç dakika önce kollarını o geniş omuzlarına dolamıştı. Koyu renk örtünün kenarlarıyla geçici olarak oynayan kollar, sırtının küçük kısmını okşamış ve bir erkeğin yapmasını arzuladığı gibi onu sıkıca tutmuştu.

Paislee kucağındaki yorgana rağmen Pike'a duyduğu özlemin ürpertisini hissetti.

Derin bir nefes vererek şövaleye döndü ve Paislee'nin önündeki tabloya sesli bir şekilde nefesi kesilirken örtüyü yavaşça kaldırdı.

CHAPTER 29

"T "Kar ve rüzgârın hafıflediğini söyleyebilirim."

Memur Jason Scott, Ash Gibson'ı kontrol etmek için geldi. ona hava raporunu ver. "Kar durur durmaz, kar küreme araçları çıkıp işlerini yapabilirler."

Ash başını salladı.

"Ya da," diye devam etti Jason, "bir gün bekleyip güneşin karı eritmesine izin verebilirler. Bu Eylül kar fırtınaları yeni gelinin ilk mısır ekmeği partisine benziyor - çok erken servis ediliyor ve tam ortası yapılmıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ash'in Memur Jason Scott'ın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de başını salladı.

Jason kıkırdarak, "Hemen çöküyor," deyince Ash'in kafası eskisinden daha da karıştı. Memurun kastettiğini düşündüğü şey, Eylül ayında havanın kış kadar sıcak da olabileceğiydi. Mevsimsiz güneşli bir günde tüm karlar yok olabilirdi.

"Güncelleme için teşekkürler," dedi Ash, başka ne diyeceğini bilemeden. Birkaç gündür ilk kez kendi sesini duymak tuhaftı, hücrenin cüruf taşlarında yankılansa bile. Dönüşünde Gunnar, Justice ve West'lerle konuşurkenki sesini hayal etti.

Tabii onu almaya gelirlerse. Belki onu koruyucu aile programına geri gönderirlerdi. Belki de başka bir ailenin yanında daha mutlu ve uyumlu olup olmayacağına bakarlardı.

Ash bu düşünce karşısında çaresizlik içinde başını öne eğdi.

Yargıç Kemp'ten başka kim ona her gün öğle yemeği için devasa büyüklükte sandviçler hazırlayacaktı? Ve her akşam yemeğinde türlü türlü yahniler, turtalar ve güveçlerle onu baştan çıkaracaktı? Başka kim onunla böyle *ilgilenebilirdi* ki?

Ash, bir daha beyaz ekmek üzerinde ince peynirli bir sandviç görmezse, bunun çok erken olacağını düşündü. Hayatında kendisine yemek ikram edildikten sonra hapishanedeki kadar acıkmamıştı. Tabii büyükannesinin arabasının anahtarlarını okuldaki beslenme çantasına koyduğu zaman hariç, o zaman bunama gerçekten başlamıştı.

Büyükanne!

Ash bu kar fırtınası sırasında onsuz kalacağı düşüncesiyle inledi. Düşüncelerini ve ellerini kendine saklamalı ve o cüzdanlardan para almamalıydı.

Bir düşünce Ash'e kamyonet gibi çarptı ve tekrar inlemesine neden oldu. Ya bir daha asla *huzurevine* dönmesine izin vermezlerse?

Onları kim suçlayabilir ki? O bir hırsızdı, saf ve basit. Ama tatlı büyükannesiyse bir daha oturamamak? Bu çok ağır bir ceza gibi görünüyordu ama kabullenmek zorundaydı.

"Seni aptal salak!" Ash kendini yüksek sesle azarladı. Çok da gizli olmayan kameranın onu yakalaması umurunda değildi. Öyle olmasını umuyordu, o zaman onlardan her gün telefonuna video klip göndermelerini isteyebilirdi, aptal olduğunu itiraf ettiği videoyu.

Ash başını ellerinin arasına aldı ve ağladı.

"Hırsızlık yapmak istemiyorum," dedi yüksek sesle, "hapse girmek istemiyorum."

Biraz daha ağladı. Belki de yeterince yüksek sesle ağlarsa uyanacaktı. Çünkü bütün bunlar sadece kötü bir rüyaydı. Hayatta iyi seçimler yapmasını öğütleyen, onunla kalacak bir ibret hikâyesi. Bir kez olsun.

Ash'in para çalmasına gerek yoktu. Ve Tanrı biliyor ya, buradan çıktıktan sonra hayatının geri kalanını hapishanede geçirmesine de gerek yoktu.

CHAPTER 30

"G "Tanrım, Pike," diye soludu Paislee, "kim bu güzellik?"
Paislee yavaşça Pike'ın yanına, çatı katının ortasındaki şövalenin yanına gitti. şövalenin üzerindeki resim

Pickford'un daha rustik, ilkel resimlerinde gösterilen becerinin çok ötesinde.

Masmavi gözleri olan bir kadının portresiydi. Saçları omuzlarının üzerinden bir şelale gibi dökülüyordu ve tüm dünyaya e rilmiş altın gibi görünüyordu. Boynunda, detayları sanatçı tarafından incelikle işlenmiş gümüş bir zincire asılı, İskandinav mitolojisini anımsatan bir kolye vardı.

"Pike mı?" Paislee merakla sordu. "Bunu sen mi  izdin?"

Elbette yapmıştı; başka bir açıklaması olamazdı. Paislee galeri programında onun ayrıntılı taslağını görmüştü. Pickford'un soyundan gelen bir yetenek seviyesi olduğunu biliyordu ama bu resim gerçek bir ustanın eseriydi. şaşkınlık içinde başını salladı.

Sonunda başını  evirdi inde Pike'ın gözlerindeki yaşları görebildi. "Bu benim annem," dedi. "Randi Lynn West."

" ok güzel. O çok güzel," dedi Paislee. "Ona tıpatıp benziyorsun."

Pike sanki bunu daha önce hiç duymamış gibi ona şaşkın bir bakış attı.

Hafızasında bir yerlerde Randi'nin birkaç yıl önce kanserden  ld   bilgisi vardı, belki de Daisy Shire'ın bir s z yd .

VanWoerkman arazisini Kat ve Gunnar West'e teslim etmeden önce arkadaşı ona West Ranch'in kısa bir tarihçesini anlatmıştı.

"Bu portre için oturdu mu?" Paislee sessizce ve nazıkçe sordu.

"Evet," dedi Pike. "Her gün, hiç farkında olmadan."

Pike, Paislee'ye Randi'nin her gün okuldan sonra Pike'a nasıl tüm dikkatini verdiğini, birden fazla işle uğraşmadığını ya da dikkatini ondan ayırmadığını anlatmaya devam etti. Annesinin sevgi dolu bakışları Pike'ın hafızasına kazınmıştı, bu da onu tasvir etmesinden anlaşılıyordu.

O öldükten sonra Pike'ın üzüntü içinde ahıra çekildiğini ve resim yaptığını anlattı.

PIKE daha önce de üniversitedeyken resimle uğraşmıştı. Atalarının resimlerini yerleşimcinin kulübesinde bulunca ilgisi yeniden canlandı.

Pickford'un yaptığı her vuruşu inceleyebildiğini fark etti; manzara unsurlarının hiyerarşisini zihninde yeniden yaratabiliyordu. Bir gün kendi boyalarını ve tuvallerini sipariş etti ve onları eski çiftlik evine getirdi.

Ahırın çatı katını stüdyosuna çevirerek, fırsat buldukça dışarı çıkmaya başladı, giderek daha uzun süreler boyunca.

West Ranch'ten uzakta geçirdiği zamanlarda ne yaptığını sadece annesi biliyordu. Ona sırrını açtığında, hem kendi çalışmalarını hem de Pick'inkilerden bazılarını görmek için ısrar etti - böylece ona bir sergi getirdi. Ailesindeki diğer erkekler bir hayvan müzayedesindeyken, Pike büyük odayı resimlerle doldurdu, sonra hasta annesinin odaya girmesine nazıkçe yardım etti.

"Hepsi P. West imzalı," dedi Randi, "ama hangilerinin oğluma ait olduğunu biliyorum."

Pike'ın resimlerini sevgiyle işaret etti ve her birine hayranlıkla baktı.

Annesi gözyaşları içinde, "Seninkiler çok daha üstün, Pike," dedi. "Bunları babana ve kardeşlerine göstermelisin. Doğru zamanı bileceksin."

Ondan henüz tutmadığı bir söz istemişti, ama bu söz onu sanki iple bağlanıp ağıla çekilen bir kuzu gibi çekiyordu. O

Günler geçtikçe daha çok çekiştirdim. Resim yapmak için çatı katına çekildi. Ailesine söylemek için vicdanı tarafından çekiştirildi. Çiftlikten tamamen ayrılmak istedi. Ama ailesini yabancılaştırmak ya da onların sevgisinden ayrı kalmak istemiyordu. Sevgili annesini kaybettikten sonra olmazdı.

Doğduğundan beri West Ranch'e ve oradaki sorumluluklarına bağlıydı. Pike hiçbir zaman Ridge, Gunnar ve Colton'la birlikte çalışmaktan başka bir seçenek düşünmemişti. Tek kutsanmış kaçıışı, dört yılını çiftliği daha iyi, daha güçlü ve daha kârlı hale getirmenin yollarını araştırarak geçirmesi beklenen üniversiteye gitmekti.

Randi onun sanat takdiri yan dalını alkışladı, ama Batılılar alkışlamadı. Bu yüzden Pick'in resimlerini keşfettiğinde eve getirmeye zahmet etmemişti. Sanki Ridge atalarının sanatsal ifadelerinden utanıyordu. Ve bu yüzden oğlununkinden de utanıyordu.

Pike'a göre *sanat*, resimlerin bulunduğu çiftlik evinin kilimlerinin altına süpürülmesi gereken kirli bir sırdı.

Paislee'nin hayatına şaşırtıcı ve yıkıcı girişi olmasaydı, bu bir sır olarak kalabilirdi. Bir şekilde, bir şekilde, hayatı büyük ölçüde değişmek üzereydi.

Bunu hissedebiliyordu.

Sessiz bir adam için bu bilgi tedirgin ediciydi.

Belki de Paislee, Pandora gibi güzel bir baştan çıkarıcıydı. O da kutuyu açmış, hayatına bir daha asla zapt edemeyeceği kederler ve üzüntüler salmıştı.

Ama resminden Paislee'ye baktığında, ellerinin eserine bakan Paislee'nin gözlerinde şaşkınlık ve takdirden başka bir şey göremeyince bu fikri reddetti. Paislee büyük bir rüzgâr gibi esip gelmişti, bu doğrudu. Ama Pike bazen insanların değişim rüzgârlarında gerçek yönlerini bulduklarına da inanıyordu.

CHAPTER 31

"T Batı'nın büyük ressamaları, koyun ya da sığır çiftçileri kadar toprağın yerleşmesinin bir parçasıydı.

Demiryolunu inşa eden adamlar ya da tuzakçılar, Pike," dedi Paislee.

Pike annesinin resmini sevgiyle örttükten sonra saçakların arasına sıkıştırırken, o çatı katındaki berjer koltukta oturmuş bir fincan çay yudumluyordu. O konuşurken Pike boş bir tuval çıkardı ve başını yana eğerek ona baktı.

Onu o halde gören Paislee'nin aklına büyük Vincent van Gogh'un bir sözü geldi:

Boş bir tuvalin bir embesil gibi yüzünüze baktığını gördüğünüzde herhangi bir şey yapıştırın. Bunun ne kadar felç edici olduğunu bilemezsiniz, ressama 'Hiçbir şey yapamazsın' diyen o boş tuval bakışı.

Pike'ın yaratıcılığını engelleyebilecek herhangi bir garip sessizliği en aza indirmek için KONUŞMAYA DEVAM ETTİ. Paislee yıllarca sanat eğitimi almıştı ama gerçek bir sanatçının dibinde oturmak bir kuş gözlemcisinin hassasiyetini gerektiriyordu. Herhangi bir ani hareket ya da ses nadir türleri ürkütebilirdi. Pike West de tam olarak böyleydi.

Ses tonu "beyaz gürültü" kadar rahatlatıcıydı. Pike'ın yanıt vermesine gerek yoktu.

"Thomas Moran 1871 yılında batıya yapılan bir keşif gezisine katılan bir ressamdı. Ustaca çizdiği resimler, ABD Kongresi'nin batıda bir bölge ayırmaya karar vermesine yardımcı oldu.

O zamanki adıyla 'Sarı Taş Bölgesi'ni milli park olarak ilan etti. Ayrıca Superior Gölü kıyılarında ve Venedik'te de zaman geçirdi. Ama Büyük Kanyon ve Teton sıradağları resimleri en sevdiklerimden bazıları."

Pike dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı.

"Şimdi Frederic Remington," dedi Paislee, "işte kovboyu, Kızılderiliyi, ovaların atlarını ve sığırlarını yakalayan bir sanatçı."

"Batı sınırını ilk elden askeri deneyimlerine ve sık sık yaptığı eskiz gezilerine dayanarak resmetti" diye devam etti. Remington'ın illüstrasyonları sayılamayacak kadar çok süreli yayın, dergi ve kitapta yer aldı."

Pike Paislee'ye baktı ve ona gülümsedi, sonra hafif bir kalemle tuvaline büyük çizgiler çizmeye başladı. Gülümsemesi Paislee'nin içini ısıttı ve o da gülümsedi. Adam bakmıyor olsa bile. Belki sesindeki gülümsemeyi duyabilirdi.

"Remington asla yavaşlamadı," diye devam etti. "Sonra heykel konusunda büyük bir yeteneği olduğunu keşfetti. *Bronco Buster* bronz heykeli anında ticari bir başarı elde etti ve hem koleksiyoncular hem de hayranları için ikonik bir eser olmaya devam ediyor."

Pike'ın kalem çizgileri bir o yana bir bu yana savruluyordu. Paislee'nin sonucun ne olacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği adamın onun yanında rahat olduğuydu ve bu da onu çok mutlu ediyordu. Çizmeye devam ederken birden durdu ve sanki Paislee'nin artık konuşmadığını fark etmiş gibi ona baktı.

"Bu kadar mı?" Hafif bir sırtışla sordu. "Tüm bildiğin bu mu?"

Paislee ona gülümsedi.

"Hayır, daha yeni başlıyorum," diye cevap verdi. "Size Charles M. Russell'ı anlatmaya başlamadım bile - tüm zamanların en büyük western sanatçısı. En azından benim kitabımda."

"Oh, bir kitabın var, değil mi?" Pike, sesinde Paislee'nin heyecan verici bulduğu bir alaycılıkla sordu. Ayağa kalkıp adamı tüm gücüyle öpmek istedi ama bu onu görevinden alıkoyacaktı ve bunun sorumlusu olmak istemiyordu. Yaratıcı sürece büyük saygı duyuyordu.

"Aslına bakarsanız, kişisel favorilerimden oluşan bir kitabım var," dedi, "kastettiğiniz buysa. Ve evet, Pike West, senin çalışmalarını da kitabıma ekliyorum."

Tuvaline bir şeyler çizerken bir iki dakika sessiz kaldı. Ama konuştuğunda Paislee'nin hayatı boyunca unutamayacağı sözler söyledi.

"Bu iyi, Paislee Andrews. Aşık olmaya başladığım kadının..." dedi usulca, "beni kişisel favorisi olarak gördüğünü düşünmek istiyorum."

Paislee aşkını ilan eden adamın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı ama adam tuvaline odaklanmıştı. Paislee onun yakışıklı profilinde hafif bir gülümseme sezdi ama bu sadece onun içindi. Peki elleri hafifçe titriyor muydu? Öyle olabileceklerini düşündü.

Paislee onun bu sözleri karşısında sersemledi ve hemen ardından kendini suçlu hissetti. Aralarındaki havayı dağıtması ve ona Zach'ten bahsetmesi *gerekiyordu*. Yüzük hakkında. Daha ileri gitmeden önce.

"Pike..." Paislee konuşmaya başladı ama Paislee onun ses tonunu fark etti ve konuşmasına son verdi.

"Şşşt," dedi. "Burada düşünüyorum."

"...ama," diye denedi ama adam onu yine susturdu. "Bana Russell'dan biraz daha bahset," dedi.

Paislee yenilgiyle içini çekerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aşık olmaya başladığı adam -hem de çok- onu sevdiğini söylemişken nasıl olur da ressam Charles M. Russell hakkında gelişigüzel konuşabilirdi? Çünkü o istemişti, işte bu şekilde.

Profesyonelliğinden ve bilgi birikiminden yararlanan Paislee, Pike West'teki sanatçıya ilham vermiş gibi görünen soğuk tonlarda konuşarak monologuna geri döndü.

"Charles M. Russell," dedi, "batının en büyük kovboy sanatçısıydı. Bana tanıdığım başka birini hatırlatıyor. Russell önde gelen varlıklı bir ailenin oğluydu ama batıyı aklından çıkaramıyordu. Sonunda ailesi yumuşadı ve yapmak için doğduğu şeyi yapmasına izin verdi."

Bunun üzerine Pike durdu ve Paislee'ye ilgiyle baktı. Belli ki Paislee'nin umduğu bağlantıyı kurmuştu.

"Birkaç yıl boyunca çiftlik sahibi olarak çalıştı," diye devam etti, "bu yüzden sanatı ilk elden deneyimden, konularının hayatını yaşamaktan doğdu."

Pike tuvaline geri döndü, ama dikkatinin bölünmüş olduğunu görebiliyordu.

"Çizimleriyle insanları eğlendirirdi, hatta bar hesabını ödemek için elinde ne varsa onlardan küçük heykeller yapardı - o bibloların bugün ne kadar edeceğini hayal edebiliyor musunuz?" Ancak hayatına bir *kadın* girip ona doğru yolu gösterene kadar sanatını hiç ciddiye almadı.

Pike gülerek, "Hadi ama Paislee," dedi.

"Tanrı'nın dürüst gerçeği, Pike," dedi Paislee. "Russell'ın karısı onun yeteneğini ve asi eğilimlerini fark etti, sonra da eserleri kendisinden daha uzun yaşayan ünlü bir adam olması için gereken disiplini ve pazarlamayı getirdi."

Sonunda Pike dönüp Paislee'nin yüzüne baktı. Hâlâ yarım bir gülümsemesi vardı ama yüzü ciddiydi.

"Övgülerinize ve desteğinize minnettarım Paislee," dedi, "ama resimlerim sadece bir hobi, kendi eğlencem için. Ben bir çiftlik sahibiyim. Her zaman da öyle olacağım."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Paislee onun bu konuda yanıldığını biliyordu ama kendisine aşık olan adamla tartışmak istemiyordu.

En azından henüz değil.

"Hadi aşağı inelim ve öğle yemeği yiyelim, tamam mı?" Elini onunkine doğru uzatarak sordu.

Paislee'nin kalbi onun bakışları ve dokunuşları karşısında eridi. "Öğle yemeği o zaman," dedi.

CHAPTER 32

"A Bir kile buğday bir dolardı, Pike," dedi Paislee, "bir buzağı yavrusu sadece iki dolar elli sentti."

Kanepede oturmuş, bir kutu kâğıttan bir şeyler okuyordu.

Pike onun isteği üzerine çatı katından getirdi. Paislee biraz huzursuzlanmaya başlamıştı ve bir şeyler okumak isteyebileceğini itiraf etti. Pike'ın aklına gelen tek şey Pickford ve Addie'nin kulübesinden getirdiği çeşitli makbuz ve kâğıtlarla dolu kutuydu ama onu oyalamakta işe yarıyor gibiydi.

"Bu gereksiz," dedi Pike uyuklu bir sesle. Yatağa uzanmış, gece boyunca kanepede olduğu gibi ayaklarının kenardan sarkmamasının keyfini çıkarıyordu.

"Neymiş o?" Paislee şimdiki zamana dönerek ve ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalışarak sordu.

Pike, "Bebek ve buzağı aynı şeydir," dedi.

Paislee onu görmezden geldi ve tarihin altın madenine geri döndü.

"Şuna bak," dedi. "Şekerin kilosu sadece yedi sentti. Bir galon pekmezi sadece on beş sente alabiliyordunuz."

"Mmm, kulağa hoş geliyor," dedi ve birden keşke Justice'in çiftliğin buzluğuna koyduğu turta ve kurabiyelerden birkaç tane alsaydım diye düşündü. Pike'ın canı nadiren tatlı çekerdi ama çektiğinde de bu arzuyu bir portakalla tatmin etmek zordu.

Paislee, "Yerleşimcilerin Wyoming kışları için kesinlikle stok yapmaları gerekiyordu, görebiliyorum," dedi. "O zaman bile kadınların erzakı bölüştürmesi ve her şeyin sonbahardan yaza kadar dayanmasını sağlaması gerekiyordu ki bu çok uzun bir süre."

"Evet," dedi Pike tekrar. Arada sırada yorum yapmak dışında konuşmanın kendisinden çok şey beklediğini düşünmüyordu.

"Pike, Pickford Prim'i Denver'da bıraktıktan sonra Addie'yle nasıl tanıştı?" Paislee sordu. "Batıya yerleşen kadın ve erkekler genellikle birbirleri hakkında çok az bilgiye dayanarak çabucak evlenirlerdi, biliyorum. Doğuda olduğu gibi kur yapmaya ve kur yapmaya zamanları yoktu. Öyle değil mi?"

Pike derin bir nefes aldı. Öğleden sonra uykusunun pek de hayırlı olmadığını söyleyebilirdi. Paislee konuşmak istiyordu ve ondan bir homurtu ya da iniltiden daha fazlasını bekliyordu. Yavaşça doğruldu ve önlerindeki kâğıt kutusuyla birlikte kanepede Paislee'nin yanına geldi.

Pike sonunda, "Sanırım haklısın," dedi.

"Hangi konuda? Ne hakkında konuştuğumuzu unuttum," dedi, dikkati ticarethane için bir alışveriş listesiyle dağılmıştı. "Şu listeye bak, Pike."

Soğan kabuğu inceliğindeki kâğıdı yırtmamaya dikkat ederek elinden aldı.

"Şey," dedi, "kış için stok yapmayı merak ediyordun, ve hakkında fazla bir şey bilmeden çabucak bir gelin seçmek. Bu yaygındı," diye devam etti, "kışlar uzundu. Erkekler ve kadınlar birbirlerine muhtaçtı ve her ikisi de geçinmek için çok çalışırdı."

"Sizce yerleşimciler alışveriş listelerine 'eş' yazarak mı mağazaya girdiler?" Paislee bilmek istiyordu.

"Bilmiyorum," dedi Pike, "ama madalyonun her iki yüzü için de ihtiyaç olduğu kesindi. Bazen bir kadın kocasını batıya giden konvoyda kaybediyor ya da bir adam karısını doğum sırasında kaybediyordu. Bir öncü yetiştirmesi gereken çocuklarla kalabilir ve yanında çalışacak birine ihtiyaç duyabilirdi, hem de hızlı bir şekilde."

Paislee başını salladı ve kaşlarını çatı.

"Ama bu onların mutsuz evlilikler yaptıkları anlamına gelmez, Paislee," dedi Pike. "Eminim birden fazla mantık evliliği diğerine duyulan hayranlık ve hatta aşkla sonuçlanmıştır."

Paislee, "Muhtemelen haklısın," dedi.

"Kendi annem ve babam tanıştıktan kısa bir süre sonra evlendiler," diyor Pike ve ekliyor: "Gunnar ve Kat tanıştıktan birkaç gün sonra birbirlerine aşık oldular ve birkaç ay sonra da evlendiler."

Paislee başını salladı. O ve Pike birbirlerini sadece günler önce kalabalık bir odada görmüşlerdi ama hızla ciddileşiyorlardı.

"İkinci Dünya Savaşı'nda da böyleydi," dedi, "erkekler savaşa gitmeden önce evlenirdi ve kadınlar evdeki ateşin yanmasını sağlardı - neredeyse yabancı olan erkekler için."

Pike, Paislee'nin içgörüsü karşısında başını sallayarak, "Bu doğru," dedi.

"Sence bugünlerde rastgele iki insanın evlilikte mutlu olma şansı var mı?" Paislee Pike'a soruyordu ama Zach Bolton'ı düşünüyordu. Pike West'e karşı giderek artan hisleri düşünüldüğünde, onunla mutlu olmak için ne kadar şansı vardı?

"Hayır, bilmiyorum," dedi Pike, "batı sınırı bir anomaliydi. Toprak zordu. İnsanlar daha sert ve bugün olduğundan çok daha az bencil olmak zorundaydı, genel olarak konuşursak."

Paislee sorduğu için üzgündü. Pike çatı katında öpücüklerini çaldığı kadının başka bir adamla görüştüğünü öğrenmeden önce konuyu değiştirmek istiyordu.

Pike da konuyu değiştirmek istemiş olmalıydı, çünkü vücudunu hafifçe Paislee'ye doğru eğdi ve bir parmağını imalı bir şekilde Paislee'nin kolunda aşağı yukarı gezdirdi. Paislee umutla, belki de çatı katı bir ya da iki öpücüğün paylaşılabilceği tek yer değildir, diye düşündü.

"Aklında ne var, Pike?" diye sordu ona nazikçe, hâlâ kutuyu karıştırıyordu.

"Gerçekten mi? Adalet'in yulaf ezmesi kurabiyeleri," dedi gülerek. "Şeker ve pekmezin fiyatından bahsettiğinden beri."

Tam o sırada Paislee'nin aklına bir düşünce geldi.

"Ah!" diye haykırdı, "Adalet çiftlikten ayrılmadan önce bana biraz kurabiye verdi. Git ve onları köşedeki omuz çantamdan al."

Paislee daha sözlerini geri alamadan Pike koltuktan fırladı ve yerde duran çantasını açtı. Çantaya uzandığında

kurabiye kutusunu çekip çıkardığında içinden başka bir şey daha çıktı; parlak bir elmas yüzük.

Kurabiyeler tamamen unutulmuştu, dört iri göz parlak halkanın yuvarlanmasını izledi ve bekledi, yuvarlandı ve sonunda parke zeminin ortasında durdu.

Sağır edici bir gümbürtüyle Paislee düşündü.

CHAPTER 33

A Deline Fletcher Taylor, ya da tercih ettiği adıyla Addie'nin 1882'de Wyoming Bölgesi'nde iki parsel arazisi vardı. İkisinin de gitmesine izin vermek istemedi. Babası bir tanesini

onun adına, bir diğeri de kendi evinin reisi olduğunu iddia ederek onun adına. Kendisi gibi 21 yaşından büyük olan 24 yaşındaki bir kadın doğruyu söylüyordu.

En azından bu konuda.

"Kanada'dan bütün kadınlar gelip elimizden almadan önce, alabildiğimiz kadar çok toprak almalıyız," diye hiddetlendi.

Addie'nin babası Bluff Fletcher'ın Kanadalı kadınlara karşı sağlıksız bir korkusu vardı, çünkü o zamanın liberal Homestead Yasası'na dayanarak bir tanesi aşağı inip hissesini talep etmişti.

Olga Garneau adlı kadın, daha iyi bir hayat kurmak için dört çocuğuyula birlikte Wyoming Bölgesine kaçarken, kuzeyde geride bıraktığı kötü kalpli bir kocaya sahipti. Arazisine sahip çıkmayı başardı ve daha sonra onu çiftçilere kiraladı, bu da ona bebeklerini beslemek ve giydirmek için bir gelir sağladı. Terk edilmiş Bay Garneau'nun çok sıradan bir ilişkisi vardı.

Bluff'a göre batıda korkulması gereken ayılar, kürk avcıları ya da herhangi bir vahşi erkek türü değil, Kanada'dan gelen ve ensesinde soluyan kadınlardı. Mümkün olduğunca çok toprak ele geçirmesi için onu motive ediyorlardı.

Kızına, "Oraya gidip başka bir koca bulmalısın Addie, böylece toprağını işleyebilir ve sınırlarını koruyabilirsin," dedi.

Addie'nin kocası Montana'dan güneye giderken ölmüştü. İyi bir çocuktuk, memleketten tanıdığı çalışkan bir adamdı. Bluff onları yeni bir hayata başlamak için Wyoming Toprakları'na gelmeye ikna ettiğinde ikisi sadece birkaç aydır evliydi. Ancak Addie'nin kocası ilk yağmurda üşütmüş ve birkaç hafta sonra zatürreden ölmüş. Yol boyunca kurumanın hiçbir yolu yoktu.

"Aşk için evlen kızım, eğer mecbursan," dedi Bluff, "ama çabuk ol."

Addie'ye göre Bluff nazik, iyi huylu bir adamdı ama taşınma ve önüne çıkan fırsatlar yüzünden biraz gözü dönmüştü. Kuzeydeki engebeli araziye çok sevmişti ama kış çok sert ve hızlı vuruyordu. Montana'da soğuk ve buzla dolu uzun bir yolculuğa hazırlanmak için yeterli yaz mevsimi bile yoktu.

Wyoming Toprakları'nın alt kısmı, taşınmaya degecek kadar farklıydı. Ayrıca, çiftlik kurmak neredeyse idealdi. Kadınlar da erkekler gibi arazi talep edebiliyordu ve doğal geçit ve nehir yakınlarındaki havzayı kasıp kavuran düzenli bir açık alan sığır çiftçiliği vardı.

Hırslı Addie de Bluff gibi bu işe dahil olmak istedi.

Sadece birkaç yıl önce Wyoming Bölgesinde 500'den az çiftlik ve çiftlik vardı. Ancak bu sayı, herhangi bir nüfus sayımının takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde patlıyor ve çoğalıyordu.

Bluff'un sözleri aklındayken Addie küçük dükkânda pamuklu kumaşlara bakıyordu -aldığı her kumaştan bir parçayı yorgan yapmak üzere kız kardeşine göndermeyi unutmamalıydı- o sırada uzun boylu, yakışıklı bir çocuk içeri girdi. Bir parça peynir ve bir parça ekmek satın aldı, sonra da bölgedeki çiftlikler hakkında bilgi aldı.

"Geçit ne tarafta?" Bilmek istiyordu.

Dükkân sahibi, başka bir müşteriye yardım etmeden önce "*şurada bir parça var*" diyerek genel bir yönü işaret etti. Çocuk başıyla onayladı ve dükkândan ayrıldı.

"Sana vadiyi gösterebilirim," dedi Addie, açık sokakta arkasından yaklaşarak. "Benim ve babamın arazisine bitişik," dedi. "Kiralık bir ele ihtiyacımız var."

Pickford West kendisiyle konuşan kişiye doğru döndüğünde, saçları atkuyruğu şeklinde kıvrılmış, ev yapımı bir elbise giymiş ince bir sarışınla karşılaştı. Tatlı ve sağlıklı Prim Andrews'u Denver City'de geride bıraktığı için hâlâ acı çeken Pickford, daha yaşlı ve muhtemelen daha akıllı bir kız gördü. Ama temiz gözleri ve cildi vardı ve bir çiftçi ya da çiftlik sahibi olmasına rağmen görünüşünü korumak için çaba sarf ediyordu.

Ondan hemen hoşlandı.

"Addie," dedi elini uzatarak, "Montana Bölgesi'nden yeni geldim."

"Seç," dedi karşılığında, bir süre sonra. Şaşırtıcı derecede yumuşak olan elini sıktı. "Ben Pennsylvania'lıyım. Ama hakkında hikâyeler duyduğum vadiyi arıyordum."

"Hepsi doğru," dedi gülümseyerek ve karşılığında bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Geçidi bulduktan sonra ne yapacaksın Pick?"

"Gör, resimlerini yap," dedi. "Ondan sonrasını tam olarak bilmiyorum."

Vadiye doğru at sırtında yola çıktıklarında konuşmaya devam ettiler. "Sen bir resim ressamısın, iyi misin?" diye sordu.

"Adil, sanırım," dedi. "Ama dışarıda olduğu sürece her işi yaparım. Kömür madenlerinde bir gün geçirdim ve bu beni batıya itmeye yetti - işte buradayım."

"Sadece bir gün içinde büyük bir karar verdin," dedi Addie umutla.

"Evet, öyle yaptım," diye kabul etti.

Addie Pick'e, "Burada da kararlar çabuk alınır," dedi, "tam uyum sağlayacaksın."

Sonra ona kışın hızla yaklaştığını ve Bluff'la birlikte hak iddia ettikleri araziye güvence altına almak için yapılması gereken çok iş olduğunu anlatmaya devam etti. Ona yolculuk sırasında ölen kocasından bahsetti ve Pick ona St. Louis'den batıya giden araba katarıyla ilgili birkaç hikâye anlattı

-Bayan Prim Andrews'la ilgili kısmı atlayarak.

"Vadiye varmak üzereyiz, Pick," dedi Addie. "Benim arazimde at sürüyorduk."

Pick takdirle başını salladı. Bir kayalığın etrafına geldiklerinde Pickford West vadiyi gördü ve güzelliğine hayran kaldı.

Addie onun doğa harikası yüzünü izliyor, önünde uzanan vadinin ve dağların manzarasını seyrediyor ve kendi anını bekliyordu.

Addie sonunda, "Seç," dedi ve onun kendisine doğru dönmesini bekledi.

"Yeni çiftliğimi güvence altına almama, sonra da genişletmeme yardım edecek bir kocaya ihtiyacım var," dedi basitçe. "Wyoming meralarına hiç görmediğiniz kadar büyükbaş hayvan geliyor. Her yerde çiftlikler kuruluyor ve sahipleri sert sınırlar oluşturuyor - *dikenli tel denen* bir şey geçen yıl yeni bir çit türü olarak ortaya çıktı ve insanlar çıldırıyor."

Pick, Addie'yi dinledi ve coşku karşısında başını salladı.

"Bir erkeğe evlenme teklif edecek türden bir kız değilim, ama sorsaydınız muhtemelen evet derdim. Yarına kadar şehirde bir yargıç var. Beni seviyormuş gibi davranmana gerek yok. Vadiyi sevdiğini görebiliyorum. Şimdilik bu kadar yeter."

Pick devam ederken sessizdi.

"Benim gördüğüm kadarıyla," dedi Addie, "araziyi boyayabilirsin ya da arazinin sahibi olabilirsin."

İşte tam o anda, 1882 yılında Pickford West her ikisini de yapmayı seçti.

CHAPTER 34

A Paislee, kar çerçeveli pencereden bakan herkesin, elinde pırlanta bir yüzük tutan yakışıklı kovboyun kır elbiseli kıza evlenme teklif ettiğini düşüneceğini düşündü. Kalbindeki çekişmeler

Pike'ın şaşkın yüzüne bakarken yüzündeki ifadenin şaşırtıcı derecede sert ve acı verici olduğunu fark etti. Sessizce bekledi.

Soruları ve acıları aralarında asılı kaldı.

Paislee yüzüğü ondan aldı ama parmağına takmadı.

"Evlenmek üzere nişanlandın mı Paislee?" Pike ona doğrudan sordu.

Bir cevap *bulmak* için çabalarken, "*Bu adamla oyun oynama,*" diye düşündü. Kendisinin de emin olmadığı bir şeyi nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Zach Bolton'dan elmas bir yüzüğü nasıl kabul etmişti? Ailesinin hayatı üzerinde bu kadar büyük bir etkisi mi vardı ki, kendini bu derece mecbur hissediyordu -kendini değil de *onları* mutlu etmek için *onunla* evlenecek kadar mecbur? Zach'i muhtemelen uzun süre mutlu edemeyeceğini artık biliyordu. Hırslı ve sosyal bir tırmanışçıydı ama yine de kalbi olan bir adamdı. Kendi gerçek sevgisini esirgeyerek kesinlikle kıracağı bir kalp.

Paislee, birkaç gün önce Painted Bird Gallery'de Pike West'i odanın diğer ucunda gördüğü anda gerçek sevginin nasıl bir his olabileceğine dair bir fikir edinmişti.

Gigi onu bir süreliğine uzaklara göndermekte haklıydı, biraz ayrı kalmak için. Ve bakış açısı.

Zach ona evlenme teklif ettiğinde, onun kararsızlığını görebiliyordu. Ancak reddini kabul etmek yerine, bir süre nasıl hissettirdiğini görmesi için onu yüzüğü almaya ikna etti.

O zamanlar yetişkin gibi hissettiriyordu.

Kendini minnettar bir adama iyilik yapan, arzulanen bir kadın gibi hissediyordu. Ama aşık olmaya başladığı kovboyun bakışları altında, Zach'in yüzüğünü almanın çocukça ve düşüncesizce olduğunu görebiliyordu. Zengin bir adamın şımartılmış kızı olarak yetiştirilmişti ve şimdi verdiği kararların yanlışlığını hissediyordu.

Paislee, Pike West'in hatasını görüp ona bir kez daha sevgi ve özlemle bakacağını umuyor ve sessizce dua ediyordu. Ama derinlere inmesi ve Pike'a, Zach'e göstermesi gereken saygı ve dürüstlikle davranması gerekiyordu.

"Bu bir nişan yüzüğü, ama henüz evet ya da hayır demedim," dedi Pike'a sonunda.

Pike ona uzun süre baktı, onu farklı ve olumsuz bir şekilde gördüğünü düşündü.

Sonunda, "Anlıyorum." dedi.

Paislee başını öne eğdi. Kovboyun sevgisini ya da öpücüklerini yenilemeyeceğini biliyordu. Kafasını kaldırmadan, kendisine baktığında gözlerinde beliren ışıltının bundan sonra olmayacağını biliyordu.

Pike'ın merdivenlerden çatı katına çıktığını ve onu kanepede yalnız bıraktığını görmek yerine duydu.

Paislee etrafına bakınırken *bu ahırın birdenbire çok küçük* geldiğini düşündü. Batının öncüleri ve yerleşimcileri için hayat ne kadar kasvetli olmalıydı. Özellikle de kar fırtınası sırasında, içeride mahsur kaldıklarında. Neden bunun bu kadar eğlenceli olduğunu düşünmüştü ki?

Ama nedenini hemen hatırladı, çünkü Pike West'le birlikte olmuştu. Onunla ilgilenmiş, onu sağlığına kavuşturmuştu. Sonra onu iki kez öpmüştü; üç kez. Yanan kömürler gibi, o öpücükler fırtınanın içindeki tehlikeli yürüyüşünden kalan son buzları da eritmişti. O güne kadar hissettiği ilk tutku ve arzu kıvılcımlarını ateşlemişti. Yakın olmak

Pike'la yakınlık çok güvenli ve çok doğal gelmişti. O yatakta uyurken Pike'ın kanepede uyuyarak mesafesini korumasının nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Ama şimdi ona karşı hayal kırıklığına uğramıştı ve ahır kendini üzgün ve yalnız hissediyordu.

Alev alev yanan ateşe rağmen hava soğuktu.

Paislee çatı katında Pike'ın kutuları ve tuvalleri açtığını duyabiliyordu. Fırçalarını boya paletine sürdüğünü duyabiliyordu - bu sesleri uykusunda bile tanıyabilirdi. Paislee ne üzerinde çalıştığını görmek için aceleyle yukarı çıkmak istiyordu ama hoş karşılanmayacaktı.

Bir süre sonra küçük mutfığa gidip sandviç yaptı, sonra da odun sobasının üzerine bir fincan kahve koydu.

"Pike," diye seslendi belli belirsiz, "burada senin için akşam yemeği var." Çağrısı cevapsız kaldı ve yemek yenmedi.

Kahve soğudu.

Paislee pencereden dışarı baktığında bulutların arkasından görünen parlak gün sonu güneşini görebiliyordu. Eylül ayında kardan daha yaygın olan bir sıcaklıkla parlayan güneş, günlerdir olmadığı kadar sıcaktı.

Paislee kanepeye uzandı ve başını yastığa yasladı. Pike'ın kokusunu bulup umutla ona sarılmak istedi. Gözleri ağırlaşmıştı ve ıstırap içinde yastığı koklarken gözlerini kapattı.

Uyandığında pencerelerden hâlâ zayıf bir ışık geliyordu ama çok azdı.

Paislee yağmur yağdığını sandı ama yağın eridikçe akan sular. Sıvı ve sulu kar, çatıdan ıslak tabakalar halinde düşüyor, ahırın etrafındaki zemine çarptıkça sıçrama sesleri çıkarıyordu. Çok geçmeden, neredeyse canını alan ve onu Pike'a kapatan fırtına sadece uzak bir anı olacaktı.

CHAPTER 35

"*D* Suyu duyuyor musunuz? Kar güneşte patlamış mısırın üzerindeki tereyağı gibi eriyor ve yolları sular altında bırakıyor," dedi Memur Jason Scott Ash'e.

İkisi koridorda satranç oynuyor ve kola içiyorlardı. Jason son birkaç gündür Ash'e acıyor, paylaşmak için fazladan kızarmış tavuk ya da annesinin turtasından bir dilim getiriyordu. Marta, Ash'in başına gelenleri duyunca oğlunu aramış ve ona "çocuğa iyi davranmasını" söylemişti.

Marta'nın "Senin gibi rahat bir hayatı yoktu Jay," dediği bildirildi.

Ash suyun sesini duyunca başını kaldırdı ve memura sessizce omuz silkti.

"Sanırım ailen seni almaya gelmeden önce seni tekrar kilitlemem gerekecek," dedi Jason'ın vardiyaları sırasında hüccresinin kapısı açık olan Ash'e, böylece birlikte futbol tekrarlarını izleyip satranç oynayabileceklerdi.

"Sanırım," dedi Ash kasvetle.

"Korkma Ash," dedi Jason iyi huylu bir şekilde. "Korkakların dağlardaki erken sonbahara benzediğini söylerler - tüm sarılar ortaya çıkmaya başlar."

Ash, Jason'ın benzetmesi karşısında gülümsemeye çalıştı.

"Ama sen korkak değilsin Ash," dedi memur. "Sen iyi bir çocuksun, doğru olanı yapacağını söyleyebilirim. Annem de öyle derdi ve asla yanılmaz. Sadece ona sor!"

Jason istediği gülümsemeyi aldı, sonra tekrar ciddileşti.

"Yargıca senin için iyi şeyler söyleyeceğim," dedi.

Yargıç.

Ash'in midesi yargıç karşısına çıkacağı düşüncesiyle düğümlendi.

-Özellikle de günah kadar suçlu olduğu için. Ama daha da korkuncu, bir yıl önce, koruyucu aile sistemine alınmak üzereyken onu yanına alan kovboy Gunnar'ın karşısında durmaktı.

Onu hapisshaneden alacak kişi elbette Gunnar olacaktı ve Ash onun heybetli, mükemmel varlığının üzerine dikildiğini görmekten korkuyordu. Gunnar'ın her zaman doğru şeyi yaptığına inanıyordu. Belki Ash de Gunnar West'in iyiliklerinden sadece biriydi.

Ama Ash'in kendisine bahşedilen yeni hayattan şikâyet etmesi için hiçbir neden yoktu. Keşke... keşke Gunnar'ın nezaketi, Justice'in yemekleri ve West ailesinin cömertliği onu her şeyi berbat etmekten alıkoymaya yetebilseydi.

Neden değildi?

Ash, büyükannesinin huzurevindeki çantayı almaktan neden kendini alıkoyamadığına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey istemiyordu.

Ama...

İsteddiği ama tanımlayamadığı o şey hariç; göğsünde, midesinde ya da belki de kalbinde bir kaya gibi duran o şey. En iyi günlerinde bile hep yanında olan, içini kemiren bir hüznün. Bu bir güvensizlikti - gerçekte kim olduğunu bilmemek.

Oğul muydu? Ailen yanında değilken evlat olmak zordur.

Torunu muydu? Teknik olarak evet, ama büyükannem artık onu nadiren tanıyordu.

Kıralık işçi miydi? Bir hayır işi mi? Evlatlık mı?

Ash'in düşünceleri çalan bir telefonla bölündü. Memur Scott açtı.

Ash konuşmanın sadece kendi tarafını duyabiliyordu. "West Gorge polisi, Memur Scott."

"Evet, öyle. Evet öyle. Evet biliyorum."

"Mmm hmm. Evet efendim. Evet efendim. Çok iyi efendim." Jason telefonu kapattı ve Ash'e dikkatle baktı.

"Yollar hızla eriyor, aracınız yakında burada olacak" dedi.

Memur kapıyı arkasından kapatırken Ash ayağa kalktı ve hücreye doğru ilerledi.

"Başını dik tut evlat," dedi nazikçe. "Her şey yoluna girecek."

Karyolasına oturup beklerken Ash, Gunnar'a ne söyleyeceğini düşündü. Biraz cazibesini kullanmalı ve Ash'e bir şans daha vermesi için onu ikna etmeliydi. Aksi takdirde Gunnar onu İnsan Hizmetleri ofisine, koruyucu aile görevlisinin yanına bırakacaktı. Ama Gunnar sahte vaatleri ya da sahte kurtuluş eylemlerini kolay kolay kabul etmezdi.

Kendisini Colton'ın ya da sessiz Pike'ın almasını diledi. Her iki adam da Gunnar'dan daha az uğursuzdu -Colton bir arkadaş gibiydi. Her zaman şakalaşmaya ve gülmeye hazırды.

Kat bile tercih edilebilirdi. Bebekle meşguldü ama neredeyse hiç kimseye ya da hiçbir şeye kızgın değildi. Bu, onu yerden yere vurmayaacağı anlamına gelmiyordu - bunu hak etmişti - ama daha yumuşak, daha bağışlayıcıydı.

Onu almasını beklediği son kişi, aslında onu almaya gelen kişiydi.

Jason hücreye geldi ve kilidi açarak, "Eve gitme vakti Ash," dedi. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Ash hapishanenin lobisine çıktığında Ridge West orada durmuş onu bekliyordu. Yaşlı adam Ash'i dikkatle süzdükten sonra onu kucakladı.

Sonra çocuğu kol uzunluğunda tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Aç mısın?" diye sordu.

CHAPTER 36

A Cindy's Diner'da Ash iki duble çizburger, patates kızartması, soğan halkası ve bir duble çikolatalı malt koydu. Ridge onunla birlikte sessizlik içinde yedi ve genç adamın huzur içinde yemek.

"Tamamen doldurma," dedi Ridge, "Adalet bu akşam yemekte kendi başının çaresine bakmanı bekleyecek. Eminim senin için bir beslenme çılgınlığı hazırlamıştır."

Ash perişan bir halde Ridge'e baktı. Yaptıklarından çok utanıyordu. Ama Ridge ona koruyucu aileye geri dönmeyeceğine dair bir ipucu vermişti. Yine de geçen yıl onu sevmiş ve onunla ilgilenmiş olanların yerine bir yabancının gözlerinin içine bakmayı tercih edebilirdi.

Herkesi nasıl da hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir yıl önce West Ranch'e geldiğinde kahraman gibi karşılanmıştı - eyalette salgına neden olan ResVid virüsünden kıl payı kurtulmuştu, Kat'in hastaneyi ilk kez karantinaya almasına neden olmuştu.

Çiftliğin büyük kapılarından içeri girdiği andan itibaren, çiftliğin aşçısı Justice Kemp onu beslemiş, üzerine titremiş, öğle yemeğini hazırlamış ve en sevdiği yiyecekleri pişirmişti. Şimdi ise çiftliğe bir kahraman olarak değil, bir mahkûm olarak dönüyordu.

Batı'da asla kurtuluş bulamayacağından o kadar emindi ki, Ridge'in biraz sonra söyleyeceği şey onu neredeyse yere serecekti.

"Ailemizdeki yerini bulmanı istiyorum," dedi çocuğa, "ama bunu yapmak için aile *olman* gerektiğine inanıyorum. Aile olmak için de bir Batılı olmalısın - eğer istersen."

Ash, Ridge'in sözlerini dinlerken kafasını şaşkınlıkla salladı.

"Demek istediğim, Ash," dedi Ridge yavaşça ve net bir şekilde, "seni kendi oğlum olarak evlat edinmek istiyorum. Dördüncü ve en küçük oğlum."

Çocuğun gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Seni West ailesini oluşturan tüm iyi, kötü ve çirkin şeylerin yasal varisi yapmaktan gurur duyarım," dedi Ridge gözlerinde yarım bir gülümseme ve samimiyetle.

Yaşlı adam devam etmeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Evlat edinmek tüm sorunlarını çözmeyecek Ash," dedi. "Bazı Koşullar ne olursa olsun, hayat boyunca yanımızda taşıdığımız sıkıntılar. Ama eninde sonunda insan hayata ve etrafındaki insanlara ne vereceğine karar vermeli ve başkalarının ona ne verdiğini saymayı bırakmalıdır."

"Ash West olarak, hepimizle aynı güvensizliklere ve sorunlara sahip olacaksın, ama belki de bunu yaparken biraz daha huzurlu olacaksın."

Ash West!

Ridge, Ash'i omzundan alkışladı ve Cindy'ye kasada ödeme yapmak için masadan kalktı. Dışarı çıktıklarında otoparkın kenarında, çam ağaçlarıyla kaplı bir tepenin yanında bir bank vardı. Ridge eriyen karı fırçaladı ve ıslaklığa ve soğuğa aldırmandan oturdu.

Ash de aynısını yaptı.

İkili bir süre sessiz kaldı ve restoranın bitişiğindeki ormanda daireler çizen bir kartalı izledi. Akan suyun ve karın geride bıraktığı temiz havayı içlerine çektiler.

Ağaç sırasını işaret eden Ridge tekrar konuştu. "Kireçtaşının içinde büyüyen şu sırik çamını görüyor musun?"

Ash başını salladı. Wyoming'deki ağaçların kaç tanesinin her şeye meydan okuyarak kayadan başka bir şey olmadan büyüdüğünü hep merak etmişti.

"Köklerini yaymak için bulabildiği her çatlağı bulur," diye devam etti Ridge, "bir şekilde kayalık toprağa aldırmandan büyür. Sen de o çama çok benziyorsun."

ağaç, Ash. Temelin zor ve nankördü ama sen yine de büyüdün, dimdik ve uzun boylu."

Ash şaşkınlık ve utanç içinde başını eğdi, düzgün büyümediğini biliyordu.

"Sana daha iyi kökler öneriyorum Ash. Senin bir West olmanı istiyorum, kendi oğlum. West Çiftliği'nin ve onunla birlikte gelen her şeyin yasal varisi."

"Ama ben..." Ash söylemeye çalıştı. "Her şeyi berbat ettim efendim ve siz iyi bir adamsınız. Nasıl oğlunuz olabileceğimi anlamıyorum."

Ridge kuru bir kahkaha attı.

"Benim bütün çocuklarım zaman zaman her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardır," dedi. "Peki ya mükemmellik? Bunu asla başaramadım. Denemenizi tavsiye etmiyorum."

"Peki ya Gunnar?" Ash sordu.

"Gunnar'ın seninle ilgili iyi niyetleri var. Seni çiftliğe getirerek doğru olanı yaptı. Ama henüz baba olmadı; dişlerini o küçük yenidoğan üzerinde gösterecek. Colton daha koca bir yavru ve Pike'ın aklında başka şeyler var. Ama ben, henüz meraya bırakılmaya hazır değilim. Ve bence sen ve ben bunu başarabiliriz."

Ash uzun zamandır ilk kez bir umut duygusu hissetti. Parmağını koyamadığı başka bir şey daha vardı ama bu iyi bir histi.

"İstersen her şeyi olduğu gibi bırakabiliriz. Ama Gunnar, Pike, Colton ve Kat, hatta Justice, herkes senin aileye katılmanı yürekten onaylıyor, yani resmen," dedi Ridge.

O ve Ash birbirlerine dikkatle baktılar, birbirlerini ölçüp biçtiler.

"Sana söylemeliyim Ash," dedi Ridge, sesinde bir uyarıyla, "eğer senin gerçek, yasal baban olursam, şu anda olabileceğimden daha fazla işine karışacağım. Eğer hırsızlık yapacaksan, senin olmayan bir şeyi alacaksan, seninle aramız bozulacak."

Ridge'in huzurunda biraz daha dik oturan Ash'e bu adil bir anlaşma gibi geldi. Daha azını beklemiyordu. Belki de sınırları hoş karşılardı, diye düşündü boğazında bir rahatlama yumrusuyla. O kesinlikle

Ridge'in önünde ağlamak istiyordu ama gözyaşlarına engel olup olamayacağını bilmiyordu.

"Eminim bunu düşünmek istersiniz..." Ridge söylüyordu.

Ama daha düşüncesini tamamlayamadan Ash onun kollarındaydı ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ridge'in sarılmaları beceriksizce ya da garip değildi, deneyimli bir babanın sarılmalarıydı. Ve Ash'in ihtiyaç duyduğu kadar güçlüydü.

"Sorun değil evlat," dedi. "Uzun bir yolun oldu." Ash'in duyduğu tek şey "oğlum" kelimesiydi.

CHAPTER 37

P Paislee, Ike'ın ondan sonsuza dek saklanamayacağını biliyordu, bu tek odalı ahır kulübesinde değil. Çatı katında hava kararıyordu ve uzun süre resim yapmaya devam edemezdi.

Sonunda Paislee küçük yağ lambasını söndürdü, sonra pirinç yatağın yorganlarının altına girip bekledi. Uyuma isteğiyle savaşıyor, sonunda Pike'ın kaba yontulmuş merdivenlerden aşağı indiğini ve kanepeye uzandığını duydu. Son birkaç gecedir yaptığı gibi.

Paislee onun uyuduğunu düşünmesi için nefes alıp verişini sabit tuttu, sonra sessizliği bozdu.

"Resmini neden aileden saklıyorsun, Pike?" diye sordu. "Neden tutkunun peşinden gitmiyorsun?"

Pike onun sözleri karşısında sesli bir şekilde içini çekti ama cevap vermekte ağır davrandı. "Ben bir çiftçiyim," dedi basitçe.

Paislee nazıkçe ama kararlı bir şekilde, "Sen yetenekli bir sanatçısın ve... ve bir korkaksın," dedi.

Ona cevap vermedi. Aralarında uzanan sessizlikte, yükselen sıcaklıkta kar erimeye devam ederken dışarıda akan suyun sesini duyabiliyorlardı.

"Hayatındaki tek seçeneğin kiminle evleneceğin olduğunu mu sanıyorsun, Pike? Kendin de söyledin, bu tür şeylerin modası uzun zaman önce geçti," dedi Paislee.

Pike karanlıkta, "O zaman tam da bu konu hakkında konuşalım, Bayan Paislee Andrews," diyerek Paislee'yi konuyu açtığına pişman etti. "Evleneceğiniz kişiyi seçme şansınız var mı?"

Bir iki dakika sessiz kalma sırası Paislee'deydi.

Paislee yumuşak bir sesle, "Zach Bolton babamın çalışanı," dedi, "bana özenli bir eskortluk yaptı, beni tüm şehre götürdü. Yüzüğünü alıp sonra düşünmek bana çok kibarca geldi ama şimdi doğru şeyi yaptığımdan pek emin değilim."

"Anlıyorum," dedi Pike. "Neden emin değilsiniz?"

"Şey, beni öptüğünde..." Paislee söylemeye başladı.

"Dur bir dakika," diye araya girdi Pike. "Sen de beni öptün Paislee, hem de oldukça inandırıcı bir şekilde. Beni bir erkeği öpmekte özgür olan bir kadın gibi öptün."

Paislee, Pike bağırıyordu ama kızgındı, diye düşündü. Ve kızmaya da hakkı vardı.

"Ayrıca," diye devam etti Pike, "odanın diğer ucunda sana gülümsediğim gece galeride yüzüğünü takmıyordun. Buz ve kar yüzünden yarı ölü bir halde kapıma geldiğinde de yüzüğünü takmıyordun."

Paislee uysalca, "Haklısın," dedi.

Pike derin bir nefes aldı ve sesini yumuşatmaya çalıştı. Kendisi de incinmişti ama onu gerçekten incitmek istemiyordu. Yapmak istediği şey karanlıkta pirinç yatağa doğru ilerlemek ve Paislee'yi kollarına almaktı. Çatı katında paylaştıkları öpücüklerin tadına daha fazla bakmak ve onun içinde erimek istiyordu. Parmaklarının onun buklelerine dolanmasını istiyordu. Paislee'nin başka biriyle birlikte olduğunu bilmeden önce onun bedenine, kalbine ve ruhuna hissettiği kadar yakın olmak istiyordu.

Şüphesiz, o da aynı şekilde karşılık verecek ve her türlü ikilem ortadan kalkacaktı. Ama bu bir hata olurdu. Bir tutku anında verilen hiçbir karara güvenilemeyeceğinden emindi.

"Beni şaşırttın Paislee. İtiraf etmeliyim ki beni biraz fazla yaraladın," dedi Pike. "Aynı anda iki erkeğin sana aşık olmasına izin vermeyeceğini düşünmek isterdim."

Aşk kelimesini duyunca Paislee kalbinin Pike'a doğru atmaya başladığını hissetti. "Ben bunun üzerindeyim, Pike," dedi.

"Yemin ederim."

"Tek bildiğim, her erkeğin denenmekten daha iyisini hak ettiği," dedi. "Ve Zach Bolton için üzülüyorum."

"Ben de," dedi Paislee. "O sadece babamı memnun etmek istiyor, ben de sadece babamı memnun etmek istiyorum. Sen de öyle Pike. Bu nerede biter?"

Pike karanlıkta sessizce, "Gerçekten bilmiyorum," dedi.

Paislee, "Pike, sanatın da çiftlik kadar senin mirasın," dedi. "Bu bir hata değil, atalarından sana bir armağan. Kudretli Pickford West'ten."

Pike yine sessizdi. Tartışmalarının harareti azalmıştı, şimdi sadece gecenin sessizliğinde birbirine aşık iki yıldız arasındaki yastık muhabbetinin közüydü. Birinin ya da diğerinin ya da her ikisinin de derin bir uykuya dalması an meselesiydi.

"Hepimiz ebeveynlerimizin hayatlarımızı yönlendirmesine izin veriyoruz, ama ben bu dünyaya aynı şeyi yapmak zorunda olan bir çocuk getirmeyeceğim. Ya şimdi kalıpları kırar ve kendi kararlarımızla yaşarız ya da çocuklarımızın bizim için kirli işlerimizi yapmasına izin verimiz," dedi Paislee sessizce.

"Ama kimin çocuklarını kurtarmaya çalışıyorsun, Paislee?" Pike fısıldadı. "Benimkini mi, Zach'inkini mi?"

Paislee'nin sorusu karşısında içi ürperdi ve cevabı bildiğinden emindi. Ama bu onun kalbini kırıyordu.

"Tek bildiğim artık seninle evcilik oynayamayacağım, Pike." Paislee gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Ama bir gerçek ona bir çan kadar net çarpmadan önce değil.

Paislee, *zaten başkalarının istediği gibi biri olmak için çok çalışan bir adamım var, bir başkasına ihtiyacım yok*, diye düşündü. Sonra yastığına fısıldadı, "Eğer olman gereken adam olursan, Pike West, seni dünyanın sonuna kadar takip ederim."

Ertesi sabah Pike erkenden uyandığında odun sobasındaki ateşin sönmekte olduğunu gördü. Eriyen karın nemli soğuğu ahıra Paislee'nin yakalanmasını istemediği bir ürperti getirdi. Birkaç kütük eklemek için parmak uçlarında yürüdü,

Sonra onu rahatsız edip etmediğini görmek için başını çevirdi. Ama dans eden alevlerin ışığında yatağın pürüzsüz ve boş olduğunu görebiliyordu.

Bir kandil yakan Pike, düzgünce katlanmış kır elbisesini ve üzerinde duran küçük yağlı boya tabloyu gördü. Basit bir not okunuyordu,

Belki bir gün yollarımız tekrar kesişir.

CHAPTER 38

"C Bir aile toplantısı yapalım mı?"

Kat çiftliğin mutfağındaki masada oturuyordu.

Gunnar ve Colton, Ridge ve Ash ve fırından yeni çıkardığı ekmek pudingiyle birlikte herkese kahve dolduran Justice tarafından.

"Akşam yemeğine kadar bekleyebilir mi, Kat?" Gunnar bilmek istedi.

"Hayır, olamaz," dedi, "o zamana kadar uyumuş olacağım ve bunu hepiniz biliyorsunuz." Adamlar isteksizce başlarını salladılar. Adalet bile Kat'in ısrarı üzerine oturdu.

Kat, "Bu çiftliği çok seviyorum," dedi, "Randi'nin bu aile evine duyduğu sevgi her halinden belli, ama burayı benim de evim yapmam gerekiyor. Ve bu küçük bebek için de bir yuva. Yakında doğacak Ash *West* için de bir yuva."

Bütün adamlar gülümseyip başlarını salladılar. Colton onun koluna kardeşçe bir yumruk attı.

"Ash," dedi Kat, "belki de ben elimde not defteriyle etrafta dolaşıp her şeyi anlamaya çalışırken, sen de bazı değişim söylentileri duymuşsundur. Daha fazla alana ihtiyacın olduğunu hissediyorum; içinde büyüyebileceğin uygun bir süit. Çalışabileceğin ve biraz mahremiyete sahip olabileceğin bir yer."

Ash başını öne eğdi. Hatırlıyordu ve yoluna çıktığı için endişeleniyordu.

"Beni kovmak istediğini sanıyordum," dedi, "bebeğe yer açmak için."

Kat şaşkınlıkla ona baktı ve gözleri yaşardı. Çocuğun yetiştirme tarzından kaynaklanan ne kadar çok hayalet olduğunu fark edecek kadar zaman ayırmamıştı - tıpkı kendisi gibi. Herkesin daha bilinçli olması gerekirdi, diye düşündü utanarak.

Boğazında bir yumruyla Ash'in elini sıkmak için uzandı.

"Şimdi!" Dizginleri tekrar eline alarak şöyle dedi. "Siz West'lerin Tanrı'dan daha fazla parası var ve sizi duvarların yıkılacağı ve banyoların yenileneceği konusunda uyarıyorum. Bu çatının altında boyacılar olabilir, halılar gelecek ve Randi'nin bazı mobilyaları yeni döşemeler alacak."

Gunnar karısının açıklamalarına takdirle güldü.

"Bu benim eski dostum *Şerif* değil mi?" dedi. Ülkeye kanun ve düzen getiriyor."

"Bana neyin kutsal olup olmadığını söyleyebilirsin," dedi Kat, Gunnar'a gülümseyerek ama devam etti, "ama otuz yıldan sonra neredeyse her şeyin bakıma ihtiyacı var. Aşçı evinin bile."

Adalet telaşla başını kaldırdı.

"Şimdi Kat," diye itiraz etti Justice, "o babamın lanetlediği eski ocak bozulduğunda onu çalıştırmak için nereye tekme atacağımı biliyorum!"

"Dediğim gibi," diye devam etti Kat, "aşçı evinin de yenilenmeye ihtiyacı var."

Adamlar başlarını sallayarak onayladılar ve bir gözleri Ridge'in üzerindeydi. Çünkü Kat'in planlarına karşı çıkacak biri varsa, o da aile reisiydi.

Gunnar, Ridge'in kasabaya en yakın Batı arazisinin bir kısmından vazgeçme kararını ertelediği gibi *bu* konuda *da* *uyumak* isteyip istemeyeceğini merak etti. Bu konuda hâlâ bir karar çıkmamıştı ve bu da kasaba liderlerinin planlarını geciktiriyordu.

Ridge sonunda, "Kat," dedi ve herkesin endişeyle beklerken ona doğru bakmasına neden oldu. "Sen bu evin kadınısın. Haklısın, bu güncellemeler çok gecikti. İhtiyacın olan her türlü yardımı yaparım ya da sadece yolundan çekilirim."

Kat buruştu. Cesareti yerini onun nezaketine bıraktı.

"Teşekkür ederim baba," diye fısıldadı.

Ridge, oğullarının kahkahaları arasında, "Bana köşede bir yerde küçük bir oda yapın," dedi. "Belki ortalık yatışana kadar Adalet'le birlikte yaşarım."

"Müteahhitleri daralttım," dedi Kat, "ve her türlü tavsiye ya da girdiyi memnuniyetle karşılıyorum. Bunların hepsi benim için yeni. Chicago'da sahip olduğum tek şey bir okuma koltuğu ve sıcak bir tabaktı."

Bir anlık sessizlikten sonra Colton konuştu.

"Sana yardım etmeyi çok isterim Kat," dedi. "Sana zorbalık yapmayacağım ya da sorumluluğu üstlenmeyeceğim ama ekibinde yer almak benim için büyük bir zevk olur."

Herkes Colton'a şok ve şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" diye gruba meydan okudu. "Yapı mühendisliği ve mimarlık diplomalarım tozlanmaya yüz tutmuş durumda. Onları fırçalayıp kullanmak istiyorum, özellikle de Kat'ın dediği gibi duvarlar yıkılıyorsa. Belki West Ranch'te kiralık bir el olmaktan çok daha fazla işe yarayabilirim."

Toplantı dağılıp adamlar işlerinin başına dönerken Kat uzanıp elini bir kez daha Ash'in elinin üzerine koydu.

"Bir dakika bekleyebilir misin Ash?" Kat sordu. "Eve döndüğünden beri konuşacak zamanımız olmadı."

Eve döndük. Ash hâlâ Batıların onu kovmadığı gerçeğini aklından çıkaramıyordu - tam tersi! Burayı resmi evi ve ailesi yapmasını istiyorlardı. Ama yaptığı yanlışların sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kat'le ve ailenin her bir üyesiyle yüzleşmek de bu sürecin bir parçasıydı. Ridge'in de dediği gibi, bunun *bedelini ödemesi* gerekecekti. Yaşlı West ona, "Ama ben hemen arkanda olacağım," demişti.

"Biliyor musun Ash," diye söze başladı Kat, "bencil babamın ben küçük bir kızken beni terk etmesi yüzünden benim çocukluğum da berbat geçti."

Ash başını salladı. Kat'ın hikâyesinin bazı bölümlerini dinlemişti ve bu ona, henüz 11 yaşındayken onu büyükannesinin evine bırakıp bir daha geri dönmeyen kendi anne babasını düşündürmüştü. Kaç gün, kaç hafta, kaç yıl gözleri yaşlı bir şekilde pencereden dışarı bakmış, onların hırpalanmış Chevy'sinin garaj yoluna girmesini beklemişti?

"Doktor olarak elde ettiğim başarılar yetişkin hayatımın kağıt üzerinde iyi görünmesini sağlasa da," diye devam etti, "Gunnar'la tanışana kadar bastırdığım ve görmezden geldiğim tüm incinmiş duygularıma uzun uzun bakmak zorunda kaldım."

"Ama bu acılar hiçbir zaman geçmedi," dedi Kat. "Sadece çalkalandılar, büyüdüler ve hayatıma giren iyi şeyleri yok etmekle tehdit ettiler."

Ash başını kaldırıp Kat'e baktı ve onun kendisine ne söylediğini anlamaya çalıştı. "Bazen Ash, bu kötü duygular bizi hoşlanmadığımız şekilde davranmaya iter,

ama kontrol edemiyorum. Onlarla başa çıkmak için benim beklediğim kadar uzun süre beklemenizi istemiyorum."

"Ne yapmalıyım?" Ash, kötü hislerinin geçmesi için çaresizce sordu.

"Hastanede çalışan bir arkadaşımın tanışabilirsin - kendisi terapisttir. Bırak acının bir kısmını atlatmana yardım etsin," dedi Kat. "Sırrını saklayacaktır."

Ash, Kat'in önerdiği şeyi düşünerek başını salladı.

"Huzuru ve bakış açımı bulmama yardım etti Ash."

Ash bir yabancıyla konuşmayı düşündü ve emin olamadı. Ama 16 yaşında, tüm cevaplara sahip olmadığını kabul etmek zorundaydı. Birine güvenmeye başlamak zorundaydı.

"Bu konuyu Ridge ile konuşmama izin ver, tamam mı Kat?"

Kat onun cevabına gülümsedi ve Ash'in yeni babası Ridge West'e yaslandığını görünce gözyaşları dökülme tehlikesi geçirdi.

"Bu mükemmel bir sonraki adım Ash," dedi.

CHAPTER 39

Pickford West'in kaleminden, 1938

Bunca yıldır Addie ve bana ev sahipliği yapan eski ahır ve eve veda ediyorum. Uzun zamandır bir eyalet olan Wyoming'deki küçük West Gorge kasabası için yeni bir gün doğuyor ve biz onun büyümesinin merkezinde olmaya çağırıyoruz. Modern evimiz tamamlandı ve bize ılık ve su tesisatı sağlayarak kışları katlanılabilir hale getirecek. West Gorge'a yakın olmak yeni bakkala, okula ve hatta doktora yakın olmak anlamına geliyor. Sevgili eşimin birçok kez şiddetle ihtiyaç duyduğu ve yine ihtiyaç duyacağı bir şey. Ben, sağlıklı bir şekilde, büyüyen çiftliğimiz için yeni sınırlar ve çitler oluşturmaya çalışacağım. Eski Bluff'un geniş arazisini miras aldık ve kendimizinkine birçok kez ekleme yaptık. Yeni evimiz emeklerimizin meyvesini kutluyor, hayatın sunduğu tatlılığı tatmadan çalışmayalım diye. İlerleyen yaşında, yıllar önce yeraltında gömülü kalın kömür damarını terk ettiğim için pişmanlık duymadığımı beyan ederim. Karanlığın içinde saklanan kalın damara ulaşmak kolaydır ama neşe getirmez. Bunun aksine, akıntıda güneş ışığı gibi parlayan ince altın damarı çok daha üstündür. Çok az kişi tarafından görülse ve daha az kişi tarafından elde edilse de, ince damar değerlidir ve bir insanın harcadığı çabaya değer. Eski kulübede eski yöntemleri geride bırakırken, gelecek Batı nesilleri için dua ediyorum. Benim ve Addie'nin oğlunun ve torunlarının değerli olana değer vermeleri ve Yüce Tanrı'nın ayaklarımızın dibine, güneş dolu dereye yerleştirdiği ince iyilik ve mutluluk damarını aramaları dileğiyle. - *Pickford*

Pike kuru, narin mektubu yeniden katladı ve dikkatle çatı katından getirdiği kutuya, Paislee'nin daha önce okuduğu kutuya geri koydu. Bir yüzük paramparça olmadan önce onların rahat dünyası.

"O yüzük onun için değildi," dedi Pike yüksek sesle, başını sallayarak. Bir erkeğin böylesine canlı bir kadına aşkını sıradan bir tektaşla ilan etmesi onu aşan bir şeydi. Paislee şık ve zamansızdı, doğru, ama aynı zamanda kayan bir yıldızdı - bir şimşek ve onunla birlikte gelen gök gürültüsüydü.

Paislee deredeki altın damarıydı, güneşte parlıyordu ve Zach Bolton ona bir parça kömür teklif etmişti, diye düşündü Pike hayıflanarak. Ama belki de hikâyede anlatıldığı gibi bu *ekşi üzüm*dü. Belki de bu sadece acı bir kıskançlıktı, Pike bunu kabul edebilirdi.

Paislee'nin kendisinden başka bir erkeğin kollarında olduğunu düşündükçe kıskanıyordu.

Ahırdaki kanepede oturan Pike, Paislee'nin gittiğini öğrendiğinden beri yüzüncü kez toparlanmış yatağa baktı. Her seferinde onu hâlâ sıcak yorganların altında görebileceğini, belki de tartışmalarının sadece kötü bir rüya olduğunu düşündü.

Ve her bakışında, onun gitmiş olmasına bir kez daha üzülmüyordu.

Çatıdan eriyen kar damlalarını dinlerken Pike kendini soğuk ve yalnız hissediyordu. Sadece birkaç saat önce ahırda olmaktan ve çatı katında resim yapmaktan mutluydu. Ama Paislee görmezden gelinmesi imkânsız bir boşluk bırakmıştı; o doldurana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir boşluk.

Pike'a göre, bir daha burada ya da herhangi bir yerde mutlu olabileceğinden şüpheliydi. Ama bu konuda yapacak bir şey yoktu. Kadın evine ve nişanlısına dönüyordu, o da çiftliğe dönecekti.

Kendini, yaşlı Pick'in uzun zaman önce kömür madeninde hissettiği gibi kapana kısılmış hissediyordu. Çiftlik onun yeraltı karanlığının kalın damarıydı. İyi geçinmek için devam etmek kolaydı ama bundan hiç keyif almıyordu.

Pickford'un anlattığı vahşi ve yünlü hikâyeleri düşünen Pike, büyük büyükbabasına tahmin ettiğinden daha çok benzediğini fark etti. Pick işini yapardı, yapmak zorundaydı. Ama o da tıpkı Pike gibi dünyadaki altın damarını görmüştü. Bu çoğu kişi için görünmez bir ipti, ama nesiller boyu ayrı olan iki adama hitap ediyordu.

Her iki adam da dağlardaki ve ağaçlardaki ışıltıyı gördü ve bunu tuvale aktarmak için çağrıldıklarını hissettiler. Et ve kemiğin ötesini görebiliyorlardı.

sevdiklerinin ruhu. Pike, Randi'nin portresini çizerken onun gözlerini değil, ruhunu resmetmek için çok çalışmıştı. Paislee'nin ruhunu da görebiliyordu.

Pike, pirinç yatağın üzerinde özenle katlanmış kır elbisesine tekrar baktığında, ilk aşkını kaybetmenin acısını yüreğinde hissetti. Ama ne olursa olsun, ne yapması gerektiğini biliyordu. Ridge asla anlamayabilirdi ama Pickford anlayacaktı.

"Yanılmışım Pick; sen efsaneden çok insandın, tam tersi değil. Bunu şimdi görebiliyorum," dedi Pike boş odaya; eğer dinliyorsa büyük büyükbabasının hayaletine.

"Ben de efsaneden daha fazla insan olmak istiyorum," dedi Pike, o zaman dönüştüğünü hissettiği cansız *buhardan* daha fazla et ve kan olmaya karar verdi.

İnce altın damarını ve onu çağıran yaşam ısıltısını artık inkâr edemezdi.

Pike yatağa doğru yürüdü ve 1882'de Prim Andrews için yapılmış küçük tabloyu eline aldı. Okul bahçesi aşkı mı? Pike öyle düşünmüyordu. Pickford o genç kıza kendinden bir parça verdi, sonra çok zor bir karar daha verdi - Pike'ın saygı duyduğu bir karar.

Acıya doğru yürümek ve onun arayışını takip etmek.

CHAPTER 40

"**I** Böylesi daha iyi," dedi Paislee gözyaşları içinde kendi kendine, dikiz aynasında mürekkep gibi bir sabah gökyüzünden başka bir şey göremiyordu. Arkasına birden fazla kez baktı, umuyordu ki

Pike'ın peşinden koştuğunu göremezdi. Ama aynı zamanda, onu tam da bunu yaparken görmeyi umutsuzca istiyordu.

Onu çukurdan çıkardıktan sonra Paislee'nin dört tekerlekten çekişli Suburban'ı, Pike'ın ahırına giden iki şeritli yoldaki sulu karı çabucak temizledi.

Ve ondan uzakta.

West Gorge'a vardığında yollar çamurluydu ama gidilebilir durumdaydı. Daisy Shire'ın küçük bungalovunda durdu ve bavulunu kaptığı gibi hiçbir şeyi katlamadan giysilerini içine attı. Paislee, Pike'ın ahırında sessizce üzerine geçirdiği kot pantolonunu ve kazağını, ormandaki yürüyüşü sırasında yırtılmış ve çiğnenmiş olmalarına rağmen değiştirme zahmetine girmedi.

Telefonuna bakmak için bir dakikasını ayırdı, Zach'ten gelen ve neden iletişim kurmadığını merak eden birkaç mesajı görecektik kadar uzun bir süre. Mesajlar sıradan bir "hey bebeğim, seni özledim "den düşmanca bir "NEREDESİN? "e ve aradaki birkaç öfkeli duyguya kadar *tırmanıyordu*.

Paislee telefonunu bırakmak, aşkını ilan eden adamla arasına mesafe koymak istedi - artık kendisi gibi sadece bir zevk düşkünü değil, bir amacı olan bir adam olduğunu görebiliyordu.

Ne olduğunu sadece hayal edebiliyordu ama bu spekülasyon kanını dondurdu.

Paislee yüksek sesle, "Bu ne cüret," diye fısıldadı, Zach'in onun güvenliği ya da iyiliği için endişelenmediğini, onun yokluğundan rahatsızlık duyduğunu fark etmişti. Öfkeli mesajlarına tekrar bakmak onu rahatsız etti. Ama sonunda kandırıldığı cephenin ardını görebilecek kadar geri çekilmişti.

Kimdi bu yabancı?

Paislee, Zach'i görmezden gelerek Drake ve Pepper'a kısa bir mesaj gönderdi ve o gece çok geç saatte evde olacağını bildirdi. Ve beklememelerini.

Çarşafalarını Daisy'nin çamaşır makinesine attıktan ve küçük misafir odasını topladıktan sonra Paislee arkadaşına kısa bir not yazıp mutfak masasının üzerine bıraktı. Daisy'ye misafirperverliği için teşekkür ettikten sonra onu arayacağını söyledi. Kapıyı kilitledi ve arabasını Denver'a doğru çevirdi.

Saatler sonra Paislee kendi evine değil, Gigi'nin kapılı apartman dairesine geldi. Büyükannesi onun her zamanki cilalı hali olmadığını düşündü. Bir sokak kedisinin sürükleyerek getireceği bir şeye benziyordu. Gigi, Paislee'nin saçlarındaki odun dumanını görmezden gelerek kıza sarıldı.

Paislee yüzünü büyükannesinin kollarına gömerek, "Prim Teyze'nin küçük tablosunu verdim, Gigi," dedi mutsuzca.

Yaşlı kadın Paislee'de yaşlanmış birini gördü. Belki de Denver'dan ayrıldıktan sonraki günlerde büyümüştür, diye düşündü Gigi kendi kendine. Sessizce Paislee'nin babasının sosyete *dalkavuşuyla* olan nişanını yeniden gözden geçirmesi için dua etti ve bunu sormak istedi. Ama her şeyin zamanı geldiğinde ortaya çıkacağını bilecek kadar uzun yaşamıştı.

"Sorun değil, Kedicik. Sanırım bir nedenin vardı. Ayrıca," dedi Gigi, onu okşayarak ve yatıştırarak, "her şeyin bize geri dönmek için bir yolu vardır, eğer öyle olması gerekiyorsa."

CHAPTER 41

"**D**addy, millet, size göstermem gereken bir şey var." "Nedir o, Pike?"
Ridge, diğer herkesle birlikte Pike'ı takip etti.

Büyük oda.

Pike'ın buzların çözülmesiyle birlikte geri döndüğünü gördüklerinde şaşırmamışlardı ama genellikle çiftliğe geri döner ve sessizce rutin işine geri dönerdi. Bu sefer her nasılsa farklıydı. Pike, Kat'in aile toplantısı sona erdikten kısa bir süre sonra ön kapıya yanaştı ve çiftliğin büyük odasına götürdüğü birkaç büyük sandığı boşaltmaya başladı.

Sonra Pike duş aldı, üstünü değiştirdi ve ailenin dönmesini bekledi.

Herkes odada toplandığında, ateş yanarken ve lambalar büyüyen karanlığı yararken, Pike ailesinin önünde durdu.

Dikkatlerini duvara yaslanmış bir konsolun üzerinde duran, üzeri örtülü bir tabloya benzeyen şeye çekti. Pike yavaşça ve şefkatle çerçeveyi saran ve tabloyu koruyan ipek kumaşı çıkardı. Kumaş kaldırıldığında, Randi'nin altın sarısı saçlarının omuzlarından sarktığı tablodan sanki bir ışık huzmesi yayılıyordu.

Pike odanın her yerinden soluk sesleri duyabiliyordu.

Ridge daha da yaklaşmak için ayağa kalktığında nutku tutulmuştu. Gözlerini sevgilisinden güçlükle ayırabildi. Ama gözlerini ayırdığında Pike'ın gözlerini aradı ve sadece endişeyle karşılaştı.

"Bu muhteşem, Pike," dedi Ridge. "Ama anlamıyorum, bunu kim yaptı?"

"Neden baba..." Pike başladı, "Bunu annem için yaptım. O öldükten sonra."

Ridge, Pike'tan resme ve tekrar resme bakarken bir kez daha nutku tutulmuştu.

"Sen... sen..." Ridge konuşmaya çalıştı. "Onun ruhunu yakaladın, Pike. Onun özünü."

Pike'ın yüz ifadesi, babasının övgü dolu sözlerini dinlerken gevşedi.

"Pike," dedi Ridge oğluna şefkatle, "senin bir yeteneğin var. Tıpkı büyük büyükbaban gibi. Şu ana kadar Pickford'un eski resimlerini tamamen unutmuştum."

"Sanırım bir yeteneğim var," dedi Pike. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için bunu saklıyordum."

"Beni indirecek misin?" Ridge hayretler içinde kalmıştı. "Çiftlik sahibi olmayarak baba," dedi Pike. "Anlıyorum," dedi Ridge. Oturmak için döndü.

"Pike," dedi yavaşça, "eğer Batılı atalarımız gençken kendilerine dağıtılan eli oynasalardı, West Ranch diye bir yer olmazdı -Pickford da babası gibi doğu kıyısındaki kömür madenlerinde kalırdı. Ve genç yaşta ölürdü. Ama o hayalinin peşinden gitti. O takip ettiği için biz buradayız. Sen de kendi hayalinin peşinden gitmelisin Pike."

Ridge konuşurken odanın etrafına bakındı. Herkesin bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğuna inanıyordu.

Ridge, Gunnar ve Colton'la yeni oğlu Ash'in, sonra da ilk torununu taşıyan Kat'in gözlerini yakalayarak, "West Ranch ömür boyu hapis olmamalı," diye devam etti. "Bu bizim mirasımız -senin ve benim. Hepimize ait. Ama sürekli olarak mirasımızın çiftçilikten çok daha katmanlı olduğunu öğreniyorum."

"Bunu bana Randi öğretti," dedi Ridge, tablodaki resmini göstererek. "Bana başınızı eğip çalışmanın yeterli olmadığını gösterdi. Arada bir kafanı kaldırıp etrafına bakmalısın, etrafında neler var, kimler var, sığırlardan başka nelere dikkat edebilirsin?"

ve atlar. Batı Vakfı, annenizin bakış açımı genişletmesiyle doğdu. Şimdi yeniden genişlediğini görebiliyorum."

West ailesi Ridge'in devam etmesini beklerken sessizdi. "Randi'nin bu resmine bakınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. göğüs. Seninle gurur duyuyorum Pike," dedi. "Sakladığın başka tablolar da olduğunu tahmin ediyorum. Her birini görmek için ısrar ediyorum evlat."

"Bu hoşuma gider," dedi Pike. Sonra Paislee'nin kendisine verdiği küçük tabloyu çıkardı. "Önce size Pick'in 1882'de yaptığı bu resmi göstermek istiyorum."

Aile küçük manzarayı elden ele dolaştırıp arkasındaki duyguları incelerken, Pike Batılara Pickford'un kuzeye Wyoming'e gitmeden önce Denver şehrine yaptığı yolculuğu hatırlattı.

Onlara yolculuk sırasında Pickford ve Prim arasında gelişen dostluktan bahsetti ve Pick'in Prim'in üstü kapalı vagonda çizdiği -yerleşimcinin kulübesinde mükemmel bir şekilde korunan- ve veda tablosundaki kelimeleri açıklayan zaman aşımına uğramış eskizleri gösterdi. Genç kıza bir hediye.

Pike daha sonra ailesine Prim'in, fırtınada ahırın kapısında soğuktan ve buzdan neredeyse ölmek üzereyken ortaya çıkan Paislee Andrews'un atalarından biri olduğunu söyledi. Pickford'un tarihine dair yeni bilgilerle birlikte tabloyu nasıl getirdiğini anlattı.

Ridge küçük resmi inceleyip şaşkınlıkla başını sallayarak, "Olacağım," dedi.

Kat resme baktı ama Pike konuşurken onun yüzünü inceledi. Pike ve Paislee'nin galeri etkinliğinde birbirlerine nasıl baktıklarını hatırladı. Kat, ahırda başka nelerin ortaya çıkarıldığını merak etmekten kendini alamadı.

Paislee tabloyu bir hafta önce çiftliğe getirdiğinde Pike'ın Kat'in kocası olduğunu sanmıştı. Gunnar içeri girip Kat'i kollarına aldıktan sonra kızın yüzündeki rahatlama açıkça görülüyordu.

Paislee'nin çiftlikten ayrıldıktan sonra Pike'ı bulmak için yoldan dönmesine şaşmamalı, diye düşündü Kat, kar fırtınasının yaklaştığını bilmesine rağmen.

Aşık bir kadının düşüncesizce hareketiydi.

Büyük oda yavaş yavaş boşalırken Kat, Pike'la birlikte geride kaldı.

"Umarım resimlerinden birini satın alan ilk kişi olmama izin verirsin, Pike," dedi Kat. "Yeni sanatçıları desteklemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin. Önünde parlak ve kazançlı bir gelecek var."

Pike alçakgönüllülükle, "Bundan emin değilim," dedi.

"Biliyorum," diye gülümsedi Kat. "Senin hayranlarınla aynı sırada durmak istemiyorum."

Pike Kat'e baktı. "Söz veriyorum, ilk sen olacaksın," dedi. Kat memnuniyetle başını salladı ve dikkati dağılmış bir şekilde karnını ovuşturdu.

"Hayat devam ediyor Pike," dedi Kat. "West Ranch de öyle. Seninle ya da sensiz. Gunnar çiftliği gayet iyi yönetecek. Ash'i var, Colton'ı var ve Ridge de hâlâ ona destek oluyor. İhtiyacı olan insanları getirecektir."

Pike Kat'e baktı.

"Ama sadece sen kalbindekini resmedebilirsin, Pike," dedi, "ve ben senin kalbinde gösterdiğinden daha fazla şey olduğundan şüpheleniyorum."

Pike başını eğdi ve başını salladı.

"Paislee..." dedi sefilce. Birkaç gün içinde ne kadar çok sevdiği ve kaybettiği hakkında daha fazla bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu.

CHAPTER 42

Pike, West Ranch'e döndükten sonraki sabah hem mutsuz hem de sevinçliydi. Büyük aile mutfağında oturup soğumakta olan kahvesini yudumlarken bir yandan da pencereden vadiye bakıyordu ötesinde.

Vadinin arka bahçesi olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu; bu onun en eski anılarından biriydi. Peki yaşlı Pick vadiyi ilk gördüğünde ne düşünmüştü? Bir zamanlar Wyoming Bölgesi'nde bir geçit olduğuna dair duyduğu bir hikayeye dayanarak ülkeyi baştan başa dolaştı. Ve onu bulduğunda, nesillerin kaderini harekete geçirdi.

Pick muhtemelen her gün durup gördüğü manzaraların resmini yapmak için daha fazla zamanı olmasını diliyordu ama yapılacak işler vardı.

Bugün Pike, resim yapma konusundaki gizli tutkusunu ve yeteneğini ailesine açıklayarak omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Yine de rahatlama ve mutluluğunun ancak Paislee'nin yanında olmasıyla tamamlanabileceğini biliyordu.

Kız onun kapısına Tanrı'nın bir hediyesi gibi gelmişti ve o da ona buna göre davranmıştı. Ama kız ona hazır olmadığı şekillerde meydan okudu. Paislee'nin pek çok konuda haklı olduğunu fark etti ve onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi.

Artık seninle evcilik oynayamam, Pike, diye fısıldamıştı ona, ahırda birlikte oldukları son gece uykuya dalmadan önce. Ev kıyafetleri, rustik ortam, eski odun sobasında yemek pişirmek, hepsi

Bu unsurlar zihninde bir masal senaryosu yaratıyor gibiydi; Prim teyzesinin vahşi batıya yerleşirken yaşadığı hayatı yansıtan bir senaryo. Ve belki de zihninde yaptıkları tek şey buydu - sadece oyun.

Ama onun için öpüşmeleri gerçektir. Şimdi ve buradaydılar. Ve kurgudan başka her şeydi.

Pike genç hayatında birkaç öpücüğün tadına bakmıştı ve bunların çoğu eğlence içindi. Ama Paislee Andrews ile paylaştığı öpücükler, bir erkeğin hayatını ve geleceğini üzerine kurduğu türdendi.

Paislee şüphesiz şu anda Denver'daki evine dönmüştü ve belki de Zach Bolton'ın kollarındaydı. Onun kollarına atılıp Zach'in yüzüğünü parmağına takacağı düşüncesi Pike'in kalbini ve bedenini acıyla sızlattı.

"Soğuk yağmurda ıslanmış bir köpek kadar sefil görünüyorsun."

Pike başını kaldırdı ve Gunnar'ın mutfığa geldiğini gördü. İkisi için de taze bir fincan kahve doldurdu, sonra da yanına oturdu. "Geçen yıl karantineden sonra hastaneden eve döndüğümde yüzümdeki ifadenin aynısı," dedi Gunnar, "Kat olmadan."

Pike kardeşine baktı ve bu anı karşısında başını salladı.

Pike kardeşine, "*En son* o zaman perişan görünüyordun," dedi ve gülümsemeye çalıştı.

"Gunnar, "Herhalde şimdi çiftlikten ayrılacağın düşüncesiyle zavallı görünüyorumdur," dedi.

Pike itiraz etmeye başladı ama Gunnar elini kaldırdı.

"Pike, sanırım değişimi sevmiyorum," dedi Gunnar, "ve etrafımdaki her şey benim uyum sağlayabileceğimden daha hızlı değişiyor. Ama sen her zaman çiftliğin bir parçası olacaksın ve her zaman benim kardeşim olacaksın. Benim için önemli olan bu."

Pike başını salladı ve Gunnar'ın düşüncelerini toplamasına izin verdi.

"Yeteneklerinizle gurur duyan tek kişi babamız değil," dedi Gunnar. "Bu senin mirasın, tıpkı çiftlik gibi. Pickford sanatını *saklamadı* Pike, senin ve benim için ortaya koydu. Muhtemelen West Gorge'u resmedecek ve West Gorge'a yerleşecek zamanı yoktu, bu yüzden seçimini yaptı. Ve o fedakarlık yaptığı için siz de özgürsünüz... yani özgürsünüz."

Kardeşine bakan Pike, Kat ve bebeğin Gunnar'ın önceliklerini ne kadar değiştirdiğini fark etti. Bu yeni Batılar onu yumuşatmış ama aynı zamanda sertleştirmişti. Onu daha odaklanmış ve korumacı yapmıştı.

"Pekala," dedi Pike, "eğer istediğim gibi davranmakta özgürsem, o zaman size haber veriyorum."

Gunnar başını salladı ama boğazında bir yumru vardı, Pike bunu görebiliyordu.

"Ama Gunnar," diye devam etti Pike, "senin de bir adım öne çıkma ve kaderinde ne varsa o olma zamanın geldi."

Gunnar kardeşine kaşlarını çatdı.

"Bu ne olabilir, Pike?" dedi, sesinde meydan okumanın sert tonuyla.

Pike ağabeyinin gözlerinin içine baktı.

"Bu ailenin reisi," dedi küçük kardeş.

CHAPTER 43

"Authenticity, condition, and historical significance," Paislee, Zach'in yanından geçerken tedirgindi. Gece çok geç bir saatti. Yatağına girmek üzereydi ki kapının ısrarla çalındığını duydu, ve Burberry ekose pijamasıyla kapıyı açtı.

İçeri davet edilmeyi beklemedi.

"Ne... *Paislee mi?*" Paislee yırtık kot pantolonuyla yanından geçip giderken Zach şaşkınlıkla, çiftçi pazarında mum ve sabun satan hippilere benziyor, diye düşündü.

"Nerelerdeydin?" Zach onun ortadan kaybolmasına hak ettiğini düşündüğü öfkeyi bulmak için çabaladı ama hazırlıksız yakalanmıştı.

"Dedim ki," Paislee Zach'in gözlerinin içine bakmak için döndü ve konuşurken parmaklarını kaldırdı, "Orijinallik. Durum. Tarihsel önem. Bunlar bir tablonun değerini belirleyen faktörlerden sadece *üçü*. Tablonun konusu ve ressamın geçmişi gibi başka faktörler de var."

"Tamam..." Zach hâlâ yetismeye çalışıyordu.

"Eğer *bana* biraz ilgi gösterme zahmetine katlansaydın bunu bilirdin. son altı ay içinde ilgi alanlarını genişletti" dedi.

Zach kaşlarını çatarak, "Bu çılgınlık Paislee," dedi. "*Kamp mı yapıyordun?* Yanmış lokum gibi kokuyorsun ve... şey, vahşi görünüyorsun. Seni böyle gören oldu mu?"

Zach pencereye doğru sıçradı ve görünüşte paparazziler için aşağıya baktı.

"Saçmalamayı kes, Zach," dedi Paislee. "Umarım Denver muhabirlerinin beni yırtık pantolonla bulmaktan daha önemli haberleri vardır."

"Bebeğim..." dedi ona doğru dönerek.

"Bana öyle seslenme," dedi Paislee.

"Bütün bunları çözebiliriz ba... tatlım," dedi Zach. Sanki kız yatıştırması gereken deli biriymiş gibi avuçlarını açmıştı. "Sanatı sevdiğini biliyorum. Seni dinliyorum. Bundan şüphe etmene neden olacak her ne yaptıysam, gerçekten özür dilerim."

Zach'in düşünceleri bir pinpon topu gibi oradan oraya zıplıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Kontrolün kendisinde olmadığını hissetmekten hoşlanmıyordu, özellikle de Paislee söz konusu olduğunda. Kendisi harcanabilir biriymiş gibi devam etmesine izin veremeyeceği kadar çok şey tehlikedeydi. Sanki ilişkilerinde *güç ondaymış* gibi.

Wyoming'e yaptığı küçük gezintiyi hoşgörüyü karşılamış, yüzüğünü eline takıp eve dönmeden önce sanat satın almak istediğini düşünmüştü. Ama durumu yanlış değerlendirmiş olabilirdi. Kız yüzüğünü takmamıştı ve Zach, kızın kendisini tamamen reddedebileceğini düşünerek paniğe kapılmıştı. Zach'in FSB'yi yönetme planları iyi hesaplanmıştı ve Paislee Andrews çok önemli bir bileşendi.

Dokunaklı Paislee yerine Poppy Andrews'un peşinden gitmeliydim, diye düşündü Zach büyük bir pişmanlıkla. Poppy bir rakam insanıydı ve bu nedenle mantıklı düşünürdü. Ama belki de bu nişanı kurtarmak için çok geç değildi.

Bildiklerinle devam et, dedi kendi kendine, Paislee'nin gücünün tükenmesini bekledi. Onun bir kez daha makul ve kalıplanabilir olmasını bekledi.

Zach ellerini Paislee'nin kollarına koyarak, "Şimdi," dedi. Kızın dağınık saçlarını ve parçalanmış kazağını görmezden gelmeye çalıştı. "Neden gidip kendine sıcak bir banyo yapmıyorsun, kendini daha iyi hissedeceksin. Sonra bize çay yaparsın ve konuşuruz."

Paislee konuşurken Zach'i izledi ve sözleri karşısında kaşlarını çattı. Sözde nişanlısının kendisi için yapmasını istediği her şey, Pike West'in onun için -bir yabancının nezaketiyle- yaptığı şeylerdi. Ama o, Pike West'i

Zach konusunda açık konuşmayarak ondan şüphe etmesine neden oldu. Pike onu iki erkeği pamuk ipliğine bağlı tutmakla suçlamıştı ve haklıydı da. Şimdi muhtemelen ikisine de sahip olamayacaktı.

Zavallı yalnız zengin kız.

Pike'ın güvenini geri kazanmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu konuda çok mutsuzdu. Pike West gibi bir adam satın alınamazdı. Ve Zach Bolton gibi bir adam en yüksek teklifi verene giderdi - bunu şimdi görebiliyordu.

"İstersen sanattan ya da modadan konuşabiliriz," dedi Zach, babasının kulüpteki ahbaplarına karşı kullandığı yapmacık ses tonuyla, "ya da sana FSB'deki son darbemi ve babanın bunu kutlamak için beni nasıl yemeğe götürdüğünü anlatabilirim."

Zach, Paislee'nin sessizliğini teslimiyet olarak algıladı ve artan bir güvenle devam etti.

"Kendine küçük bir atıştırma ve çay yap," diye kandırdı, "ve *eğlenceli bir şey* hakkında konuşalım - sen ve ben için Columbine Clubhouse'da bir nişan partisi. Pepper gazeteye ilan vermek için bekliyor."

Zach ellerini bıraktı ve ondan uzaklaştı. Dumanlı saçlarının kokusunu bir kez daha aldı ve onu mücevherleri ve makyajı olmadan görmekten hoşlandığından emin değildi. Bu, gerçeklik sandviçinden şu anda iştahının olduğundan daha büyük bir ısırdı.

Paislee nefes verdi ve Zach bunu onun tavizi olarak kabul etti. Bir fatihin hınzır gülümsemesiyle gülümsedi. "Hadi git şimdi," dedi Zach elini sallayarak. "Bir banyo yap. Çünkü şu haline bak, berbat durumdasın."

Geri tepen Paislee yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Ama daha da kötüsü, bunun sadece birkaç hafta önce normal karşılayacağı bir tokat olduğunu bilmesiydi. Bu adama nasıl razı olmuştu? Paislee tiksintiyle başını salladı. Zach'ten ve kendinden.

Pike önemli olduğunu düşündüğü her şeyin ötesine bakmış ve onun ruhunu ve aklını görmüştü. Pike'ın annesinin resmini hatırladı ve bir gerçek ona çarptı. Resim Randi'nin güzel yüzü olduğu için değil, Pike bir annenin koşulsuz sevgisini çok zekice resmettiği için güzeldi. Bir şekilde, elle tutulamayan bir şeyi, bir duyguyu tuvale dökmüştü. İşte sanat buydu. Paislee'nin kalbi kabardı. Belki de ilk kez hayattan, sanattan ve etrafındaki dünyadan öğreneceği daha ne kadar çok şey olduğunu anladı.

Ama Pike West sayesinde bildiği bir şey vardı.

"Hayır, yanılıyorsun. Ben ateşli bir pislik *değilim*," dedi Paislee küçük bir kahkaha atarak, Zach'in yüzüğünü masanın üzerine koyarken. "Ben *mükemmelim*."

CHAPTER 44

"W "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Marta, elinde bir fincan limonata kokteyli tutarak, "kar fırtınasının bu bebek partisini tamamen iptal etmemize neden olur."

"Şu bebeğe bakılırsa fazla vaktimiz yok," dedi June ağzına tatlı ekşi bir köfte atarken.

Kat, West Gorge'a bakan 22 numaralı dairesinde şöminenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Kasabadaki kadınlar, arkadaşları, onun onuruna bir bebek partisi düzenliyorlardı. Karın sıcak güneşin altında erimesinden birkaç gün sonraydı ve Kat rengarenk hediyeler, kurdeleler ve fiyonklarla dolu bir masanın önünde oturuyordu.

Daisy Shire kreş için bir çocuk kitabından çerçeveli bir illüstrasyon getirmişti.

Marta ve June bir bebek yorganı üzerinde birlikte çalışmışlardı.

Arlene Arndt ve Shep, Kat'in patronu, ona pahalı bir bebek arabası aldılar.

"Sana bir köpek yavrusu getirecektim," dedi Jaycee, "ama sana seçeceğin bir köpek için kupon vermeyi düşündüm." Jaycee kasabada genç bir veterinerdi ve hayvan barınağının kurucusuydu. Josh Quell'le son bir yıldır düzenli olarak çıkıyordu.

Tüm kadınlar bu yorum karşısında inledi ve güldü.

"Hayır Jaycee," dedi Marta Teyzesi, "bebek evcil hayvanlar bir an için sevimli olabilir ama Kat'in elleri *bir tanesiyle* yeterince dolu olacak."

Kat kabul etti.

"Bırak da bu bebekle kendimi toparlayayım Jaycee," dedi. "Sonra konuşabiliriz."

"Eğer bu bebek kız olursa," dedi hastanedeki hemşire Jackie, "umarım ona benim adımı verirsiniz - en azından kısmen. Ne de olsa Gunnar'la randevunuz olmasaydı bebek de olmazdı."

Bütün bayanlar güldü.

"Doğru," dedi apartman yöneticisi JaneAnn, "duyduğuma göre neredeyse ikinci bir buluşma olmuymuş."

"Karantina olmasaydı," dedi Marta gülerek. "Ama hastane lobisindeki ilk tartışmalarından anladığım kadarıyla..."

"Mmm hmm," diye katıldı June.

"...Gunnar ve Kat arasında aşk kıvılcımları uçuşuyordu," diye sözlerini bitirdi Marta.

"*Bir şeylerin* kıvılcımları uçuşuyordu," diye onayladı June.

Kat, kocasıyla ilk buluşmasını hatırlayınca kızardı.

Kat gülümseyerek, "Artık o küçük randevu elbisesine sığabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Biraz zaman tanıyın," dedi bir bayan korosu.

"Muhtemelen senin olduğun gibi *nefis* olduğunu düşünüyordur," dedi Marta, bir başka iyi huylu kahkaha korosuna.

Kat pastasından bir ısırık almak için arkasını döndü; aslına bakılırsa Gunnar onun oldukça lezzetli olduğunu düşünüyordu. Ama aşk hayatlarının sohbet konusu olmasını istemiyordu. Ne de olsa yakında anne olacaktı. Biraz daha anaç davranmaya başlaması gerekmez miydi?

Bunun yerine, Gunnar'ın bebeğini taşımak bir şekilde ona kendini nefis, seksi ve arzulanır hissettirmişti. Ve güçlü. Evlilik ve hamilelikle ilgili tüm önyargılarına meydan okuyordu, şükürler olsun! O ve kocası hâlâ yeni evliydiler.

Gunnar geçenlerde ona "Cildin... ıslıl ıslıl," demişti, sadece onun bildiği şekilde kıvrımlarını izleyerek. Vitaminler ya da Justice'in yemekleri sayesinde saçlarının her zamankinden daha gür ve dalgalı olduğunu biliyordu. Her neyse, buna itiraz edecek değildi.

Sabah çiyindeki olgun bir şeftali gibi hissediyordu.

Gunnar'ı düşünmek bile saate bakmasına, küçük bebek hediyelerini görmek ve onları kendisi için çiftliğe geri götürmek üzere 22 numaraya gelmesine kadar geçecek saatleri saymasına neden oluyordu. Ama şimdi birlikte bir süre dairede kalabileceklerini düşünüyordu.

Marta ona, "O büyük, kaba kovboy ellerinde o küçük şeyleri görene kadar bekle," dedi. "Seni eritecek."

Kat, Gunnar'ın ellerini düşündükçe gerçekten de eriyordu. Bir an önce kafasını toparlaması gerekiyordu.

"Kim Bebek İsmi Bingo oynamak ister?" Jaycee gruba sordu. "Ben!" Kat cevap verdi, biraz fazla hızlı olduğundan şüpheleniyordu.

Neyse ki, Jaycee'nin oyunları sohbeti bir değişiklik getirecekti. Belki pembe yanakları normale dönerdi.

Daha sonra, #22'de Gunnar ile karanlıkta konuşurken, Kat'e birkaç gün önce Pike ile yaptığı konuşmadan bahsetti ve Pike'ın çiftlikte olmasını özleyeceğini itiraf etti.

"Pike hiçbir zaman gerçekten orada değildi," diyor Kat. "Aynı odada olsa bile her zaman milyonlarca kilometre uzaktaydı."

"Mmm," dedi Gunnar, gevşek bir anlaşma yoluyla.

"Kat," dedi, öyle bir sesle ki, kız oturup dinlemek istedi, keşke bedeni işbirliği yapsaydı.

"Gunnar?" Kat cevap verdi, ses tonundan önemli bir şey için hazırlandığını hissediyordu.

"Son zamanlarda West Ranch hakkında çok konuşuluyor, buranın bir 'ömür boyu hapis cezası' olmaması gerektiği falan. "Pike'ın resimlerini yapmak için ayrılması ve Colton'ın başka yollarla - onu uzaklaştırabilecek yollarla - dahil olmak istemesi ve babamın ilgisinin azalması..."

Kat yakın zamanda Gunnar'la çocukları hakkında konuştuklarını ve onların hayatta seçenekleri olmasını istediğini hatırlıyordu. Gunnar'ın aklında çok şey olmasına şaşmamalı.

"Peki," diye devam etti, "sana sadece olmamız gerektiğini düşündüğün başka bir yer olup olmadığını sormak istiyorum. Senin gözünde yapmam gereken başka bir şey,

o kadar."

"Yapmak istediğin başka bir şey var mı, Gunnar?" Kat sordu. "Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi. "Koşmak dışında hiçbir şey yapmak istemedim. Çiftlik. Her sabah nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşünerek uyanıyorum. Şimdi, sen yanımdayken..."

"Anladığımı kadarıyla West Ranch'i seviyorsun," dedi Kat kesin bir ifadeyle.

"Hayır, *seni* seviyorum Kat," dedi. "Sen ve bebek benim önceliğimsiniz; her zaman da öyle olacaksınız. Benimle ve yaptıklarımın gurur duymanı istiyorum."

Kat sertçe yutkundu. Kocasıyla ve onun olduğu adamla çok gurur duyuyordu. Bunu ona daha sık söylemeliydi, böylece bir daha asla şüphe duymayacaktı.

"West Ranch'i sevmek sorun değil, Gunnar. Başından beri sevdiğini biliyordum," dedi Kat, kolunu onun sıcak göğsüne dayayarak. "Oradan başka bir yerde olmanı beklemiyorum. Ayrıca, ben de burada ya da hastanede değil, çiftlikte daha fazla zaman geçirmeye karar verdim."

Gunnar şaşkınlık ve telaş içinde doğruldu. Kat'in yüzünü görebilmek için başucu lambasını yakmak üzere uzandı. Gözlerini kıstı ama gözleri alıştığında ona gülümsedi.

"Ne diyorsun sen?" Diye sordu.

"Sadece..." diye söze başladı, "Çiftlikte olmayı seviyorum. Burası evimiz, bizim evimiz. Daha önce hiç *evde* olmak istememiştim ama bu hızla değişiyor."

Gunnar elini büyüyen ve kıpırdanan bebeklerinin üzerine koydu.

Kat, "Genç bir kız olduğumdan beri çok ama çok çalışıyorum," dedi. "Başarının ve güvenliğin peşinden koştum. Seninle tanışana kadar hırslarımdan vazgeçebileceğimi hiç düşünmedim. Kendimi çok güvende hissettiriyorsun ve benimle ilgileniyorsun. Başka şeylerle ilgilenmek için kendimi özgür hissediyorum."

Kat, Gunnar'a doğru eğildi ve Gunnar onun sırtının küçük kısmını okşarken gözlerinin içine baktı.

"Hastanede Shep Arndt ile konuştum," diye devam etti Kat, "bu kışki uzun doğum iznimden sonra, bir süreliğine yarı zamanlı olarak işe geri dönüyorum. Josh Quell, Bulaşıcı Hastalıklar Departmanı'nda çalışmaya devam etmek için fazlasıyla yeterli ama bu bebeğe sadece bir kişi annelik yapabilir. Ben de senin yanında olmak istiyorum."

Gunnar Kat'in bu sözleri karşısında sessiz kaldı ama içinde taşıdığı tüm endişe ve kaygılardan tamamen sıyrıldı. Kalbi uzun zamandır ilk kez dolu ve hafif hissediyordu.

"Yani," dedi şakacı bir şekilde, "demek istediğin, kardeşim gibi yaşamak için güzel resimler yapmayı denememi istemiyor musun? Kim bilir, belki yaşlı Pick bana da yaratıcı genlerinden biraz vermiştir."

Kat bu görüntüye içtenlikle güldü. Adamın haritalarında, karalamalarında ve notlarında çizdiği çubuk figürlerini görmüştü.

"Günlük işini bırakma Kovboy," dedi ve parmaklarını adamın dalgalı saçlarında gezdirip onu şefkatli bir öpücük için kendine çekti.

CHAPTER 45

T Denver'daki Andrews evi tarihi kayıtlarda yer alan bir malikaneydi. Drake R. Andrews IV'e miras kalmıştı. ve iyi bir şekilde muhafaza etti. Son eklemeler arasında üst düzey bir mutfak ve solaryum yer almaktadır. Her ikisi de yakın zamanda bölgesel bir mimarlık dergisinde yer aldı.

Mile-High City'nin, 150.000'den fazla milyonerin yaşadığı bir kasabada ailesinin hâlâ önemli olduğunu bilmesini istiyordu.

Drake en büyük kızının, kaçık annesinin onu gönderdiği her neyse, o hayali görevden dönmüş olmasından memnundu. Kızının şehri terk ettiğini görmekten mutlu değildi, özellikle de Zach Bolton'ın ona teklif ettiği yüzüğü takmadığı için. Döndüğünde Paislee süitine kaçtı ve günlerce ortalıkta görünmedi.

Ortaya çıktığında, bir kez daha temiz ve şık görünüyordu ama yine de perişan haldeydi. Ve hala yüzüğü takmamıştı.

Zach Bolton Drake için bir oğul gibiydi; ya da en azından bir oğlu olmasını hayal ettiği gibiydi. Yaşlı adam bunu resmileştirmek istiyordu.

Genç adam bir köpekbalığının finansal içgüdülerine sahipti ve FSB'ye çok para kazandırmıştı ama *Paislee Anlaşmasını* kapatmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Drake, Andrews ailesinin tüm zenginliklerini ve haklarını, Drake'in her zaman istediği oğul olarak çocuğa bahsetmek istiyordu.

Drake Andrews soyunda erkek varis bırakmayan ilk kişi olmak, günümüzde önemsiz bir şey gibi görünse de, bu onu

geceleeri uyanık.

Sevgili karısı Pepper'ı suçlamıyordu, tabii ki suçlamıyordu - o bir *canavar* değildi. Bu onun kendi gizli başarısızlığıydı. Zach Bolton'ın işe yarar bir çözüm olabileceğini düşündü. Ama Paislee top oynamıyordu. Buna şaşmamalıydı; üç kızı da her zaman kendi istediklerini yapmıştı.

Paislee resim satın almak ve sanat galerilerini ziyaret etmek için dolaştı.

Sage binlerce dolarını harcayarak alt katlarına bir ses stüdyosu kurmuştu, böylece kendi müziğini kaydedip miksleyebilecekti - sanki dünyada zaten yeterince müzik yokmuş gibi.

Sadece Poppy finans konusuna ilgi gösteriyordu. FSB'de onun gelecek vaat eden değerli bir stajyer olduğu söyleniyordu. *Elbette gelecek vaat ediyor*, diye düşünmüştü Drake ama söylememişti. *Babası buranın sahibi*. Poppy bu yolda devam ederse muhtemelen bir gün buranın sahibi olacaktı. Ne de olsa FSB'yi bir müzisyene ya da sanatçıya teslim edemezdi, değil mi?

Ama onlar iyi kızlardı.

Drake Paislee, Poppy ve Sage'in büyürken her arzularını ve her dileklerini yerine getirmişti ama bu onları şımartmamıştı. On iki yaşına geldiklerinde sınırsız harcama yapabilecekleri altın kaplama kredi kartları vardı. Pahalı dekoratörlerin kızlarının sürekli değişen hayallerinin yaşam alanlarını yaratmalarına izin vermişti. Ve her yıl Noel günü seçtikleri yeni bir araba gelirdi.

Bu aşırılıklarına rağmen Paislee, kız kardeşlerine asil bir örnek teşkil eden iyi kalpli bir kızdı. Halka açık her etkinlikte ailesini zarafet ve şıklıkla temsil etti ve Denver'da yaşayan bazı zenginlerin çocukları gibi basında hiçbir zaman kötü bir şekilde yer almadı.

Arkadaşları Brookings ise sürekli olarak *Denver Daily* gazetesinin sosyal sayfasında ikizler Babs ve Duke'ün alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış fotoğraflarıyla uyanıyorlardı - Babs'in gözlerinin altından rimel akıyordu; Duke'ün saçları yüzüne dökülüyordu. Son zamanlarda, Columbine Kulüp Binası'ndaki Brookings'lere gülümsemek, her şey yolundaymış gibi davranmak bile büyük bir angarya haline gelmişti. Genellikle karısına bıraktığı bir işti bu.

Pepper'a gelince, ilk onayından sonra Zach Bolton'ı umursadığından emin değildi.

"Kızımızı gerçekten mutlu etmiyor, bunu şimdi görebiliyorum," dedi ona. "Çocuğa Paislee'den daha çok vurulmuş görünüyorsun."

Kadınlarla dolu bir evde tek erkek olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki? Eğer Zach değilse, o zaman kim, hangi erkek aileye girmeye çalışırdı?

Drake Pepper'a, "*Araya girenlere* ve servet avcılarına karşı korunmalıyız," demişti, "bunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun."

Pepper'ın öz babası, tek kızına kur yaparken Drake'i çok zorlamıştı. Gerçi kızın vakıf fonu Andrews'un servetinin yanından bile geçmiyordu. Yine de Drake, Pepper'a delicesine aşıktı ve bu aşk hiç soğumamıştı. Bu yüzden sonraki sözleri acı vericiydi ama doğrudu.

"Kalplerine zorla giremeyiz Drake," diye karşılık verdi Pepper. Sonra daha yumuşak bir sesle, elini onun elinin üzerine koyarak, "Bırakalım aşkın zevklerini yaşasınlar. Yanlış kocanın yanında uyanmanın pişmanlığını değil."

Hiç bilmediğim bir pişmanlık, Pepper sevgi dolu gülümsemesiyle ona ilettili.

Drake karısının haklı olduğunu biliyordu ama kalbi kırıldı. Dokuz metrelik kurşun camlı ön kapılarının ziline çaldığını duyduğunda kısa süreli bir umut ışığına kapıldı. Sanki Zach gelip Paislee'nin ayaklarını yerden kesecekti, hem de sonsuza dek.

Ancak güvenlik ekranındaki görüntü farklı bir adamı gösteriyordu ve Drake'in kalbi yine sıkıştı. Kovboy çizimleri ile dikkat çeken sarışın ve uzun boylu adam, kot pantolonla pahalı bir özel dikim gömlek giymişti. Elinde Denver şapkası değil, otantik bir western şapkası tutuyordu, diye düşündü Drake. Ve bu doğru olabilir miydi? Kovboyun kolunda eski bir Vacheron Constantin saat mi vardı?

Drake *bu saatin en az yirmi bin dolar değerinde olduğunu* biliyordu.

Adamın elinde sarılı küçük bir paket de vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Drake kovboya kapıyı açarak, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

CHAPTER 46

"**I** Seni burada gördüğüme şaşırdım, Pike," dedi Paislee. "İyi görünüyorsun."

Ve öyle de oldu, diye düşündü, kalbi onu Andrews'un evine. Bugün saçlarına fazladan zaman ayırdığı ve bulutlu ruh haline daha uygun olan büyük boy sweatshirt yerine yeni deri botlarla güzel bir yeşil ipek elbise giydiği için mutluydu.

Gıcır gıcır beyaz gömleği kot pantolonunun içine düzgünce sokulmuştu ve elbise botları giymişti. Denver erkeklerinin Cumartesi bifteği için kulübe giderken giydikleri türden. Pike'ın saçları düzgün ve kısaydı. Ahırda geçirdikleri günler boyunca yüzünde uzayan altın sarısı sakalını tıraş etmişti; yumuşak, hafif pürüzlü kirli sakal, Pike'ın onu öptüğünde hissettiği duyguları daha da artırmıştı.

Paislee o öpücüklerin anısını silmek için başını salladı ve çatı katında kendini özgür hissettiği gibi onun yüzüne dokunma isteğiyle savaştı.

"Kahve?" Kadın hızla ayağa kalkarak ona sordu.

Hizmetçi solaryuma bir tepsi kahve getirmiş, giderken de Fransız kapılarını arkasından kapatmıştı.

"Sen de iyi görünüyorsun Paislee," dedi Pike. "Aslında çok güzelsin."

Gözlerini onunkilerden ayıramıyor ve saçlarının kalın dalgalarına dokunmayı arzuluyordu. Ahırını paylaştığı o basit öncü kızdan geriye kalan tek izler bunlardı. Diğer her şeyin yerini, yetiştirildiği zarif, şık kadın almıştı.

Ama Paislee nedense daha yaşı görünüyordu. Gözlerinde bir kızdan çok bir kadın vardı.

Pike yapmak için geldiği şeyi yapmaya cesareti olup olmadığını merak etti - bu Paislee, benekli kahve cezvesinin sıcak sapını tutmak için kır elbisesinin eteğini kullanan ev kızı kadar cana yakın olmayabilirdi.

Paislee'nin antika gümüş kahve fincanından kahve doldurup, manikürlü elleriyle ona telkari porselen bir fincan uzatmasını izlerken bunları düşündü. Sol elinin, ahırdarken çantasından düşen nişan yüzüğünü takmadığını fark etti. Kalbini kıran yüzük.

"Pickford'un tablosunu geri vermeye geldim," dedi Pike sonunda. "O haklı olarak sizin ailenize ait."

Bu haber Paislee'nin yüreğini ağzına getirdi. Adamın farklı bir nedenle gelmiş olmasını umuyordu.

"Bunu aileme gösterdim," diyor Pike, "ve onlara Pick ve Prim'in yıllar önceki hikâyesini anlattım. Oldukça şaşırdılar. Onlara Pick'in Colorado'ya giderken Prim'in çizdiği eskizleri de gösterdim."

Paislee gülümsemeye çalıştı.

"Onlara gösterdiklerinin hepsi bu mu?" O sordu.

"Hayır, değil," dedi Pike yavaşça. "Aileme annemin portresini ve hem Pickford'un hem de benim birkaç portremi gösterdim. Onlarla resim yapma isteğim hakkında da konuştum ve istifamı verdim. Sanırım artık bir çiftlik sahibi değilim."

Paislee sertçe başını kaldırıp Pike'ın yüzüne baktı. Sevinç ve beklentinin yanı sıra bir parça korku da sezdiğini düşündü.

İçgüdüsel olarak onun elini tuttu.

"Senin adına çok mutluyum Pike," dedi. "Dünyaya sunabileceğin çok fazla yeteneğin var."

Pike sadece onun kendi elindeki küçük eline bakabildi. Andrews'ların kapısına vardığından beri ilk kez umut hissetti ve onu bırakmaması için ona sıkıca tutundu.

"Biraz korkuyorum Paislee," dedi.

"Öyle mi?" Güçlü, uzun boylu kovboya inanamayarak sordu. "*Neyin?*"

Pike onun sorusuna biraz güldü.

"Başarılı olmaktan korkuyorum," dedi, "başarısız olmaktan korkuyorum - bütün kış resim yapıp aptallık ettiğimi fark etmekten, bildiğim her şeyden uzaklaşmaktan korkuyorum..."

Paislee onun içini döküşünü izledi ve elini daha sıkı tuttu.

O zaman doğrudan ona baktı, kahverengi gözlerini kendi mavi gözleriyle tuttu.

"En çok da seni bir daha görememekten korkuyorum, Paislee Andrews," dedi.

Ağzı şaşkınlık ve zevkle açık kaldı. Midesi bir takla atar gibi yuvarlandı.

"Beni tekrar görmek istiyor musun, Pike?" Hâlâ onun cevabından korktuğu için fısıltıyla sordu.

"Sadece her sabah ve her gece," dedi. Elini nazikçe çekerek onu kendine doğru yaklaştırdı. "Aradaki her dakika."

Kızın nutku tutulmuştu, o da devam etti.

"Bir düzine tencere su kaynatmam gerekse bile banyonu hazırlamak istiyorum. Seni sıcak tutmak için ayaklarına yün çoraplar giydirmek istiyorum. Seni bir sandalyede oturmuş, kucağında bir yorganla beni resim yaparken izlerken görmek ve bana batının büyük ressamlarını anlatırken duymak istiyorum. Sana bir fincan çorba getirmek istiyorum."

Paislee afallamıştı ama yavaşça gülümsedi.

"Arabayı dinlemek ve duvarlarımıza asmak için ne bulduğunu görmek istiyorum. Benzin deponu doldurmak istiyorum, böylece tekrar yola çıkıp duvarlarımız için daha fazla resim satın alabilirsin."

Paislee inanamayarak başını salladı.

"Sana milyonlarca duvarı olan bir ev inşa etmek istiyorum Paislee, böylece mutlu olabilirsin."

Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da ağlıyordu.

"Seni tanımak ve seninle yaşlanmak istiyorum. Seninle kavga etmek, sonra öpüşmek ve barışmak istiyorum. Ve seni asla... asla... ahırda beni terk ettiğin o sabahki gibi yatağımızda eksik bulmak istemiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Paislee, lütfen eve gel!" "Ev nerede, Pike?"

"Nerede olursak olalım."

Paislee gözyaşları için ya da kovboyun dudaklarının kendi dudaklarına değmesi için konuşamadı. Kendisini karanlık ve yalnız bir hayata sürüklemekle tehdit eden nişan yüzüğünü iade etmiş, başka hiçbir ilişkisi olmayan bir kadın olarak onun öpücüklerine özgürce karşılık verdi.

Pike onu kucağına çekti ve yüzünü sevgilisinin yumuşak dalgalı saçlarına gömdü ve sonra sadece duymayı hayal ettiği sözleri fısıldadı. "Kar yağmak üzere Paislee, ve ben de karda mahsur kalmayı planlıyorum. Yerleşimcinin ahırını. Kış boyunca resim yapacağım ve bahara kadar çiftliğe dönmeyeceğim. Hazırlanmak için fazla zamanım yok," dedi Pike. "Tüm malzemelerimi toplamam gerekiyor. Listemde eksik olan tek bir şey var..."

Paislee'nin kalbi ahırdaki konuşmalarını, uzun kıştan önce tüm erzaklarıyla birlikte bir eş ya da koca aramaya giden öncülerini hatırlayınca yerinden fırladı.

"Sana sormaya geldiğim korkunç bir şey var, Paislee Andrews," dedi Pike, sevmeye başladığı mütevazı gülümsemesiyle.

"Hayır, değil Pike," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Bana sor."

Onun teşvikiyle Pike Paislee'den nazikçe ayrılarak önünde diz çöktü. Paislee şok içinde parmak uçlarını dudaklarına götürürken, Pike Randi West'in koleksiyonundan kendisine miras kalan elmas ve yakut yüzüğü uzattı.

Pike, annesinin bu güzel yüzüğü bir gün karısının almasını istediğini biliyordu.

"Benimle hemen şimdi evlenir misin Paislee? Gelip benimle ahırda balayı yapar mısın ve ben uzun, soğuk kış boyunca resim yaparken evdeki ateşin yanmasını sağlar mısın?"

Paislee, Pike'ın sorusu karşısında sevinçle güldü.

"Bu teklifin pek çok parçası var," dedi, "ve evet, hepsini kabul ediyorum."

Pike ayağa kalktı ve yüzüğü onun parmağına taktı. İkili odanın ortasında sarılıp dönerken, kırılan elmaslar ve yakutlar solaryumun kesme cam pencerelerinden süzülen güneşi yakaladı ve onlar öpüşüp birbirlerine sarılırken etraflarını saran dans eden yıldızlar yarattı.

Büyülü, romantik bir kar küresinin içinde dönen kar tanelerine benzeyen yıldızlar.

Paislee yüzüğe hayranlıkla bakarken, Pike yakutların kendisine onun değerli kalbini düşündürdüğünü ve bu kalbi asla kırmayacağını söyledi. Elmasların ise onu çevreleyecek ve birlikte geçirecekleri hayat boyunca koruyacak olan gücünü hatırlattığını söyledi.

"Bu eşsiz bir yüzük Paislee," dedi Pike, "çünkü dünyada senin gibi kimse yok."

Kısa bir süre sonra Pike müstakbel eşinden ayrıldı ve Drake Andrews ile deri ve cevizden yapılmış çalışma odasında konuşmaya gitti. Paislee'nin annesi ve kız kardeşlerinin arkasından odaya girdiklerini, yeni yüzüğü ve mutluluğu karşısında sevinç çığlıkları attıklarını duyabiliyordu.

Pike West, West ailesinin Wyoming'deki mirasını, sahip oldukları büyük arazileri ve Paislee'ye her gün, istediği tarzda bakacak olan vakıf fonunu yavaş yavaş anlatana kadar Drake taş suratlı bir şekilde oturdu.

Pike ona, "Biz onurlu ve sadık insanlarız, efendim," diyerek Drake'in duruşunu biraz yumuşattı.

"Kızınızın iyi yetiştirilmiş olmasını takdir ediyorum," diye devam etti, "sizi ve Bayan Andrews'u büyük dünyada çok iyi temsil ediyor. Paislee'nin benim ailemin bir parçası olacağı gibi ben de sizin ailenizin bir parçası olmayı umuyorum."

Drake uzun boylu kovboya -uzun boylu *milyarder* kovboya- bir kez daha baktı ve fikrini değiştirdi.

Bu her zaman istediği oğluydu. Artık görebiliyordu!

Bu kovboy Zach Bolton kadar kurnaz değildi ama belki de Paislee'nin seçimi daha iyiydi. Zach'ten daha yakışıklıydı.

Yıldız çalışanının yapamadığını yaptığı için kovboy saygısı. Kızının kalbini satın almamış, kazanmıştı.

Drake daha önce kapılarından içeri giren kovboyu gören kızının yüzünü düşündü. Belli ki aşık olmuştu. Drake şimdi Paislee'nin Zach Bolton'a muhtemelen onun iyiliğı için nasıl tahammül ettiğini görebiliyordu ve bu talihsiz ilişkiyi teşvik ettiğı için utanıyordu.

Pike Wyoming'deki çiftlik hakkında daha fazla konuşup Andrews ailesini baharda ziyarete davet ederken, Drake gizlice Zach Bolton'ı FSB'nin Hong Kong ofislerine transfer etme planları yapıyordu; böylece kariyerini Drake'in gölgesinden uzakta ilerletme şansı olacaktı.

Drake kimsenin eski sevgilisinin ortalıkta dolaşmasına ihtiyacı olmadığını düşündü. Ayrıca, son zamanlarda Zach'in menajeriyle konuşmuş ve Zach'in son iş anlaşmalarındaki rolüne yeni bir ışık tutmuştu. Belki de Zach'in Drake'i inandırdığından daha azdı.

CHAPTER 47

T o tekerlekler . EVLİLİK taşındı hızlıca için ve zengin Andrews ailesi. Onların bağlantıları ve para üstesinden gelemezdi. Pike'ın gelişinden sadece beş gün sonra, Gunnar ve Kat, doktorunun tereddütlü onayıyla, Ridge, Colton ve Ash ile birlikte kiralık bir jetle Denver'a uçtular.

Four Seasons'daki odalarına yerleştikten kısa bir süre sonra bir limuzin onları Andrews'ların saray gibi evindeki aile yemeğine götürdü.

Pepper telefonda Kat'e, "Sadece küçük bir aile toplantısı, Doktor West," dedi.

Kat, Andrews'ların çok nazik olduklarını düşündü. Varışta, ev sahipleriyle tanıştıktan sonra, eski tanıdığı Paislee'yi yeni kız kardeşi olarak sıcak bir şekilde selamladı. "Çiftlikte başka bir kadın daha olmasından ne kadar memnun olacağımı bilemezsin."

Paislee, "Pike ve ben bir gün orada olacağız, sanırım," dedi ve Kat'e kış için planlarını anlattı. Daha sonra Kat'in ayakları ağrıyana ve rahat bir sandalye bulmak için yalvarana kadar Kat'e Andrews sanat koleksiyonunu gezdirdi.

Ridge ve Gigi birbirlerine sokulmuş, ortak aile geçmişleri hakkında konuşuyorlardı. Hem West'ler hem de Andrew'ler, Paislee'nin West Gorge'a yaptığı ziyaret sayesinde miraslarının birkaç eksik parçasını tamamlamışlardı ve ikisi de bunu yapmaktan memnundu.

Poppy ve Sage, Colton ve Ash ile çabucak arkadaş oldular ve onlara oyun odasını, müzik stüdyosunu ve solaryumu gezdirdiler. O kadar uzun süre yoktular ki Pepper sonunda kızlarına bir mesaj göndererek onları geri çağırdı.

"Gençler olmadan parti olmaz," dedi onlara.

Ertesi gün, seçkin Columbine Clubhouse'un özel bir odasında, Andrews ve West'ler düğün töreni ve resepsiyon için bir kez daha bir araya geldi. Gelin, tozlu gül rengine karamel bir elbise giymişti. Saçları tepede toplanmıştı ve yüzünü çerçeveleyen lüleler vardı.

Fildişi ipek topuklu ayakkabılar giyen kadın, Paislee'den hiç ayrılmayan damadının bakışlarından uzak değildi.

Pike ise klasik bir siyah smokin giydi ve siyah oniks bolo kravat taktı.

Düğünleri iki aileyi bir kez daha bir araya getirdi: bankacılar ve çiftçiler. Ataları yıllar önce aynı at arabasıyla batıya gitmişlerdi.

Batılı seçkinlerdi; zengin miraslarına bağlı, geleceklerine güveniyorlardı.

Dans ve yemek sırasında Gigi yeni sırdaşı Ridge'e doğru eğildi. "Ailelerimizin 1882'den beri kaderle bir randevusu var, Ridge," dedi Gigi sevinçle. Yaşlı kadın sessizce vasiyetini yeniden yazıyor, özellikle de içtenlikle onayladığı yeni çiftle cömert davranıyordu.

"Demek öyle, hanımefendi," dedi başını hayretle sallayarak. "Demek öyle."

Çiçekleri, kadınların üzerindeki elbiseleri ve Paislee'nin parmağındaki yüzüğü gören herkes bunun uzun zamandır planlanmış bir etkinlik olduğunu düşünebilir. Gerçekten de Pepper'ın *Denver Daily* ve *West Gorge News*'a gönderdiği basın bülteni ve nişan fotoğrafı, aceleye getirilmiş zaman çizelgesi hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Denver'dan Drake R. Andrews IV ve eşi Pepper, kızları Paislee'nin Wyoming West'lerden Pike West ile evlendiğini duyurmaktan memnuniyet duymaktadır. Pike, Ridge West ve merhum Randi Lynn West'in oğludur. Gelin ve damat, açıklanmayan bir balayının ardından West Gorge, Wyoming'de ikamet edecekler.

Annesi ona düğünden bir gün önce gazetede çıkan ilanı gösterdiğinde PISLEE GÜLDÜ. Bir kere, Babs ve Duke Brookings'le ilgili son dedikodular ilk kez iç sayfalara taşınmıştı.

"Açıklanmayan yer mi?" Paislee sordu. "Gerçekten anne."

"Pike'la bütün kış ormanda bir *ahırda* balayı yaptığınızı söylersem kulüpte başımı dik tutamam. Kulağa hiç hoş gelmiyor Paislee," dedi Pepper.

Pepper kızıyla birlikte *çeyiz* alışverişine çıktığında Paislee'nin kot pantolon, bot, uzun iç çamaşırı ve sıcak tutan taytlarla flanel elbiselerden oluşan bir batarya seçmesi karşısında yeterince dehşete düşmüştü. Annesi bütün gün güneş gözlüklerini takmıştı, Saks'ın içinde bile.

Pepper, "Bu benim için olması gerektiği kadar eğlenceli değildi," diye suratını asmıştı.

Paislee annesi için üzüldü ve yazın düzgün bir düğün partisi için geri döneceğine söz verdi. "Ya da bir bebek partisi," diyerek Pepper'ın ağzının açık kalmasına neden oldu.

Genç gelin adayı daha sonra annesini teselli ederek *tüm* düğün iç çamaşırları uzun ya da flaneldi.

Ama Paislee, Pike West'le geçireceği balayında sıcaklığın kutsal kase olacağını ilk elden biliyordu. En azından, diye düşündü sevinçle, kocası bu sefer pirinç yataktaki yorganların altında ona katılacaktı.

CHAPTER 48

W

Gelin göz kamaştırıcı olsa da Gunnar, vücudu saran hamile elbisesi giyen Kat'ten gözlerini alamadı

İlk buluşmalarında, çocuklarının annesi olmayacağına yemin ettiği zaman giydiği elbiseyi anımsatıyor.

Ne kadar da yanılmış!

O muhteşemdi ve Gunnar onu her geçen gün daha çok seviyordu. Gunnar dünyaya bir çocuk getirmek için sabırsızlanıyordu. Ebeveyn olmaktan korkuyordu ama Kat yanındayken her şeyi yapabileceğini hissediyordu. Buna çiftliğin sorumluluğunu üstlenmek ve Batı Mülkleri hakkında kararlar almak da dahildi.

Ve babalık.

Yine de şimdilik, ailelerinin sadece ikisinden ibaret olduğu bu son gün ve gecelerin kıymetini biliyordu.

Dans ederlerken, adam onu cesaret edebildiği kadar sıkı tutarak ayaklarındaki baskıyı azaltmaya çalıştı. Kız da ona omuzlarını sıkıca tutarak karşılık verdi. Adam romantik odada onun sırtını ve yanlarını okşamaktan kendini alamadı.

"Çok güzel bir çift değiller mi?" Gunnar'a sordu. "İki zarif ceylan gibi."

"Bu gece gördüğüm tek zarif güzellik sensin," dedi ona. Son bir yıl içinde Kat'e verdiği tüm mücevherler arasında hiçbirisi, hamileliğinde tam bir kabullenişle ve tamamen vazgeçerek taktığı kıvrımların parlaklığıyla kıyaslanamazdı.

"Düşünsenize, bir yıl önce kendimi dünyada yapayalnız hissediyordum ve şimdi büyüyen ailemize bir bakın," dedi Kat, gözleri mum ışığında akmayan yaşlarla parlıyordu. "Senin ve benim için önümüzde çok güzel şeyler var, Gunnar West."

Bunu söylediğinde Gunnar'a bir duygu dalgası çarptı ve yüzünü ondan saklamak için kalın buklelerini buruşturdu. Neden kendisinin de gözlerinin dolduğunu açıklayamadı. Bir ya da iki kez dökülmeden bu kadar mutluluk nasıl zapt edilebilirdi ki?

SADECE BİRKAÇ METRE UZAKTA, Pike dans ederlerken Paislee West'i kollarında tuttu ve karısının geyik kahverengi gözlerine baktı.

"Pişman mısın?" Cevabı bildiğini umarak ona sordu.

Onun buz mavisi gözlerine ve yarı kovboy gülümsemesine baktı ve ona biraz daha aşık oldu.

"Bugün yaptığım şey biraz çılgınca, sence de öyle değil mi?" dedi başını hafifçe sallayarak, "seninle bir anda evlenmek."

"Bu bir dürtü değil, kaderdi," dedi gülümseyerek. "Pickford ve Prim bizi 1882'de bir araya getirdi. Eğer bu aşka giden en uzun yol değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Paislee gülümsedi ve onu usulca öptü. "Benim tatlı kocam," dedi onun kulağına.

"Mmm," dedi Pike, sadece kendisinin duyabileceği hafif bir inilti çıkararak.

"Paislee," dedi gözlerinin içine bakarak, "eğer *tam olarak* emin değilsen, kışı ahırda geçirmek için acele etmemize gerek olmadığını bilmeni istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Yani," diye devam etti, "eğer herkes gibi Bahamalar'da ya da Paris'te balayı yapmayı tercih edersen, seni istediğin yere götürebilirim. *Dünyanın* neresi olursa. Döndüğümüzde resim yapmaya başlayabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu.

Pike, "Eşim Paislee West için her şeyi yaparım ve yapacağım," dedi.

Paislee onun bu açıklaması karşısında biraz ürperdi. O artık gerçekten onun karısıydı.

"Peki, bu durumda..." diye söze başladı.

Pike kendini planların değişmesine hazırladı ve sözünü tutmaya yemin etti. Karısını mutlu etmek istiyordu ve onun isteklerini kendi isteklerinin önüne koymaya kararlıydı. Onunla her zaman aynı fikirde olmasa bile.

"Bu durumda," dedi Paislee tekrar, onun gözüne takılarak, "Sana doğrusunu söylemeliyim ki Paislee *Andrews* Bahamalar'a gitmek isterdi ama Paislee *West*, en tatlı, en seksi kovboy, en tatlı küçük ahırda geçireceği kış balayına hazırlanmak üzere."

Pike kalbinin daha hızlı attığını hissetti ve karısına daha sıkı sarıldı.

"Pike," dedi, "Denver'da babamın kızı olarak tüm hayatım boyunca ilgi odağı oldum. Sadece seninle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Meraklı gözlerden uzakta senin karın olmayı öğrenmek istiyorum. Seninkiler hariç tabii."

Kız başını kaldırıp ona gülümsediğinde, Pike onun dürüst sözleri ve kendisine duyduğu güven karşısında boğazında bir yumru hissetti. Onun mutluluğunun sorumluluğunu taşıyan bir koca olmanın büyüklüğü onu derinden etkiledi.

"Seni çok seviyorum Paislee," dedi. "Bugün benimle evlendiğin için teşekkür ederim."

"Benim için geri döndüğün ve beni eve getirdiğin için teşekkür ederim, Pike," dedi.

CHAPTER 49

B Ertesi sabah Four Seasons'taki brunch'a dikkatli gözler ve yorgun gülümsemelerle gidildi. Batılar ve Andrews arasında, önceki gece kimse fazla uyumamıştı. Batılar

Colton ve Ash hariç West Gorge'a geri uçacaktı. Genç adamlar bir gün daha kalacak ve Pike'ın Land Rover'ını onun için Wyoming'e geri götüreceklerdi.

Ama önce birkaç fincan kahve daha içecekler ve rehberleri Poppy ve Sage ile Denver'ı gezmeye çıkacaklardı.

Bay ve Bayan Pike West de birkaç gün daha Denver'da kalacaklardı.

Drake, "Yeni oğlumu şehirde göstermek istiyorum," dedi. Pike iyi huylu bir şekilde kabul etti.

Ayrıca Paislee ve annesinin daha yapacakları çok alışveriş ve bavul hazırlama işi vardı. Suburban'ı sanat kitapları, romanlar, sıcak tutan giysiler ve uzun kışı geçirmelerini sağlayacak rahat yatak takımlarıyla tıka basa dolacaktı.

Paislee ayrıca uzun pil ömrüne sahip yeni bir dizüstü bilgisayar almak istiyordu.

"İki ailemizin tarihini yazmayı deneyebilirim," dedi herkese.

Pepper kızının balayı planları karşısında gözlerini devirmemeye çalıştı. Drake'e baktı ve "eski moda" balaylarını hatırladı,

Her öğleden sonra havuza giderken yeni bir bikini, her akşam yemeğe giderken de yeni ve güzel bir elbise giyyordu.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Pepper kuru bir sesle.

DÖRT ANDREWS'in baharda West Ranch'i ziyaret etme sözü vermesiyle Ridge, Kat ve Gunnar vedalaşarak Drake ve Pepper'a Denver'da geçirdikleri harika zaman için teşekkür ettiler. Ayrıca çok kısa bir süre öncesinden haber vererek bir araya getirdikleri güzel düğün hafta sonu için de.

Limuzin onları havaalanına geri götürmek için bekliyordu ve Kat uyumak için sabırsızlanıyordu. Ama aklında Pepper ve Drake'in West Gorge'a gelişi ve ardından çiftlikteki konuk odalarını yeniden dekore edişleriyle ilgili düşünceler dönüp duruyordu.

Belki de misafir evini de yenilenecekler listesine eklemesi gerekecekti.

Paislee, Pike'ın çiftlikteki süütünin yenilenmesinde söz sahibi olmak isteyebilirdi ama Kat nedense ikisinin baharda döndüklerinde sadece ara sıra ziyaretçi olacaklarına inanıyordu. İçgüdüleri üzerine kumar oynayacak ve bu kış bu boğayı boynuzlarından tutacaktı.

Tek umudu, West Gorge kasabasının şu andan ilkbahar çözülmesine kadar herhangi bir salgından uzak kalmasıydı; kafasında başka pek çok şey vardı. Neyse ki küçük kasaba, virüsleri uzak tutmak için önerdiği önlemleri kabul etmişti.

Her dükkan ve mağaza, en ufak bir rahatsızlığı olan ya da kendini risk altında hissedenlere maske kullanmalarını şiddetle tavsiye ediyordu. Kasabanın dört bir yanına el dezenfektanı istasyonları yerleştirilmişti.

Artık charter uçağında olan Kat yerleşti ve her şeye rağmen uyuyabileceğini düşündü. Aynı şeyi yapmak üzere olan Gunnar'a baktı. Umarım ona ne düşündüğünü sormazdı, çünkü "el dezenfektanı" demek istemiyordu. Ama gözleri kapanıyordu.

Huzurlu görünüyordu, diye düşündü. Ve mutlu.

Gunnar son birkaç gündür omuzlarında West Ranch dünyasının ağırlığı olmadan daha uzun boylu duruyordu. Kat nedenini bilmiyordu ama bundan memnundu.

Belki de bunun Pike'ın günlük çiftlik işlerini gerçekten bırakmasıyla bir ilgisi vardı. Kat, Pike'ın ayrılma korkusunun Gunnar'a ağır geldiğini biliyordu - belki de gerçekliği kabullenmek daha kolaydı.

Bunun Kat'in bebekle birlikte ayrıldıktan sonra çiftlikte daha fazla onun yanında olacağını açıklamasıyla bir ilgisi olabilirdi. Çiftlikteki ofisinde daha fazla tıbbi araştırma yapacaktı. Ve daha fazla geceyi evde değil, onların yatağında geçirecekti. Gunnar bir şey söylememişti ama bunun zaman zaman onu rahatsız ettiğini biliyordu.

Bebegın gelişi yaklaştıka, Gunnar kk ailesini bu kadar ayrılıkla koruyamayacağını hissetti.

Her neyse, kendini daha fazla geliştiriyor gibi görünüyordu. Wests'e ve çiftliğe liderlik etmek için adım atıyordu ve bu ona yakışıyordu. Eğer izin bekliyorduysa, bir şekilde izin almıştı, diye düşündü Kat, kendini derin bir uykuya dalmış hissederken.

Kk uçağın motorları, sonbahar gökyüzüne doğru havalanmadan önce daha hızlı ve daha hızlı taksi yapmaya başladığında vınlamaya başladı. Birkaç dakika içinde Mile-High City'nin üzerinden uçarak, her şeyin mümkün göründüğü güzel, baştan ıkarıcı Wyoming'e geçeceklerdi.

Korkunç tanışma randevuları aşka, aşk da bebelere ve gelecek nesillere dnştı.

Sorunlu genç çocuklar sevilen aile yeleri oldular.

Güzel kadınlar, karda mahsur kalmış sanatçıların kapısına dayandı ve sadece birkaç hafta sonra muhteşem gelinler oldular.

Sırada ne var? Kat bu soruyu kendine derin, onarıcı bir uykuya dalarken, uçak kabininin basıncı onu daha da derine iterken sordu.

Sırada ne var?

CHAPTER 50

Eu yıl West Gorge kasabası Mart ayının ikinci haftası için bir "ilkbahar çözülme" partisi planladı. Bazı yıllar kasaba bahar kuzusundan çok *kış aslanını* yaşıyordu. Ama bu

Bu yıl, yorucu kar yağışının ardından zavallı kasabalılara acıyan hava işbirliği yaptı.

Kat, bebeği nemli soğukta uzun süre dışarıda bırakmak istemediğinden, West ailesini şenlikler için kasabada erkeklerin temsil etmesine izin verdi. Küçük bayan Willow Trudy West dört aylık gürbüz bir bebektir ama ilk kez anne olan Kat biraz korumacı olma hakkını saklı tutuyordu.

"Yine de temel atma törenlerinde olacak, değil mi?" Gunnar kapıdan çıkarken sormuş, Kat de onaylamıştı. Karısı ve kızıyla toplum içinde görünmeyi seviyordu.

"Takviminde yazıyor ve bunu hayatta kaçırmayacağını söyledi," diye yanıtladı Kat ve çiftliğin ön kapısını kapatmadan önce kocasına bir öpücük verdi.

Gerçekten de temel atma törenleri West ailesinin tamamının hazır bulunacağı ilk halka açık etkinlik olacaktı. En büyüğü Ridge'den en küçüğü Willow'a ve en yenisi Ash West'e kadar.

Pike ve Paislee West bile, kısa bir süre önce yerleşimcinin ahırından çiftliğe doğru çamurlu bir yürüyüş yapmış olduklarından, yaklaşan törenlerde hazır bulunacaklardı.

Kat, ikilinin birbirlerinin yanında rahat olduklarını ve aileleriyle birlikte olmaktan -en azından dozunda- keyif aldıklarını gözlemledi. Yeni evliler

Paislee'nin tüm kalbiyle onayladığı yeni döşenmiş süitlerine kaçacaklardı.

"Detaylara çok önem veriyorsun Kat. Yeni al renkli damask yorgan gelinliğime çok benziyor," diye övündü Paislee. "Fanila ve yünle geçen bir kıştan sonra lüks ipek çarşafları görmenin ve hissetmenin ne kadar ferahlatıcı olduğunu bilemezsin!"

Kat bu iltifattan memnun oldu. Baldızının muhteşem gelinliğini yeni yatak takımıyla tamamen yansıtmayı planlamıştı.

Kat ön kapıdan dönerek bebeği dinledi ve sadece kutsanmış bir sessizlik duydu. Nefes vererek, yeni boyanmış fuayeye, geniş ve heybetli alana ve kış boyunca inşa ettiği aile fotoğrafı duvarına hayranlıkla baktı.

Pepper Andrews tarafından çiftliğe gönderilen, Gunnar ile kendisinin çerçeveli büyük bir düğün fotoğrafı ve Paislee ile Pike'ın bir başka düğün fotoğrafı vardı. Pepper ayrıca Batı'nın erkekleri Ridge, Gunnar, Pike, Colton ve Ash'in güzel bir fotoğrafını da göndermişti ve bu fotoğraf duvarda önemli bir yere sahipti. Kat aksi takdirde Colton'ın yeterince temsil edilmeyeceğini düşünüyordu ve bunu istemiyordu.

Ardından, Ash'in resmi olarak evlat edinildiği gün adliyede Ridge ve Ash'in bir portresi çekildi. Kat, yeni baba ve oğlu çekmek için bir fotoğrafçının hazır bulunmasını sağladı ve Daisy Shire fotoğrafı onun için çerçeveletti.

Diğer bir fotoğrafta ise kış evlat edinme töreninde hazır bulunan tüm aile - Pike ve Paislee hariç, ama ailenin aşçısı Justice Kemp de dahil- görülüyordu. Justice, Ash'i neredeyse dibe vurduran virüsün ardından onu sağlığına kavuşturduğu için kendisini takdir etmişti ve muhtemelen haklıydı da.

Ne olursa olsun, Justice'in genç Ash West ile özel bir bağı vardı. Bu da birkaç ay sonra emekli olup güneye, kız kardeşinin yanına taşınacağı zaman ona veda etmeyi daha da zorlaştıracaktı.

En yeni portrelerden biri, Kat ve Gunnar'ın bebek Willow ile birlikte West Gorge şehir merkezindeki bir stüdyoda çekilen portreleriydi. Willow, üç aylıkken

babasının güçlü kollarında otururken başını yukarıda tutabiliyordu. Bu elbette Kat'ın en sevdiği şeylerden biriydi.

Ancak duvarın çapası orijinal bir Pike West tablosuydu; güzel ve çok özlenen Randi West'in ışıltılı portresi. West Ailesi'nde sahip olduğu önemli konum göz önüne alındığında, duvardaki önemi daha da artıyordu.

Kat, West ailesine, Randi'nin kişisel ofisine ve şimdi de West Vakfı'nda liderlik rolüne adım atarken Randi'nin el izinin ağırlığını hissetti.

"Randi, keşke burada olup bana rehberlik etseydin," diye fısıldadı Kat tuvalin üzerindeki zarif yüze.

Pike'ın tuvali, Daisy Shire'ın tablonun dijital bir görüntüsünü oluşturması için yakında Painted Bird Gallery'ye gidecek. Röprodüksiyon, birkaç gün içinde temeli atılacak olan yeni Randi West Kanser Merkezi'ne asılacak.

Arazi bağışı ve kanser merkezi Gunnar tarafından önerildi ve ailenin geri kalanı tarafından içtenlikle onaylandı. Gunnar'ın önerdiği bir diğer bağış ise, şehir planlamacıları ve turizm kurulu ile ortaklaşa West Gorge Sanat ve Kültür Merkezi'nin geliştirilmesi için bir arazi parçasıydı.

Bu ikinci temel atma töreni olacaktır.

Bu bina kısmen sanat ve tarih müzesi, West Gorge'a gelen turistler için bir ziyaretçi merkezi ve etkinlikler için bir topluluk odası olacaktır. Ziyaretçi merkezinin yanı sıra binada bir kitapçı ve hediyelik eşya dükkanı ile Boyalı Kuş Galerisi'nin küçük bir eki de yer alacaktır.

Paislee West merkezin küratörü olmayı kabul etmişti ve Pickford West'in resim ve eskizlerini sergileyecek uygun bir mekana sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Pick ve Addie'nin yerleşimci kulübesini müzenin bir parçası haline getirmeyi öneren Pike'dı.

West Gorge Tarih Topluluğu'na göre "Addie'nin Sarayı" ikinci bir hayata kavuşacak. Şimdiden turistler ve okul grupları için yaşayan tarih etkinlikleri planlamaya başladılar.

Üçüncü temel atma töreninde Colton, yeni kurulan Batı Kalkınma Grubu'nun başkanı olarak ön plana çıkacaktı. Onlar

kısa süre sonra West Gorge Woods adını verdikleri ve eski West arazisi üzerinde yer alan yeni mahallelerindeki ilk evi inşa etmeye başlayacaktı.

West Gorge Woods, lüks, orta ölçekli ve başlangıç evlerinin yanı sıra bir fitness merkezi, perakende satış mağazaları ve restoranlara sahip olacaktır. Yeni ilkokulun bitişiğinde, hastaneye yakın ve Sanat ve Kültür Merkezi'nin yakınında olacaktır. Bu da burayı ilk ev sahipleri olan Pike ve Paislee West için mükemmel kılıyor.

Çift, "bir sanat bağımlısına yetecek kadar duvarı", bir misafir evi ve bağımsız bir resim stüdyosu olan modern bir çiftlik evi inşa etmek için ağaçlarla çevrili çift katlı bir arsa seçti.

Kat fuayeden çıkarken sol tarafına baktı ve yeni evlilerin büyük çiftlik mutfağında öğle yemeği hazırladıklarını gördü. İkili kısık sesle gülüyor, birbirlerine takılıyor ve Kat'ın anlayamadığı sözler söylüyorlardı. Pike onu daha önce hiç görmediği kadar hareketliydi ve ikisi de onun yanından geçtiğini fark etmemişti.

Kat, çiftin çiftlikte yaşayabileceğini biliyordu ama kendi evlerinde daha mutlu olacaklarını düşünüyordu. Yeni halı döşenmiş ve boyanmış büyük odaya girdiğinde, yeni koltuklar ve masalarla uyum sağlayan yeni sandalyelerle Kat West evinde olduğunu anladı.

"Burası bizim evimiz olacak," demişti Gunnar'a, "senin, benim ve Willow'un."

Zaman geçtikçe ve herkes yerini buldukça bunun doğal olarak gerçekleşeceğini tahmin ediyordu. Nitekim Pike ve Paislee kısa bir süreliğine çiftliğe yerleşmiş, sonra da hızla kendi çiftlikleri için planlar yapmaya başlamışlardı - kasabaya ve Paislee'nin işine daha yakın.

"Colton günün birinde aşık olacak," dedi Kat, "ve o da kendi evini isteyecek. Ash de öyle, ama umarım yakında olmaz."

"Batıdaki arazide ya da başka bir yerde ev inşa etmek isteyebilirler" dedi.

"Bunu zaman gösterecek," dedi Gunnar'a.

Vadiye bakarken, Kat kreşten gelen küçük çığlıkları duydu ve Willow'u kontrol etmek için ayağa fırladı. Güzel pembe kreşe girdi.

Dağlara bakan odada, akçaağaç beşiğın üzerine eğildi ve gülümsedi.

"Merhaba uykucu kafa," diye mırıldandı Kat.

Willow ağlamayı bıraktı ve başını annesinin sesine doğru salladı. Aradığı kişiyi bulduğunda bakışlarını ona kilitledi ve konuşmaya çalışır gibi ağzını açtı. Küçük bebek ellerini yumruk yapmış, havada sallıyordu.

"Ne oldu küçük hanım?" Kat tatlı kızına mırıldandı. Willow sanki özgürce koşmaya çalışıyormuş gibi bacaklarını ve kollarını hareket ettiriyordu."

"Bütün gün yatakta mı yatacaksın, yoksa kalkıp dünyayı mı değiştireceksin?"

Willow tekmelemeyi bıraktı ve tüm enerjisini annesine mırıldanarak karşılık vermeye adadı.

"O beşikten çıkıp o dağı fethetmeye mi çalışıyorsun?" Kat bebeğine sordu. "Yakında, Willow West. Çok yakında."

SON

* * *

K O M I N G S O N

Vahşı Batılar destanında daha fazla hikâye eli kulağında. Colton, Ridge, Ash ve diğer Vahşı Batıların neler yaptığını ilk siz öğrenin - beni [Facebook'ta](#) takip edin veya düzenli güncellemeler için [KathyFawcett.com](#) [Fawcett](#)adresindeki Kathy Books bültenime abone olun.

* * *

KOVBOYUNU KARIŐTIRMAK, VAHŞİ BATILAR # 3'ÜN BU ÖZEL ÖN İZLEMESİNİN KEYFİNİ ÇIKARIN

"Colton, bir iyiliğe ihtiyacım var."

Colton West genç ve yakışıklı haliyle çiftliğin mutfağında salına salına dolaşırken baldızı Kat tarafından durduruldu. Elbette onun istediği her şeyi yapacaktı. Gerçi hayatında yeni bir kız vardı, genç ve yakışıklı kovboyu küçük parmağında oynatan bir kız.

Ayaklarının dibinde oturmuş, pembe plastik bir çingirakla çorabına vuruyordu.

"Tabii, ne var?" Yeğeni Willow'a bir top yuvarlamak için yere düşerek sordu. Bebek amcasını görünce güldü ve heyecanla ayaklarını tekmeledi. Karo zeminde oturuyordu, etrafı oyuncaklarla çevriliydi - birçoğu Colton'ın hediyesiydi, seyahatleri sırasında yakalayıp çiğnemesi için sevimli küçük yumuşacık şeyler bulmuştu.

Kat, ona aldırış etmeseler de rahat çiftine gülümsedi. Neredeyse neye ihtiyacı olduğunu unutuyordu ama sonra hatırladı.

"Aşçı evindeki tadilatlar bitti," dedi Kat, "duş başlığı hariç. O da müteahhit gittikten sonra geldi ama bir an önce takılması gerekiyor."

Colton o gün Lou adında yeni bir çiftlik aşçısının geleceğini hatırladı.

"Evet, bunu kurabilirim," dedi Colton, topu tekrar bebeğe doğru yuvarlayarak.

"Sen bir hayat kurtarıcısın Colton," dedi Kat ona kutuyu uzatırken. Bebeği başının üstünden öptü ve tombul eliyle el sallayana kadar *bekledi*.

Dakikalar sonra Colton, baştan aşağı yenilenmiş olan aşçı evine gitti. Eski mutfakta artık sıfırın altında yeni aletler vardı. Ortada yemek hazırlamak için parlak, paslanmaz çelik bir tezgâh ve misafirler için tabureler bulunuyordu.

Tozlu botlarını dışarıda, kapının yanında bırakan Colton içeri girdi ve tamamlanan tadilatlarla bir göz attı.

Oturma odası yeni ceviz zeminlere ve güvercin grisine yeni boyanmış duvarlara sahipti. Eski mobilyalar bir hayır kurumuna bağışlanmıştı ve yeni kanepeler ile sandalyeler, kireç yeşili vurgularla modaya uygun terra cotta tonlarında yerlerini aldı. Hiçbir hayır kurumu Justice'in eski püskü hasat altın koltuğunu istememişti, bu yüzden birkaç hafta önce kamp aşçısının veda şenlik ateşine atılmıştı.

Bir önceki Eylül ayında erken bir kar fırtınası West Gorge'u vurduğunda, Justice bunun son kışı olduğunu iddia etti ve bunda ciddiye. Temmuz ayına kadar çiftlikte kaldı. Ve Florida'daki güneşli günler için ayrılır ayrılmaz, müteahhit geldi ve işe koyuldu.

İşte yine Eylül ayının başlarıydı ve Justice'in yerine geçecek kişi her an gelebilirdi.

Colton başını yatak odalarına uzattığında yeni şilteler üzerinde yeni çarşafklar ve şık yatak başlıkları gördü. Çiftlik sahibine göre burası, Justice Kemp'in otuz yıl boyunca ev olarak kullandığı eski, sağlam "kulübe" yerine lüks bir otele benziyordu.

Duşakabinli banyoya doğru ilerledi ve ıslık çaldı.

"Umarım bu *Lou denen* adam tüm bunların değerini bilir," dedi yüksek sesle. Kahverengi olan her şey beyaz yer karoları ve parlayan mermerle değiştirilmişti. Duşun kendisi beyazdı ve duvarın yarısı cam tuğladan yapılmıştı. Etkisi güneşli ve aydınlıktı. Ve belki de yaşlı bir çiftlik aşçısının takdir edeceğinden biraz daha *kadınsıydı*, diye düşündü Colton ama söylemedi.

Tasarım söz konusu olduğunda Kat'in pilav tasına girmek istemiyordu.

Colton çoraplı ayaklarıyla yeni duş başlığını takmak için duş alanının içinde durdu. Suyun hâlâ açık olduğunu çok çabuk fark etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan, sprey tüm gücüyle üzerine fışkırdı ve giysilerinin her katmanını tenine kadar ıslattı.

"Lanet olsun!" Colton yüksek sesle haykırdı ve güçlü spreyden geri çekildi.

Yere baktığında, havayla kurutulamayacak kadar ıslak olduğunu biliyordu. Her bir ilmeği hızla soydu ve ıslak yığını çamaşır odasına götürerek her şeyi yeni önden yüklemeli kurutucuya attı.

"İyi ki evde yalnızım," dedi Colton kurulumu bitirmek için geri dönerken nefesinin altından.

Suyu tekrar açtı ve ayarlarını yapmak için acele etmedi. Artık tamamen kendi halindeydi, bu yüzden ıslanmayı umursamadı. Serin ve iyi hissettiriyordu. Akıntının altında durarak tüm cıvataları sıktı ve geri çekilerek yaptığı işi hayranlıkla izledi.

Kat'in duşa düşünceli bir şekilde sabun koyduğunu gören Colton, o andan yararlanarak köpürdü.

Olabilir, diye düşündü. Zaten giysilerinin kuruması için daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı.

"Üzgünüm Lou," dedi Colton ovalayıp temizlerken boş odada yüksek sesle, "bu lüks spa'yı vaftiz eden ilk kişi sen olmayacaksın."

Bir melodi mırıldanan Colton, ılık suyun iş gününün tozunu atmasına izin verirken yeni ortamın tadını çıkardı. Gunnar'ın ihtiyacı olduğunda, özellikle de inşaatın durduğu kış aylarında çiftliğe yardım etmeye devam ediyordu. Ama West Gorge Woods'un gelişimini yönetmek Colton için bir çiftlik sahibi olmaktan çok daha tatmin ediciydi.

Pike ve Paislee'nin kısa süre önce tamamlanan devasa çiftlik evinde parmağı olduğu için gurur duyuyordu. Ek binaları ve stüdyoları gibi ev de çok güzel olmuştu. Siyah çerçeveli pencereleri ve metal çatısı olan beyaz ev çarpıcı bir şekilde modern, ancak sıcak ve davetkârdı.

Çok geçmeden başkaları da yeni topluluğa taşınmak istedi; şimdi on yeni ev yükseliyordu. İki restoranla da sözleşme imzalanmıştı.

Keşke o restoranlar zaten açık olsaydı, diye düşündü Colton.

Saçlarını ve ensesini ovdu, sonra ellerini kabaca kıllarla kaplı yüzünde gezdirdi. Kirli sakalının alttaki bronzluktan parlayacağını biliyordu. Yazın büyük bir kısmını dışarıda geçirmişti.

Colton'ın tanıdığı Gunnar West, babaları Ridge'in annelerinin boyundaki görüntüsüydü. Pike West, ölen babalarının ayna görüntüsüydü.

Anne, Randi; uzun ve zayıf. Colton'ın ise ortalarda bir yerde olduğunu biliyordu. Tıknağını Ridge'den almıştı; onu son yılında West Gorge Lisesi futbol takımında doğal bir oyun kurucu yapan da bu tür bir fiziğe sahip olmasıydı. Ama diğerleri gibi o da annesinin boyunun bir kısmını miras almıştı. Ve onun sayesinde, fare kahverengisi saçları ilk yaz ışınlarıyla birlikte hızla sarıya dönüşmüştü.

Sabunu durularken midesi guruldadı ve Colton Kat'ın yeni bir aşçı tutmasına minnettar oldu. Adalet'i takip etmek zor olacaktı ama yeniden sağlam yemekler yemeyi dört gözle bekliyordu, bu yüzden zihnini açık tutacaktı.

Justice'in emekliliğinden bu yana, Kat'ın yemekleri, onun istekli olduğu günlerde onları hayatta tutuyordu. Diğer günlerde ya Cindy's Diner'a, Red's Rib Shack'e gidiyorlar ya da kendi başlarının çaresine bakıyorlardı.

Kat, Colton'a birden fazla kez, "Yumurta kızartabilirsin, elbette," demişti. Diğer günlerde Willow'un muz püresi ve yulaf ezmesi aç genç kovboya iyi görünmeye başlamıştı.

Colton duşu kapatarak hareketsiz durdu ve suyun üzerinden damlamasına izin verdi. Köpürmeden önce bir havlu bulmayı unutmuştu, bu yüzden damlatma-kurutma işlemini uzattı. Mutfaktan gelen sesler dikkatini çekti.

Colton, *Lou bazı kutular getiriyor olmalı*, diye düşündü.

Buharın içinde dururken, çocukluğunda, yaşlı Justice'in, anneleri peşlerindeyken, oğlanları evin içinde banyoya gidip gelirken gördüğü zamanları düşündü. Anılarına gülümsedi ve giysilerine doğru yol almak için duş kapısına doğru döndü.

Daha kıpırdayamadan, durulanmamış köpükten ince bir akıntı gözlerine doldu ve Colton'ın acıdan gözlerini sıkarak kapatmasına neden oldu.

"Ahhh!" diye acı içinde yüksek sesle haykırdı.

"İyi misin?" Bir kadın sesiydi bu, geçmek üzere olduğu duş kapısından geliyordu. Tam önünden.

"Evet, biraz sabun aldım..." Colton söylemeye başladı ama sonra dondu kaldı. Savunmasız bir konumdaydı; sırlıslıklamdı ve giysileri evin diğer tarafındaydı.

Gözlerini kırıştırarak açmaya cesaret eden Colton, narin bir el tarafından kendisine uzatılan havluyla yüz yüze geldi. Kol ve geri kalanı

kurtarıcısının duş kapısının dışında olduğunu fark etti. Colton havluyu çabucak beline sardı -tüm devreyi tamamlamıyordu ama işini görüyordu. Sonra duştan çıktı ve sisin içinde karşısında duran kişiye gördü.

Genti, uzun simsiyah saçları vardı. Ve Colton'ın o güne kadar gördüğü en güzel badem biçimli gözleriyle onun bakışlarını üzerinde tutuyordu.

"Merhaba," diye selamladı onu.

Kafası karışan ama havlu için minnettar olan Colton'ın önce nutku tutuldu.

Colton sonunda olabildiğince rahat bir şekilde, "Merhaba," dedi.

utancını. Kaçma içgüdüsiyle savaştı, çünkü onu devirebilirdi.

Kadın Colton'a kaşlarını kaldırdı ama gülümsemesini engelleyemedi. "Belki de sen benim yeni aşçı yardımcımsındır," dedi büyük bir mizahla.

gözlerini. "Sanırım senden ellerini yıkamanı istememe gerek yok."

Colton havluyu daha da sıkı tuttu ve bu kadının kim olduğunu merak etti.

"Ben... duşu tamir ediyordum," diye kekeledi, "Lou için... yeni çiftlik aşçı."

Colton'a tekrar gülümsedi.

"Teşekkürler, ben Liu," dedi. "Liu Chen."

"Yeni aşçı *sen misin*?" Colton şaşkınlıkla sordu.

"şefi tercih ederim," diye cevap verdi Liu.

Bunun üzerine döndü ve buharlı banyo alanını terk etti. Ama omzunun üzerinden seslenmeden önce değil, "Kıyafetlerini giy, Kovboy. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Onun ince bedeninin uzaklaşmasını izledi. Dar kot pantolon ve parlak mavi koşu ayakkabıları giymişti. Sarı tişörtü rahattı, üzerinde bir suşi resmi ve şu sözler vardı: "İşte ben böyle yuvarlanırım."

Liu fazla mücevher takmıyordu, sadece gümüş bir bileklik ve çizgili naylon kordonlu kalın bir kol saati takıyordu. Eskiden savaş pilotlarının taktığı türden.

Colton havlunun kaydığını hissetti. Genç kadın tekrar ona doğru dönmeden önce çamaşır odasına koştu ve kapıyı kapattı. Orada, kurutucudan çıkan sıcak giysilerini çılgınca giymeye başladı.

"Ow ow ow," dedi, süreci aceleye getirerek.

Colton onun Lou değil, *Liu* olduğunu fark etti. Ve o bir *kızdı*. Kat bunu neden açıkça belirtmemişti? Ama neden *öyle düşünmüştü* ki, eğer varsa Kat'in savunması *bu olacaktı*.

Liu yine de güzeldi. Çiftlikte onun yüzünü görmeye alışabilirdi. Adil olan da buydu; ona iyice bakmıştı.

Dakikalar sonra Colton utangaç bir tavırla giyinmiş olarak mutfığa geri döndüğünde Liu önünde bir kesme tahtası olduğu halde adanın arkasında duruyordu. Yüzünde özel bir gülümseme vardı ve etrafı kutular ve market poşetleriyle çevriliyken bile evindeymiş gibi görünüyordu.

"Otur," diye emretti ve bıçağının ucuyla adadaki taburelerden birini işaret etti.

"Ben Colton," dedi bir tabureye hafifçe tünerken. "Colton West."

"Memnun oldum Colton," dedi net ve kendinden emin bir sesle. "Aç görünüyorsun. Büyükanнемin dediğı gibi, *Zuòzhe chī-otur* ve ye. Çince bilmediğini varsayıyorum."

Colton sonunda sesini bularak, "Çince bilmiyorum," dedi. "Ama 'otur ve ye'yi anlıyorum ve her ne servis ediyorsanız açlıktan ölüyorum... *Şef Liu*."

Vahşi Batılar destanının bir **sonraki kitabını kaçırmayın**. Amazon'da 3 Şubat 2021'de çıkacak olan *Stirring Her Cowboy*'u sipariş edin.

Omuz Sezonu

Michigan Gölü Köşkü #1

Kay sonunda evini ve hayatını yeniliyor. Şimdi onu kiminle paylaşacak? Yenileme, kefareet ve romantizmle dolu bu eğlenceli hikâyede, ikinci bir şansa sahip olan tek şey Michigan Gölü'ndeki eski ve rustik bir kulübe değildir.

Su Dansı

Michigan Gölü Köşkü #2

Michigan Gölü Köşkü Serisi'nin 2. Kitabı'nda Kay'ın sonsuza dek sürecektir mutluluğu genç kızların istilasından kurtulabilecek mi?

Michigan Gölü Lodge serisi hakkında

Michigan Gölü'nün güneşli bir koyunda yer alan eski bir turist kulübesi, bilge ve çatlak Kay Kerby'nin bildiği tek evdir. Kerby Lodge'u çok seviyor. Ama işletmeyi? O kadar da değil. Kay'e göre en iyi sezon, son pansiyoncu da güneş kremlerini ve yeni tişörtlerini toplayıp evine döndüğünde başlar. Şimdi destansı bir kar fırtınası kıyı şeridini vuruyor ve faturalar ve vergilerden oluşan bir kar fırtınası Kerby Lodge'u gömmekle tehdit ediyor.

Ancak Kay'ın göremediği fırtınalar, ne yapacağı kestirilemeyen Mayne kardeşlerdir: Daniel adında bukleli ve tavırlı bir bulut ve onun göçebe bir öğretmen olan küçük kardeşi Luke. Yıkıcı bir kariyer kaybından sonra, gizemli Daniel sadece yalnız kalmak istemektedir. Kay de onu memnun etmekten çok mutludur. Sonra korkunç bir kaza ve rekor kıran kar fırtınası onları bir arada bırakır. Artık Kay'ın güvenebileceği tek kişi Luke'tur ve o da binlerce kilometre uzaktadır. Kar duvarlarının zorlamasıyla Kırılan hayalleriyle yüzleşen Kay ve Daniel, bir ıslah yolculuğuna çıkarlar. Bu süreçte Kay kendini umutsuzca Mayne kardeşlerin arasında bulur. Kardeşlerden biri onu güldürür. Diğer ise onu delirtiyor.

ABOUT THE AUTHOR

Kathy Fawcett, hayatının büyük bölümünü Michigan'da geçirmiş ödüllü bir reklam yazarıdır. Wyoming'li kovboyuyla üniversitede, her ikisi de Kuzey Michigan Üniversitesi'ne devam ederken tanışmış. Steve Fawcett, yazarı Jackson Hole'un dışındaki Wilson, Wyoming'deki eviyle tanıştırdı; yıllar sonra ikili mümkün olan her fırsatta oraya seyahat ediyor. Kathy birkaç yıl boyunca Detroit banliyösünde yaşadı, burada üç çocuk büyüttü ve yoğun bir serbest yazarlık kariyerinin tadını çıkardı. Kathy şimdi Michigan Gölü yakınlarında yaşıyor. Kocasıyla birlikte kamp yapmaktan, kanoya binmekten ve bisiklete binmekten hoşlanıyor. Yazarın blogunu kathyfawcett.com adresinden takip edin; Kathy'ye kathy@kathyfawcett.com adresinden e-posta yoluyla ulaşın; Kathy ile Instagram'da adresinden bağlantı kurun [kathyfawcettbooks](https://www.instagram.com/kathyfawcettbooks).

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

